O TRADIȚIE CARE...OBLIGĂ

Succesul primei noastre expediții din 1975 — **«Centenarul Societății de științe geografice din România»** *— căreia i s-a atribuit trofeul* **«Cortul de mătase»**, *i-a entuziasmat pe toți colegii din școala noastră. Au urmat expedițiile din seria* **«Carst»** *și* **«Cristal»**, *dintre care* **«Carst-2»** *a fost cîștigătorul trofeului* **«Caseta de cristal»**, *iar* **«Carst-3»** *a reușit să se apropie foarte mult de marele trofeu transmisibil cucerind, în ediția 1979,* **«Busola de argint»**.

În vacanța de vară a anului 1980, unitatea noastră a organizat a șasea expediție și, desigur, pe masa juriului se va afla și jurnalul echipajului **«Carst-4»**.

De ce amintim acum toate acestea? Pentru că sîntem în plină pregătire — teoretică și fizică — în vederea noii noastre expediții, **«Carst-5»**.

În iulie, la fel ca în fiecare vară din ultimii șase ani, întreaga unitate va ura succes deplin echipajului **«Carst-5»** *în întrecerea pentru desemnarea celor mai bune echipaje «Cutezătorii» în ediția 1981. Și tot în vara anului 1981, pionierii sireteni vor întîmpina pe cei care se vor întoarce de pe meleagurile Munților Apuseni cu bucuria deplinului succes al expediției, cu sentimentul că sînt în stare să ducă înainte o frumoasă tradiție. O tradiție care... obligă.*

Membrii echipajului «Carst-5», Școala generală Siret, Suceava

---

activități diverse care să-i antreneze pe cît mai mulți.»

Iulia Frumosu (Liceul Traian, Drobeta-Turnu Severin): «La o seară literară pot fi protagoniști alții decît în cazul unei întîlniri anume — și așa mai departe. Cea mai populară activitate a noastră este cea desfășurată în cadrul cercului de biologie. Se-nțelege însă, că nici aici nu participă absolut toți cu aceeași intensitate. La programele artistice însă participăm cu toții».

— Cum așa? Tocmai aici, unde e vorba de aptitudini, de...?!

— Sigur că da, unii pregătesc programul, unii pregătesc sala.

— Stai puțin, Iulia, că nu-i același lucru. Dacă de fiecare dată vor fi aceiași cu scena și aceiași cu sala, procentul participării ascunde un viciu de conținut. Ca și la unele activități sportive: zece bat mingea și douăzeci se uită (dacă sînt prezenți). Iată, deci, că e foarte important **rolul** pe care îl are fiecare în cadrul pregătirii și desfășurării unei acțiuni.

Diana Ilie (Liceul «Traian»): Așa este. Unii au ciudă pentru faptul că, de fiecare dată au «roluri» neînsemnate în cadrul unor acțiuni.

— Pe cine au ciudă?

— Pe noi, cei care...

Și Diana lasă să se înțeleagă că, nu în puține locuri s-a produs o obișnuință în a rezerva unora, cu regularitate,

Ilie Traian

(CONTINUARE ÎN PAG. 8)

Extemporal la disciplină

de

MIRCEA SÎNTIMBREANU

Păstrez în hîrtiile mele niște răspunsuri la întrebarea: **De ce să fim disciplinați?**

Iată parte din ele:

— «Ca să nu se supere tovarășul diriginte». (Victor I.) — «Nu vreau să se discute despre mine în adunările «cu părinții».(Maria T.) — «Elevii nedisciplinați iau note mai mici». (Valentin G.)

Vă înșelați, dragii mei, Victor, Maria, Valentin. Cred cu tărie că disciplina e o cauză a întregii societăți, o cerință a **tuturor către toți.** Nu de dragul dirigintelui, al părinților sau al notelor trebuie să respectăm disciplina, ci pentru că acest lucru ți-l cere, să zicem, un singur om, un om oarecare, despre care poți chiar să nu știi nimic. Să presupunem că, acest necunoscut este bolnav și cheamă medicul. Iar medicul, să presupunem că ești chiar tu. Fără diriginte și părinți alături. Dacă nu vei răspunde prompt, dacă nu vei fi la căpătîiul lui în decurs de cîteva minute, nu după ce mai faci o tură cu bicicleta, dacă nu vei fi acolo cu toate cunoștințele necesare dobîndite printr-o trudă neprecupețită de ani și ani, omul va pieri.

Tu, care ești acum elev și ți se cere disciplină, tu, fără să-ți dai seama, pretinzi disciplină de la milioane de oameni, necunoscuți în imensa lor majoritate. Și e dreptul tău. Milioane de oameni concură disciplinat ca tu să ai cărți și caiete, pîine la timp, tramvai, lumină, medicamente în caz de boală etc., etc. Și ai dreptul absolut, tu, un copil, ca omul care îți prepară un medicament să dea dovadă de acea disciplină care îl împiedică să greșească dozele, cu o zecime de gram, iar ție să-ți dea siguranța de a suge ca pe o bomboană ceea ce, altminteri, ar fi otravă mortală. Ai dreptul absolut să ceri pilotului unui avion precizie în manevrarea aparatului al cărui pasager ai devenit și ca ținînd mîna pe manșă să nu-și închipuie o secundă măcar că are în mîini o... praștie. Așadar, disciplina e mai presus de interesele unuia sau altuia. Este interesul tuturora.

— Bine, dar eu nu sînt nici pilot, nici farmacist, ar putea spune careva. Eu sînt elev. Ce catastrofă se produce dacă trag chiulul? Sau nu-mi scriu o temă? Sau dacă...

— Nici una? Somn ușor.

Eu însumi aș fi gata să-ți sting lumina și să mă retrag în vîrful picioarelor dacă... dacă nu mi-ar fi teamă că, obișnuindu-te să dormi cînd trebuie să fii treaz și să chiulești cînd trebuie să fii prezent, nu va izbucni cîndva o catastrofă. Poate se va prăbuși o galerie peste niște oameni, pentru că obișnuindu-te să nu-ți faci temele la matematică, ai devenit un prost calculator al rezistenței materialelor sau se va scufunda un vapor pentru că, obișnuit să stingi lampa cînd încă mai ai treabă, semnalele de ajutor vor fi acoperite de sforăiturile tale. Nu, școala nu e antecamera vieții, ci unul dintre laboratoarele ei ocupate de copii. Atîta tot.

Nu cunosc un singur caz în care vreo mare realizare a fost smulsă fără disciplină, fără ca întreaga energie a ființei omenești să nu fi fost încleștată într-o formidabilă luptă cu acest cuvînt-cheie al tuturor succeselor omenești, cuvîntul «trebuie». Biruitorii în orice domeniu au ca trăsătură comună nu numai geniul sau talentul, ci și tăria de a subordona totul țelului înalt propus, de a birui greul, ispitele, comoditatea etc. De aceea, socotesc capacitatea de a învinge piedicile, de a săvîrși lucruri grele, într-un cuvînt de a fi disciplinat, drept a doua specialitate a oricărui om adevărat, a oricărui om de valoare. Nu așteptați anul facultății sau al armatei pentru a vă desăvîrși această «specialitate». Un atlet nu așteaptă ca întîi să-și «facă mușchi» și apoi să doboare recorduri.

— Eu sînt modest. Nu mă gîndesc să fiu nici savant, nici artist, nici nu țintesc cine știe ce performanță — ar putea spune un copil.

— Cu neputință, prietene! Trăim într-o patrie socialistă. Sub ochii tăi și ai generației tale se înfăptuiește visul secular al acestui popor. Aici vrei să-ți răsădești mediocritatea? Greșeală, îți va răspunde oricine. Frumusețea vieții noastre a fost dobîndită și se explică,tocmai prin aceea că fiecare a dat și dă tot ce a avut și are mai frumos și mai bun.

Trebuie să ne deprindem să ne cerem mult, să ridicăm cît mai sus, din ce în ce mai sus ștacheta exigenței față de noi înșine. De aceea ni se pretinde să fim disciplinați și, tocmai de aceea această disciplină se cheamă conștientă — liber consimțită — căci ea izvorăște nemijlocit din cugetul nostru, din înțelegerea vieții din jur și a rostului nostru și se impune fără motivări lăturalnice și fără rezerve însuși miezului de foc al conștiinței noastre.

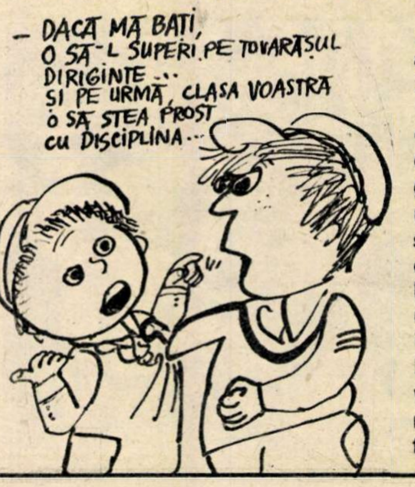

AGENDA CONCURSURILOR PIONIEREȘTI

În Capitală, a fost finalizat, recent, la Casa centrală a pionierilor și șoimilor patriei, concursul **«Cel de-al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român — perspectivă luminoasă a copilăriei fericite».**

În urma tragerii la sorți a buletinelor de concurs au ieșit cîștigătoare următoarele buletine:

Pentru clasele II—IV

PREMIUL I — Ignat Pantea, Școala generală Șieuț, județul Bistrița-Năsăud (un televizor portabil);

PREMIUL II — Adriana Chilu, Școala generală Preotești — Timișești, județul Neamț (un aparat de radio «Gloria»);

PREMIUL III — Virgil Safta, Liceul filologie-istorie Timișoara, județul Timiș (o bicicletă «Pegas»).

Pentru clasele V—VIII

PREMIUL I — Dorina Irimie, Școala generală nr. 5, Deva, județul Hunedoara (un televizor portabil);

PREMIUL II — Tünde Szilasi, Școala generală «Al. Moghioroș», Salonta, județul Bihor (un aparat de radio «Gloria»);

PREMIUL III — Gabriela Soitoman, Școala generală nr. 10, Tg. Jiu, județul Gorj (o bicicletă «Pegas»).

Au mai fost acordate drept mențiuni 1 290 de aparate de fotografiat «Smena».

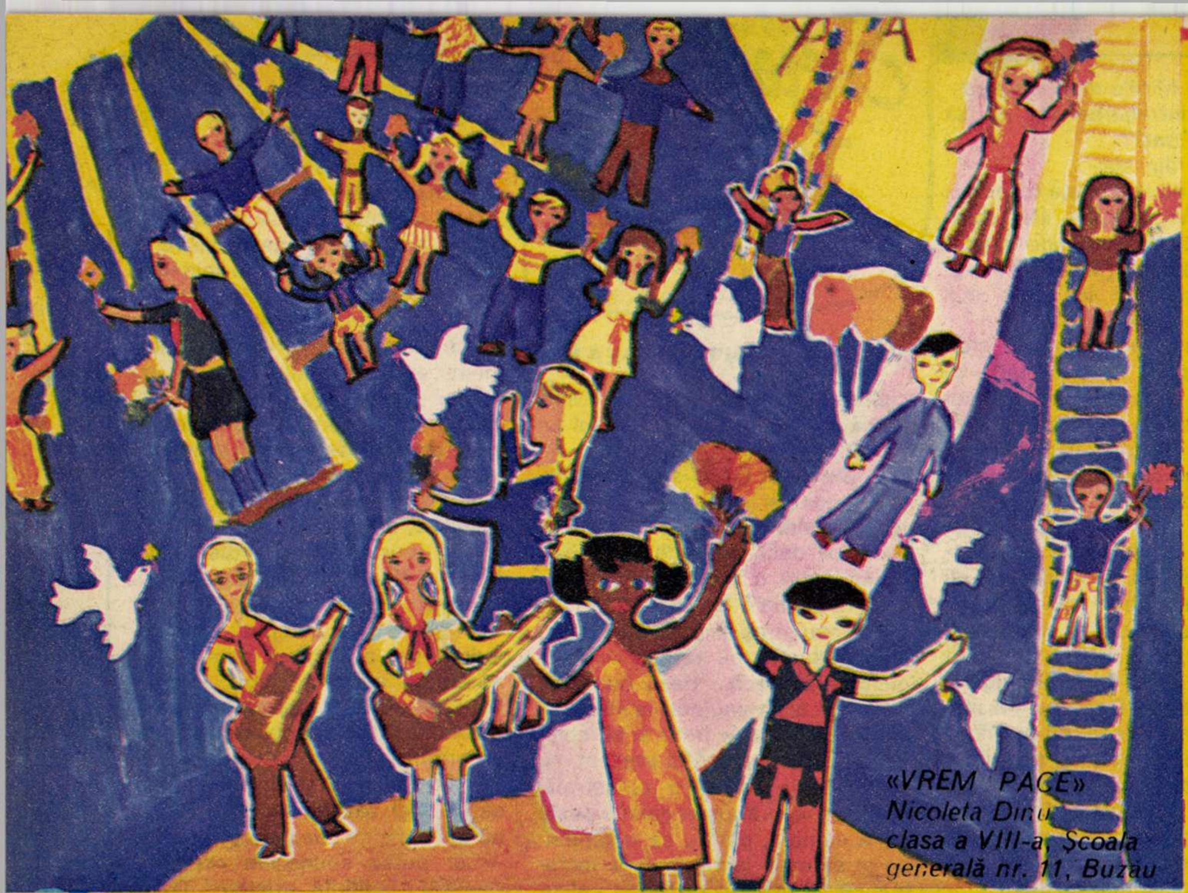

«VREM PACE»
Nicoleta Dinu,
clasa a VIII-a, Școala
generală nr. 11, Buzău

«Partid iubit, părinte drag, din inimă îți mulțumi
Aceste cuvinte revin mereu pe buzele copiilor din Romă
socialistă. Prin ele, copiii țării își exprimă adînca recunoșt
pentru căldura și dragostea pe care o primesc din pa
partidului nostru, care îi educă, îi formează. Seninătatea c
lăriei din țara noastră se înscrie firesc în coordonatele v
socialiste, în programul de luptă al partidului. Dar începutu
acestei preocupări, grija pentru ca tînăra generație să se
volte pe un drum rodnic, sănătos se află undeva în trecut
acel Mai glorios, de acum 60 de ani, cînd a fost semnat a
de naștere al Partidului Comunist Român. În chiar primele
ale existenței sale, partidul nostru a inclus printre obiecti
de seamă apărarea vieții copiilor aflați în sărăcie și mize
educarea lor ca tineri patrioți revoluționari, formarea lor
neînfricați comuniști.

În primul proiect de statut pregătit pentru Congresul
făurire a Partidului Comunist Român, din mai 1921, se pre
dea «organizarea copiilor între 12 și 15 ani ca parte a mișc
revoluționare».

Cîțiva ani mai tîrziu, în 1925 cînd, sub îndrumarea partidu
în plină luptă ilegală, Uniunea Tineretului Comunist a elab
proiectul de statut, acesta prevedea ca fiecare organiz
locală a U.T.C.-ului să aibă în grijă organizarea copiilor.
urmare, în cartierele muncitorești din marile centre Bucure
Cluj, Timișoara, Oradea, Reșița au început să apară organi
îndrumate direct de comuniști și de utecisti care s-au ocu
de ocrotirea și educarea copiilor.

Aflînd că tovarășa **Rada Tănase,** *membru de partid*
stagiu în ilegalitate, a cunoscut din experiența proprie org
zațiile de copii din acea perioadă, am rugat-o să prezinte
torilor noștri cîte ceva din amintirile sale. A primit cu plă
și și-a intitulat evocarea...

EROICA
1921-1981

POVESTIRI ADEVĂRAT

Document 1932. Copii care beneficiau de grija «Ajutorului Muncitoresc Român».

Document 1981. La Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România, pionierii urmăresc cu vibrantă emoție mărturii ale luptei eroice a clasei muncitoare sub steagul partidului.

Lucram ca muncitoare textilistă la Întreprinderea «Bumbacul». Eram tînără și primisem sarcina de partid de a lucra în rîndul tineretului. Știam că trebuie să acționez cu mare atenție ca să nu fiu descoperită de autoritățile represive ale vremii.

În fabrică, la noi, lucrau pe atunci copii de 8—9 ani, ba și mai mici. Pentru cîțiva lei pe zi, stăteau ceasuri întregi chirciți lîngă mașini, în praful plin de scame de bumbac, curățînd țevile pe care apoi le cărau în lăzi grele, mult peste puterile lor. Nu numai că erau lipsiți de școală, de joacă, dar și sănătatea le era periclitată. Palizi, nehrăniți, se îmbolnăveau, iar pe cei mai puțin rezistenți îi vedeai stingîndu-se sub ochii tăi. Situații asemănătoare erau și în alte ateliere și fabrici. Singur, Partidul Comunist Român, în anii aceia, s-a ridicat în apărarea acestor copii. În presa ilegală a partidului, ca și în presa legală, comuniștii au făcut să apară articole în care se dezvăluia situația grea a copiilor care lucrau în fabrici, a ucenicilor, cerîndu-se ca opinia publică să ia atitudine și autoritățile măsuri grabnice.

Mi-aduc aminte că, într-o primăvară, mai mulți copii care lucrau la noi în fabrică s-au îmbolnăvit. Ce să facem ca să-i ajutăm? Partidul a trimis atunci un medic comunist care i-a consultat și ne-a ajutat să obținem o cantitate de medicamente. Aflasem că în cartier la noi, în Colentina, profesa un doctor Georgescu, îmi aduc bine aminte că așa îl chema. Se spunea că este un om de suflet. M-am dus la el și, cu multă precauțiune, făcînd apel la spiritul său de umanitate, i-am cerut ajutorul pentru copiii oamenilor nevoiași din cartier. În tot ceea ce întreprindeam, trebuia să fim atenți să nu se descopere că este o acțiune organizată de partid. Timp de mai mulți ani, doctorul Georgescu, despre care apoi n-am mai știut nimic, a răspuns chemării partidului, ajutîndu-i pe copiii necăjiți din Colentina. Acest cartier, astăzi unul din cele mai moderne ale Capitalei, a fost odinioară, în copilăria și tinerețea mea, o tristă vatră a sărăciei. Din fericire, toate acestea au rămas pentru voi departe, în trecut.

În jurul anilor 1932, din inițiativa Partidului Comunist Român și sub directa sa îndrumare a fost creată o organizație de masă legală cu numele **Ajutorul Muncitoresc Român** — prescurtat A.M.R. În cadrul acesteia au activat multe grupuri de copii, care ajutau familiile muncitorilor aflați în grevă sau aruncați în temniță pentru vina de a fi luptat pentru o viață mai demnă și mai bună, colectînd pîine, alimente, medicamente. Aș vrea să vă fac să înțelegeți că un astfel de ajutor nu avea nimic de-a face cu «milostenia» unor bogătași. Muncitorul rupea de la gura sa și a copiilor săi ca să-și ajute tovarășii aflați la greu. Era o formă de adîncă solidaritate muncitorească izvorîtă din conștiința că toți oamenii muncii sînt legați printr-un țel comun, cel al luptei pentru o viață demnă. Copiii noștri erau învățați de mici să cunoască această solidaritate umană, caldă, plină de frumusețe. Acolo, printre muncitori, se forma spiritul revoluționar al celor tineri. Din rîndul muncitorilor s-a ridicat și conducătorul partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, patriotul comunist care și-a dedicat întreaga viață, întreaga energie activității revoluționare a Partidului Comunist Român, înfruntînd neînfricat primejdiile care-i amenințau viața în fiecare clipă.

În cadrul activității revoluționare de-atunci am auzit deseori vorbindu-se cu admirație despre tînărul Nicolae Ceaușescu, un adolescent cu cele mai înalte calități de revoluționar patriot comunist, o excepțională capacitate organizatorică, o neobișnuită cutezanță unită cu o exemplară maturitate de gîndire. În primăvara anului 1933, după acel februarie de la Grivița Roșie, fiind arestată cu un grup de tineri, cineva mi l-a arătat și pe tovarășul Nicolae Ceaușescu. M-a uimit atunci tinerețea lui, înțelepciunea și curajul pe care le dovedea; toți ne simțeam atrași să-i urmăm exemplul.

Și tot atunci am cunoscut-o pe tovarășa Elena Ceaușescu. Exemplul ei de dăruire în muncă, unit cu extraordinara ei dorință de a învăța, de a cunoaște, cutezanța ei în acțiune ne-au însuflețit adeseori. Activitățile culturale pe care le inițía și organiza erau cunoscute în rîndul tineretului prin forța lor de mobilizare, prin putere de influențare, de educare comunistă.

Mai tîrziu, reluîndu-mi activitatea în cadrul A.M.R., din însărcinarea partidului am organizat excursii pentru copiii muncitorilor, ba chiar uneori, vara, cîte o tabără. Vă dați seama, cred, că acele tabere nu semănau deloc cu cele de azi, dar noi eram bucuroși că puteam să le oferim fiilor de muncitori cîteva zile de joacă, de sport, de lectură. Copiii noștri creșteau ca tineri patrioți revoluționari. Iată o întîmplare la care am fost martoră și care confirmă aceasta. I-aș pune titlul:

O FAPTĂ CURAJOASĂ

...Să fi fost ora 10 dimineața cînd în cartierul în care locuiam a năvălit poliția să-l caute pe nea Tudor. Muncitor metalurgist la Uzinele «Voinea», el era urmărit de autoritățile polițienești ale timpului pentru activitatea sa politică.

...Țin minte ziua aceea. Era o zi de vară zăpușitoare. Oamenii își căutau un loc cu umbră. Strada era pustie. Numai doi copii, să fi avut 8—9 ani, se jucau la marginea drumului. Ei i-au zărit primii pe polițiști și imediat și-au dat seama că-l caută pe nea Tudor. Pentru o clipă au întrerupt jocul și au privit speriați în jur. Și-au adus însă aminte că nea Tudor plecase de acasă și s-au mai liniștit. Cîteva femei ieșiseră pe la porți. Polițiștii le dădeau la o parte cu brutalitate. Se produsese zarvă. Polițiștii turbau de furie că nu-l găsiseră acasă pe nea Tudor. Cei doi copii reușiseră să se strecoare neluați în seamă. Unul dintre băieți observă că un civil se apropie de un polițist și auzi cum îi șoptește la ureche: «S-a dus la țară, la părinți. Acolo nu ne mai scapă» — a zis el.

Înțelegînd primejdia care-l amenința pe nea Tudor, băiatul îi împărtăși pe loc tovarășului său de joacă planul său:

— Plecăm numaidecît.

Copiii știau că trenul spre comuna unde se afla nea Tudor pleacă din Gara de Est peste cel mult o oră. În primăvară, nea Tudor îi luase și pe ei acasă, «la bătrîni», cum spunea el, așa că știau drumul. Îi iubea pe copii și copiii, la rîndul lor, îl iubeau pentru că înțelegeau din vorbele, din povestirile sale că este un om bun, care le vrea binele.

— Ne rugăm de nea Costea, de la locomotivă, să ne ducă pînă acolo, că n-avem cum ne lua bilet de tren.

Peste trei ore, copiii erau în sat. I-au dat repede de veste lui nea Tudor despre primejdia care-l amenința. Acesta i-a îmbrățișat cu drag:

— Să trăiți, copii! le-a spus și a plecat.

Cînd spre seară au venit polițiștii să-l caute, nu l-au mai găsit.

CU ARMELE ARTEI

O altă organizație a cărei activitate am cunoscut-o bine, în aceeași perioadă, organizație de asemenea legală, dar inițiată și condusă de partid, a fost **Asociația pentru protecția mamei și a copilului.** Mulți uteciști și membri de partid, muncitori sau elevi, au primit sarcina de a activa în cadrul acestei asociații și trebuiau să dea dovadă de mult tact și vigilență pentru a nu fi descoperiți de organele de represiune care i-ar fi putut aresta și supune schingiuirilor. Ei se străduiau să smulgă de la autorități o cotă de lapte, pîine, marmeladă, pentru copii, gratuit sau cu prețuri foarte modeste. Am lucrat împreună cu sora mea într-o astfel de organizație și acum, după atîția ani, îmi aduc aminte cu ce bucurie veneau copiii muncitorilor din cartiere la noi, la sediul asociației. Aici îi învățam jocuri, le citeam povestirile lui Mihail Sadoveanu, basmele lui Ion Creangă, îi învățam poezia «Noi vrem pămînt» a lui George Coșbuc și multe cîntece revoluționare. Am montat și o piesă revoluționară, în care interpreții erau copii și tineri. Textul îi demasca pe patronii exploatatori. Țin minte că am jucat-o și la Atelierele C.F.R. «Grivița», chiar în incinta lor. Organizam adesea asemenea serbări cu copiii, iar banii obținuți erau folosiți pentru ajutorarea lor.

Astfel, copiii începeau să înțeleagă care sînt adevăratele cauze pentru care nu au școli și locuiesc în bordeie, de ce părinții lor, care luptă pentru dreptate, sînt aruncați în temnițe. Cu toată vîrsta lor fragedă, ei începeau să înțeleagă semnificația luptei revoluționare pe calea căreia aveau să pornească ei înșiși mai tîrziu, să înțeleagă cît curaj, cîtă dăruire, cîtă forță se cere ca să te încadrezi într-o astfel de luptă. Era calea care avea să ducă la crearea societății noastre de astăzi, o societate a demnității umane, a echității, în care fericirea copiilor reprezintă unul dintre cele mai nobile țeluri ale întregii națiuni.

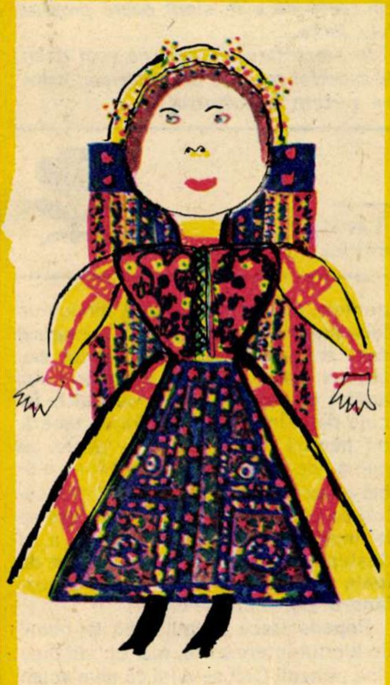

«MAMA MEA»

Eva Kovacs, Școala generală Băgara, Cluj

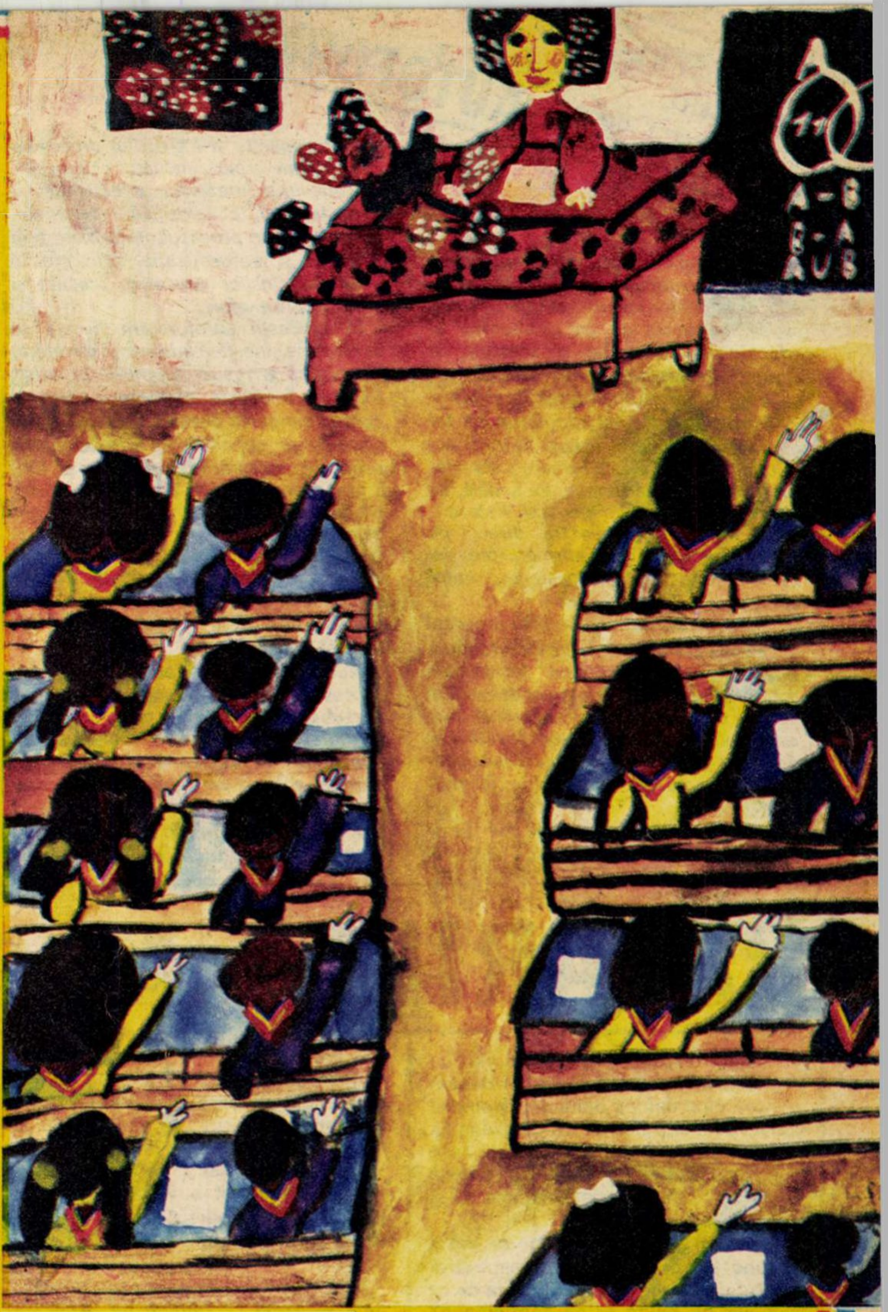

«TOVARĂȘA ÎNVĂȚĂTOARE»

Florentina Coman, Școala generală Giurcani, Vaslui

Ram înflorit de ziua mamei

de **ION CRÎNGULEANU**

Tu, Mamă, limpezime pură
Și suflet înflorind mereu,
Ești cea mai nobilă făptură
Si raza cîntecului meu.

Privesc un ram și mă gîndesc la tine;
Ca el ți-i fruntea visătoare,
Un cer de flori ți se cuvine,
Tu, Mamă, raza mea de soare.

De ziua ta

de **BOGDANA BOERU**

Se sting zăpezile din calea ta!
Copiii îți aduc prinos odoare
Cîntecul inimii, de ziua ta,
Iubită mamă, mamă-nvățătoare!

De Mărțișor lumina de pe cîmp
Cu mîna mea culege ghiocei;
Ei sînt fereastra-n anotimp
Deschisă-n ora dragostei.

Ce bucurie-i primăvara, mamă!
De ziua ta ieșită din ninsori
Să-ți lumineze tîmpla sub năframă
Și haina țării-n sărbători.

Privighetori se-ndeamnă către casă
Și în grădină ciocîrlia ;
Tu ești minunea cea frumoasă,
Mamă a mea, aici, în România.

Eu îți aduc un cîmp de ghiocei,
Grădini de soare-n cartea de citire;
Fluturi și flori și funigei
De ziua ta, înalta mea cinstire!

OLOCVII DESPRE AUTODEPĂŞIRE

prof. univ. doctor docent NGHEL MANOLACHE

AUTOFORMAREA

În procesul de educaţie, copilul începe prin a fi îndrumat, condus şi format de alţii, de educatori, pentru ca apoi, treptat, să se manifeste ca un colaborator al educatorului, un aliat al acestuia, la acţiunile desfăşurate pentru propria educaţie şi, odată cu înaintarea în vîrstă şi în educaţie. Astfel, el adoptă un rol tot mai activ, devine el însuşi autorul acţiunilor desfăşurate ca urmare a solicitărilor formulate de familie, de şcoală, de societate, de viaţă în general. Este implicat din plin în cele trei direcţii de acţiune ale formării şi afirmării propriei personalităţi: autocunoaşterea, autoaprecierea şi autoformarea.

Autoformarea *reprezintă procesul în cadrul căruia copilul, preadolescentul, tînărul, omul în general, întreprinde acţiuni subordonate conştient dezvoltării sale pe diferite planuri: intelectual, moral, estetic, fizic, cetăţenesc; învăţătură, pregătire pentru muncă şi profesie, pentru integrarea sa constructivă în viaţa societăţii.*

În esenţă, autoformarea, ca direcţie de acţiune şi treaptă a efortului continuu de autodepăşire a întregului proces de autoformare a personalităţii, este expresia eficienţei maximale a educaţiei şi autoeducaţiei, a valorificării rezultatelor obţinute în procesul de formare prin educaţie şi autoeducaţie, prin efortul tuturor factorilor educativi, precum şi prin propriul efort.

În procesul autoformării fiecare se bazează pe sine, fără intervenţii din afară; elaborează el însuşi scopurile propuse, alege şi foloseşte mijloacele adecvate pentru atingerea acestor scopuri. Apreciază singur concordanţa între scopurile urmărite, solicitările formulate şi propriile capacităţi. De aci complexitatea procesului de autoformare, dificultăţile deloc neglijabile pe care le comportă şi marile satisfacţii pe care le generează.

Personalitatea nu este dată, un dar primit de-a gata, ci ea se dobîndeşte cu multă trudă, de-a lungul unui şir de încercări şi eforturi.

Autoformarea are două sensuri; este proces şi efect, rezultat al activităţii personale. Ca proces de continuă transformare, de modelare neîncetată a personalităţii în vederea unor noi dimensiuni şi potenţe ale personalităţii, autoformarea necesită mari eforturi şi dezvăluie conflicte adeseori dureroase. Pentru atingerea unui scop pe care ţi-l propui, pentru realizarea unui plan pe care-l făureşti, adesea trebuie să renunţi la proiecte îmbietoare, să sacrifici numeroase tentaţii, să dai dovadă de curaj şi fermitate, să dovedeşti puterea de a renunţa la ceva, de a sacrifica ceva, dar acestea sînt renunţări şi jertfe creatoare care te ajută să obţii cea mai mare biruinţă, să devii creatorul propriei personalităţi.

Educaţia de sine, cu cele trei trepte de care ne-am ocupat, evidenţiază dificultăţile încercării de a privi în sufletul propriu fără a avea sentimentul că te găseşti în faţa unei încăperi zăvorîte, de a te descoperi pe tine însuţi; dificultăţile orientării în labirintul lumii interioare, dificultatea de a te judeca pe tine însuţi şi cu deosebire dificultatea de a te forma, a te modela pe tine însuţi.

Experienţa acumulată arată că toate acestea vin ca o descoperire şi creaţie succesivă şi anevoioasă, realizată treptat, printr-o luptă îndelungată, cu obstacole diferite, o adevărată cucerire de sine. O veche înţelepciune spune că «cel mai mare dintre cuceritori este acela care ştie şi reuşeşte să se cucerească pe sine însuşi.» De aceea şi răsplata este pe măsura faptei, pentru că nu există sursă mai bogată de satisfacţii decît aceea de a te simţi opera propriei tale fiinţe.

În prezentarea viitoare ne vom referi la aspectul metodic al problemei: **cum ne putem autoforma.**

PĂSĂRILE

O schiţă de

OVIDIU ZOTTA

Lucian Tăbăraş fixează tabla cu expresia adînc uimită a marilor descoperitori cînd dau cu ochii de fenomene unice, cum ar putea să fie, de exemplu, un mamut care după ce a stat zece mii de ani într-un strat de gheaţă veşnică, se dezgheaţă şi începe să-şi agite trompa încîntat.

Care-o fi «principala»? De ce s-o fi ascuns atît de răutăcios conspirativă printre «subordonate»? Şi astea de ce sînt atît de multe şi de capricioase? Unele sînt probabil de mod, altele de timp, altele de loc... Nu puteau să fie de acelaşi fel?!

Profesorul Donescu aşteaptă. E lucrul cel mai sîcîitor: el nu te grăbeşte, nu te ironizează, nu spune nimic. Aşteaptă. Tocmai aşteptarea asta te sleieşte de puteri. Dacă s-ar răsti niţel, ar fi mai bine, te-ar face să te simţi mai puţin vinovat.

Într-un tîrziu, Donescu oftează:

— Să poftească altcineva, Puican.

Didi Puican răsare catapultat, pune mîna pe cretă şi mitraliază textul cu sublinieri, vorbind iute, precis, fără nici o şovăială. În cîteva clipe, fiecare propoziţie e smulsă din hăţişul frazei, identificată, comentată, pusă de o parte — gata. Lucian îşi umezeşte buzele uscate. A suportat şi chinul ăsta — să rămînă la tablă pînă ce altcineva a rezolvat ceea ce ar fi trebuit să rezolve el. Ca să nu pară prea caraghios, se strîmbă pe ascuns spre clasă, adică «nu-mi pasă, sînt foarte vesel, am mai văzut de-astea», dar în realitate numai de voioşie nu se simte cuprins.

— Ce mă fac, Luciane, cu tine? zice Donescu. Uite, asta era rezolvarea. Mă gîndesc că ai putea lucra cu Puican, întîlniţi-vă după ore, faceţi nişte analize împreună. Treceţi la loc. Să vină Simionescu. O clipă. Mandache, ce faci tu acolo, ce-ai mai găsit distractiv, dragă?!

— Păsările! exclamă îndatoritor Mandache. Lucian are patru casete imprimate cu ciripit de păsări! Aşa-şi pierde el timpul! De-aia nu învaţă! Vi le aduc imediat...

— Te-am rugat eu? Lasă-le acolo, zice Donescu, plictisit. Ia vino tu la tablă, azi pari în mare formă.

Camera lui Didi Puican e foarte ordonată — exact ca mintea lui. Această comparaţie i-a venit în cap lui Lucian de la prima privire. Cuvertura de pe pat — fără nici o cută, pe covor — nici un fir de praf, în bibliotecă — rînduială perfectă, pe masă — totul aşezat cum se cuvine: cîte un teanc de cărţi, caiete şi fişe pentru fiecare materie.

— Ai adus? Sînt toate? sare nerăbdător Didi.

El scoate casetofonul din bibliotecă, Lucian dă la iveală casetele din servietă.

— Dar n-ar fi mai bine ca întîi să...? zice el, şovăitor, arătînd spre batalionul de înţelepciune aliniat pe masă.

— Avem tot timpul. Ia să aud. Chiar le-ai imprimat singur? În cît timp?

— Păi am început, ia să vedem, pe la jumătatea lui iulie, dar n-am terminat, vreau să am o colecţie completă, mai am mult pînă atunci.

Ciocîrlii. Pescăruşi. Mierle. Găini. Pitpalaci. Raţe. Sturzi. Gîşte. Papagali. Guguştiuci. Privighetori. Privighetori! Didi e captivat, e prima oară cînd aude o privighetoare, dar îi atrage ştiinţific atenţia lui Lucian că de-aia îi zice privighetoare, fiindcă priveghează, adică se culcă tîrziu, îi place să cînte noaptea. Cum scrie poetul: «Veniţi, privighetoarea cîntă...» Lucian e impresionat: multe mai ştie Didi Puican! Pe urmă, se înviorează; Didi îl întreabă cum, unde, în ce fel a imprimat cutare pasăre. Lucian nu se zgîrceşte cu amănuntele, povesteşte pe larg, nimic nu-i face mai multă plăcere decît să spună cum era pădurea, livada, parcul sau zăvoiul unde a pîndit cu microfonul agăţat la capătul tijei telescopice făcute de el însuşi. La bunici, în tabără, cu părinţii în concediu — peste tot numai de asta s-a ţinut. Acum umblă pe-acasă pe la nişte vestiţi crescători de păsărele, rugîndu-i să-l lase să le imprime. Oameni cumsecade, a, şi deştepţi — ai ce auzi de la ei, sînt de toate vîrstele şi meseriile, unul e scafandru! Da, şi creşte canari.

Repede trece timpul cînd te ocupi de lucruri interesante, nici nu ştii cînd vine prînzul! Didi se miră că abia acum a aflat ce comoară de prieten e Lucian, îi spune că ar sta ore întregi să-l asculte: — Mîine îmi copiez şi eu benzile, da? Lucian se simte foarte mîndru: — Sigur, ţi le copiez eu.

— Hai să vedem, zice Donescu. Scrie.

Dictează fraza. Lucian scrie poticnit, i se rupe creta, îi scapă din mînă.

Urmează marea uimire şi marea aşteptare. Lucian se uită uimit la tablă şi la frază, Donescu aşteaptă cu nemiloasa lui răbdare. Lucian dă să sublinieze ceva cu creta, se răzgîndeşte, se repede iar, se retrage din nou.

Într-un tîrziu, Donescu deschide abătut catalogul. Înainte de a scrie nota, clipeşte repede, amintindu-şi ceva important, şi ţinteşte cu coada stiloului spre clasă, în direcţia lui Didi:

— Puicane, parcă era vorba să te vezi astăzi cu Lucian, să lucraţi împreună...

Puican se ridică, statuie a mirării, inocenţei şi dezamăgirii:

— N-a venit! L-am tot aşteptat, dar n-a venit. Dacă venea...

CÎŢI DIN 40?

(URMARE DIN PAG 5)

«roluri principale» şi altora pe celelalte. Foarte des, vorbind despre cauzele care dau o slabă participare, cei prezenţi la discuţia noastră repetau explicaţia: «Nu le place». Adică, acelora care absentează. Ce nu le place? Şi aici s-au evidenţiat nişte explicaţii: «Nu le-a plăcut propunerea (de la început, adică); apoi sarcina care le-a fost atribuită (dar **cine** oare atribuie sarcini cînd deciziile în detaşament sînt rodul colectivităţii?!), iar în final, desfăşurarea propriu-zisă.

Cum în aceste zile ne aflăm în faţa unor programe gata constituite, vă propunem **SĂ RASPUNDEM LA ÎNTREBAREA AGENDEI NOASTRE DE AZI ANALIZÎND — DIN CELE DOUĂ PUNCTE DE VEDERE: ROLUL ŞI DESFĂŞURAREA PROPRIU-ZISĂ — UN PROGRAM DE ACTIVITATE CONCRET.** Iată acţiunile pe care le cuprinde:

1. **Vizită la o întreprindere din localitate.**
2. **Spectacol dedicat Zilei femeii.**
3. **În ce stadiu ne aflăm** — analiza activităţii de muncă patriotică.
4. **«Omul în cosmos»** (întîlnire cu un specialist în domeniul aero-spaţial).
5. **«Caratele prieteniei»** (adunare de detaşament, cu caracter de dezbatere a unor întîmplări din grupa respectivă).
6. **«7 contra 7»** — întrecere de handbal.

Comandamentul, împreună cu cel care «răspunde» de fiecare dintre aceste activităţi are grijă să găsească modalităţi de antrenare a tuturor pionierilor. **Vizita la întreprindere,** de exemplu, poate antrena numai în perioada de pregătire un mare număr dintre ei: unii iau legătura cu întreprinderea (procură material documentar, îl distribuie în detaşament etc.), alţii pregătesc un scurt program artistic, alţii se preocupă de mobilizare etc. Să luăm punctul nr. 6: **7 contra 7!** Este foarte simplu ca la această activitate să participe efectiv toată lumea şi nu doar cei 14 din titlul acţiunii. Din detaşament se pot alcătui nu două, ci patru echipe omogene ca valoare. Nu se va căuta doar victoria, ci bucuria, chiar hazul «spectacolului». Dar dacă mai pregătiţi şi nişte premii nostime, atît pentru cei mai pricepuţi, cît şi de «consolare» pentru cei mai puţin îndemînatici — atunci nu văd cui nu i-ar plăcea o astfel de activitate.

În aceeaşi manieră se pot găsi metode de antrenare şi în cazul celorlalte activităţi — totul este să ne gîndim bine, să ne gîndim cu toţii. Iar dacă **repartizarea rolurilor** va fi astfel alcătuită, **desfăşurarea propriu-zisă** nu are cum să nu fie izbutită — chiar dacă e vorba de-o propunere care n-a întrunit atunci, la adunare, adeziunea fierbinte a tuturor. Totul constă deci, în **organizare:** cea mai — aparent — neinteresantă acţiune poate deveni astfel demnă de interesul pionierilor.

Vrem participare? Să asigurăm deci tuturor accesul la **satisfacţii.** Nimeni nu fuge de satisfacţii! Explicaţiile de genul: «sînt leneşi», «sînt rupţi de colectiv», «sînt indisciplinaţi», sau chiar arhicunoscutul «nu le place lor» dovedesc, toate la un loc, că acolo nu s-a înţeles adevărul de bază: **acela că plăcerea, interesul, disciplina nu vin de la sine, ci se formează!**

ORIZONT ȘTIINȚIFIC

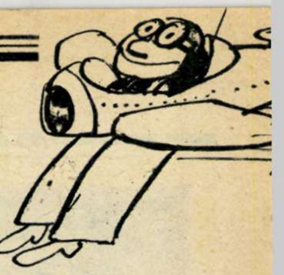

PERFORMANȚE ALE BIOGAZULUI

Răspîndirea pe care o ia în lume folosirea noilor surse energetice este tot mai largă. Žilnic se înregistrează noi performanțe bazate pe utilizarea acestor surse ignorate pînă nu de mult. Imaginile noastre prezintă instalația de biogaz a unei ferme din Elveția. Metanul produs prin fermentarea gunoiului de la 60 de vaci acționează un motor de automobil, care pune în mișcare un generator electric. Anual instalația produce 50 000 kW/h. Rezervorul de gaz are o capacitate de 38 mc.

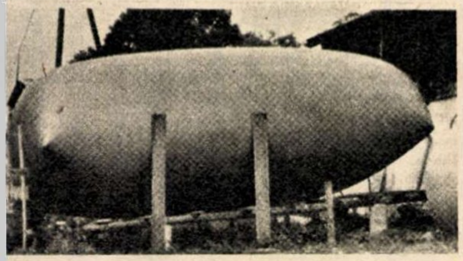

TELEVIZIUNEA TRIDIMENSIONALĂ

Pînă în prezent, majoritatea sistemelor pentru producerea imaginilor tv tridimensionale se bazau pe prezentarea simultană pe ecran a imaginilor verzi și roșii ale obiectului, produse cu ajutorul unei perechi de camere tv plasate stereoscopic, adică pe principiul difuzoarelor stereo. Dacă telespectatorul purta o pereche de ochelari cu o lentilă verde și cealaltă roșie, creierul său recepționa cele două imagini de televiziune producînd o imagine tridimensională.

După noul sistem, inventat la Institutul Politehnic «Trend» din Marea Britanie, pe ecranul televizorului sînt prezentate două imagini separate, alternînd rapid. Pentru a vedea această imagine, telespectatorul trebuie să poarte o pereche de ochelari speciali, care se pot întuneca sau lumina în zece microsecunde. Folosind acest sistem, ochiul stîng vede numai imaginile produse de camera tv din dreapta și viceversa. Rezultatul este o bună imagine tridimensională, care poate fi văzută și în culori.

Cum acționează lentilele? Cînd prin ele trece un curent electric, acestea devin opace. Cînd curentul este întrerupt, lentilele redevin transparente. Procesul poate avea loc atît de rapid încît ochiul nu-l sesizează. Folosind ochelarii pentru a privi imaginile care alternează pe ecran, telespectatorul vede o imagine tridimensională.

Există de pe acum multe aplicații de specialitate ale sistemului. Se fac, de exemplu, experiențe de folosire a lui la reparații submarine și la centralele nucleare, în locurile în care omul nu poate pătrunde.

Din deșeuri

Un amator american a construit din deșeuri robotul alăturat. Harnic și neobosit, Arok este o excelentă... gospodină!

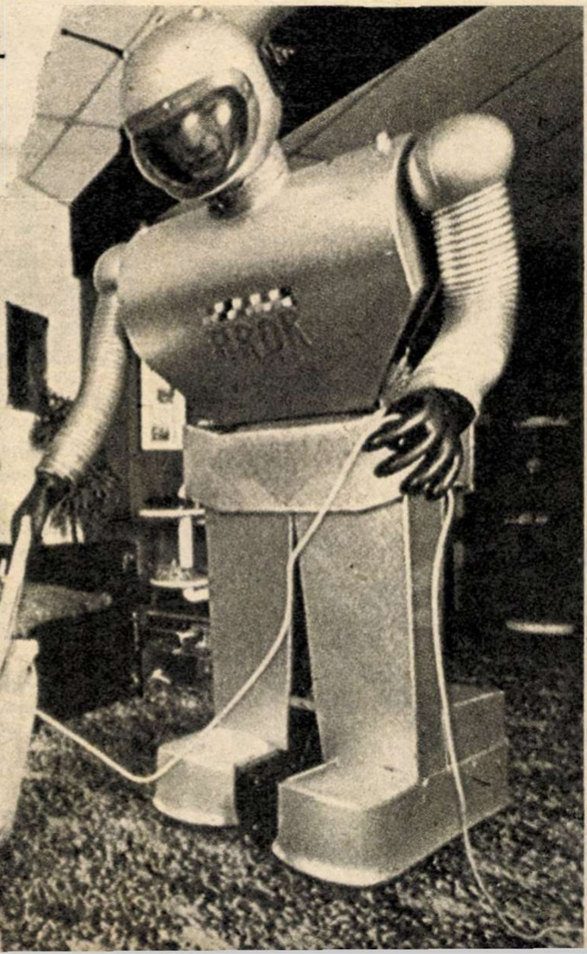

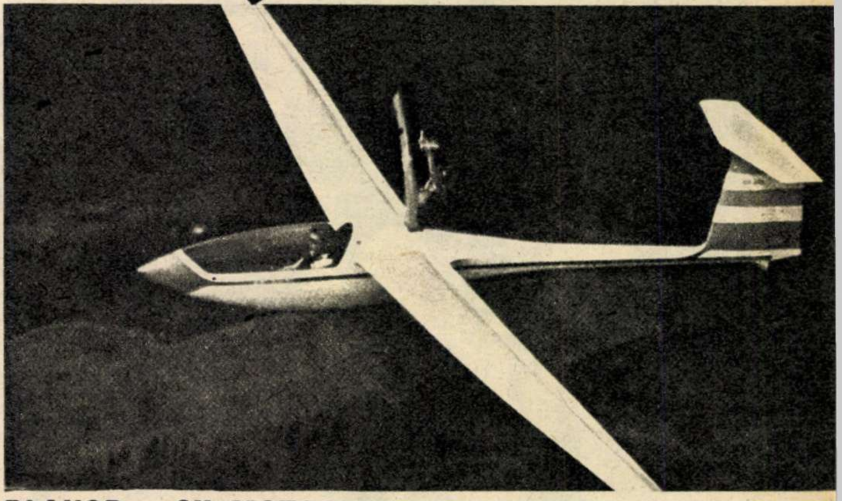

PLANOR... CU MOTOR!

Prin definiție, planorul zboară fără motor. Un constructor finlandez a încălcat însă tradiția, asociind aparatului un motor care îi asigură decolarea independentă. Urmează o imensă economie, știut fiind că pînă în prezent ridicarea în aer a planorului necesita intervenția unui alt aparat de zbor. Motorul permite în plus planoristului să părăsească o zonă fără vînt, care nu e propice zborului să aterizeze oriunde și este de un real folos pentru manevrele de garare. Motorul poate ridica planorul pînă la 6 500 m, ceea ce permite pilotului să planeze peste 250 km.

În momentul în care aparatul trece la zborul fără motor, acesta poate fi escamotat, astfel încît planorul să-și recîștige linia aerodinamică.

DIN TAINELE VIEȚII

Natura este proteică. Ea se prezintă ochiului nostru sub nenumărate forme. De-a lungul istoriei sale, natura a experimentat nenumărate variante ale faunei și florei, oprindu-se la cele optime pentru locul și timpul respectiv, schimbîndu-și alegerea odată cu schimbarea condițiilor de mediu. Aceasta explică nesfîrșita varietate a formelor vieții pe care le-a înregistrat ea și din care vă prezentăm astăzi încă trei exemple.

1. **Mezohipo,** *una dintre cele mai certe reușite ale naturii, se numără printre strămoșii calului de astăzi.*

2. Tigrul **Macairodo** *era un carnasier feroce. Colții săi aveau formă de pumnal.*

3. **Ursul cavernelor** *s-a numărat printre cele mai puternice animale. Mai mare decît ursul actual, era și el vegetarian.*

● ● ● ● ● ● ●

1

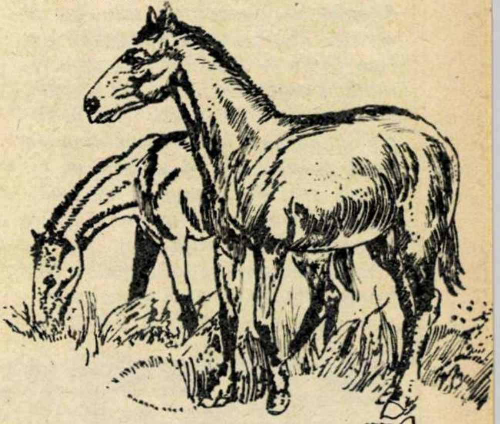

2

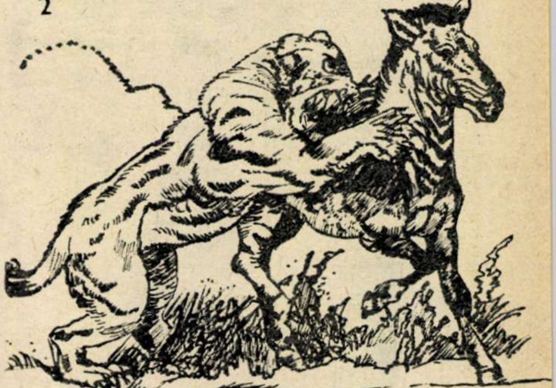

3

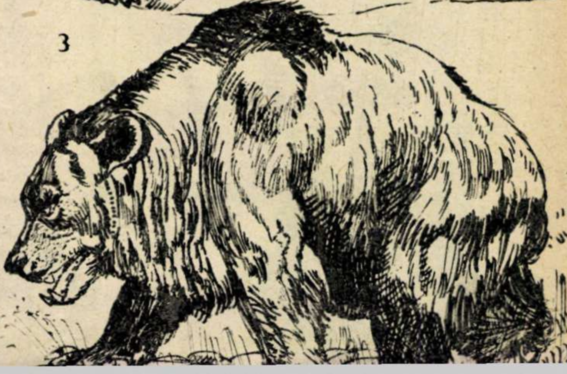

UN ORIGINAL DIALOG ÎNTRE COPIII DE PRETUTINDENI

Acum mai bine de 30 de ani, Shankar — redactorul fondator al revistei «**Shankar's Weekly**» din New Delhi — a avut o inspiraţie fericită: a organizat, în cadrul revistei, un concurs literar-artistic pentru copiii din întreaga lume. Concursul s-a ţinut pe data de 14 noiembrie, cu ocazia zilei de naştere a lui Jawaharlal Nehru, prim-ministru al Indiei în perioada 1947—1965.

În fiecare an, primul-ministru Nehru se întîlnea, de ziua sa, cu numeroşii copii veniţi la New Delhi din toate părţile ţării. El iubea copiii. A fost unchiul — **ciacia** — Nehru al tuturor copiilor indieni, iar ziua sa de naştere a fost declarată zi a copiilor. În memoria sa a fost edificat, la New Delhi, un muzeu de păpuşi.

Revista «**Shankar's Weekly**» cinsteşte amintirea lui Nehru, de ziua copiilor, prin acest concurs internaţional. Din volumul al XXX-lea al almanahului Shankar aflăm că, pînă acum, au participat la acest concurs copii pînă la vîrsta de 16 ani din aproape 120 de ţări ale lumii. Volumul cuprinde lucrările importante primite pentru ediţia 1978, prezentînd aproape 400 de desene şi compuneri literare, dintre care 17 au fost distinse cu medalii de aur şi multe altele cu diverse premii.

Copiii din România — ţară prietenă a Indiei — n-au lipsit niciodată din acest concurs. În anul respectiv, 15 premii au fost decernate pionierilor români. Lucrările lor apar şi în almanah.

Deoarece compunerile se cer în limba engleză, nu toţi copiii înzestraţi cu darul scrisului au posibilitatea să participe la secţia literară. În schimb, gîndurile copiilor îşi găsesc mijlocul potrivit al exprimării şi al comunicării prin desen.

Cu toate că lucrările provin din diferite continente ale globului, almanahul ni se pare surprinzător de unitar. El relevă lumea copiilor, o lume unică, cuprinzînd aspecte din viaţa de familie, animale, păpuşi, sărbători populare, scene din viaţa citadină şi din natură — veşnică prietenă a copiilor.

Copiii români au căutat să le comunice prietenilor de pretutindeni frumuseţea obiceiurilor de nuntă, pitorescul costumelor populare, precum şi bucuria jocurilor de iarnă şi de vară. Cristina Andrişan (12 ani) prezintă o remarcabilă pictură în culori a dansului popular românesc, iar Dana Dăscălescu (11 ani) face un reuşit portret literar căţelului Doro, prietenul ei. Care copil n-ar vrea să se împrietenească cu acest personaj drăguţ, căruia îi plac nucile, perele şi iarba?

Deşi toate lucrările din almanah merită atenţie, ne vom opri asupra unor contribuţii inedite precum şi ale unor copii care trăiesc în ţări vecine Indiei. Astfel, datorită artiştilor tineri, ne bucurăm de diferite peisaje indiene rurale şi urbane, de obiceiuri populare precum teatrul

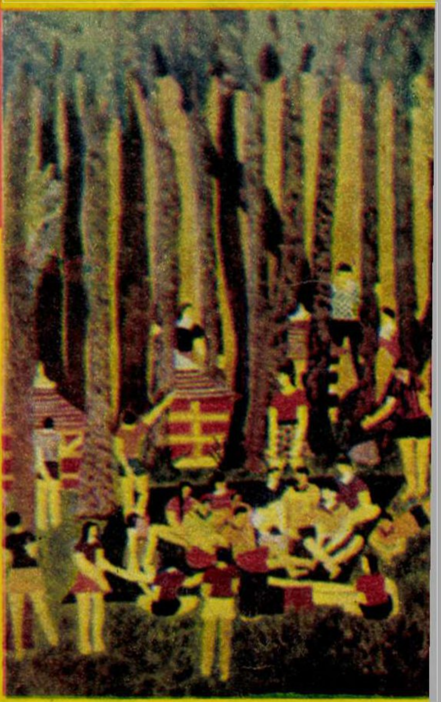

Gulam Ahmed Khan, 14 ani, India

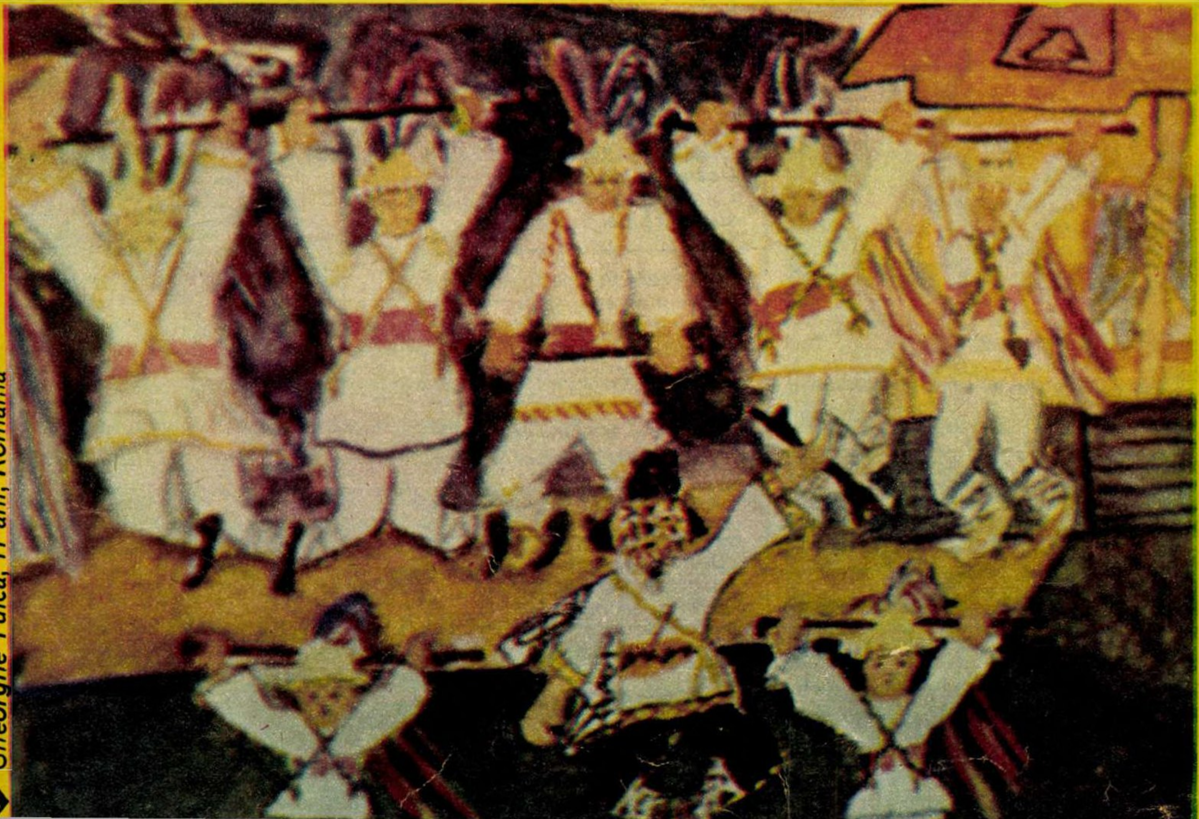

Gheorghe Tuică, 11 ani, România

CLUBUL LOGICIENILOR

Prezintă prof. univ. dr.
EDMOND NICOLAU

RĂSPUNS LA PROBLEMA DIN NUMĂRUL TRECUT

Se observă de la început că 5 nu se poate utiliza, fiind odată folosit. În cele opt căsuțe libere trebuie să se înscrie opt numere, toate diferite între ele. Rezultă că problema nu se poate rezolva în numere întregi, deoarece între 2 și 8, scăzînd pe 5, rămîn doar șase numere întregi. O soluție, utilizînd și numere fracționare, se indică în desenul alăturat.

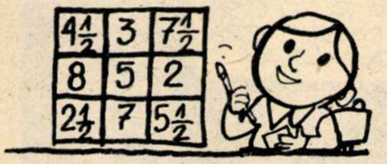

$4\frac{1}{2}$	3	$7\frac{1}{2}$
8	5	2
$2\frac{1}{2}$	7	$5\frac{1}{2}$

în aer liber, îmblînzirea șarpelui și a ursului, festivalul de lumini, defilarea în ajunul nunții și scene de viață domestică. Sînt cuprinse, de asemenea, în almanah, cîteva tipuri de motive populare ce se pictează, de obicei, pe exteriorul caselor țărănești și în interiorul celor de la oraș.

În timp ce lucrările copiilor aflați pînă la vîrsta de 12 ani respiră un aer de prospețime, cele ale autorilor mai mari relevă un pas spre maturitate. Unii artiști dovedesc chiar cunoașterea tradiției artei indiene. Desenul Sangitei Mahale (12 ani) ne amintește de celebrele miniaturi moghule, iar cel al lui R.C. Tandulkar (14 ani) ne transportă în peșterile Ajanta, vestite în întreaga lume pentru frumoasele lor fresce.

În afară de încurajarea tinerelor talente, meritul concursului Shankar este acela de a oferi copiilor prilejul să se cunoască și să comunice între ei. Interesul trezit în copilărie față de o țară sau alta nu se stinge cu anii, ci se intensifică. Sîntem martori la asemenea cazuri. La cursurile ținute de noi la Universitatea București întîlnim adeseori studenți care și-au însușit primele cunoștințe despre India, din scrierile noastre în paginile **Cutezătorilor,** *și care, de atunci, au nutrit dorința de-a aprofunda cultura indiană.*

Sîntem convinși că prin intermediul acestor copii de azi și cetățeni de mîine relațiile prietenești dintre țările noastre — România și India — se vor dezvolta în continuare, promovîndu-se totodată cauzele păcii și prieteniei în întreaga lume

AMITA BHOSE
scriitoare indiană

Sfinx

Din trei în trei

Dacă porniți de la o anumită literă și citiți din trei în trei, veți obține titlul corect al unei activități care antrenează an de an tot mai mulți pionieri.

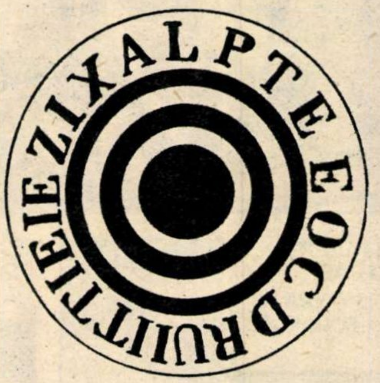

●●●●●●●●●●●●●●

DUPĂ AL DOILEA, ȘI AL TREILEA

Copiii se împart în două grupe egale. Cei din prima grupă se așază în cerc, păstrînd o distanță între ei. Cei din a doua grupă se așază în spatele acestora, dublîndu-i. Doi jucători fug în afara cercurilor, încercînd să se prindă. Cel alergat se așază în spatele unui jucător din cercul exterior, triplînd. Cel din fața sa devine jucătorul alergat, pornind în fugă, ca să nu fie prins. Cel alergat pînă atunci îi ia locul. Dacă copilul în spatele căruia s-a așezat nu observă, este atins pe spate, spre a-l face atent. Astfel, el devine prinzătorul și aleargă să-l prindă pe cel de-al doilea jucător.

După ce toți jucătorii din cercul exterior participă la joc, aceștia schimbă locul cu cei din interior și jocul reîncepe.

Cînd sînt copii puțini, se face un singur cerc.

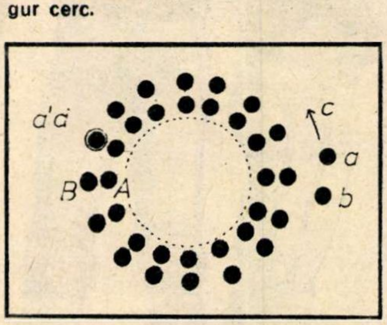

A = cercul interior; B = cercul exterior
a = jucătorul alergat; b = prinzătorul;
c = sensul alergării
a' = locul pe care se așază jucătorul a
d = jucătorul care devine alergat sau prinzător.

După Pamfile Tudor, «Jocuri de copii», Academia Română, 1909

DE ZIUA MAMEI

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1							■					
2						■						■
3				■					■			
4			■							■		
5					■			■				
6			■			■					■	
7								■				
8							■		■			
9		■			■						■	
10	■			■								
11									■			
12				■								

ORIZONTAL

1. Adus de ziua mamei — De ziua mamei. 2. Autorul volumului «Nu fugi ziua mea frumoasă» — Femei hotărîte. 3. Refren la cîntec popular — Tăiat moldovenește — Societatea Științelor Medicale. 4. Maria Tudor — Femeie din operă — Început de săptămînă. 5. Operă «feminină» — Întrebare — În clipa de față. 6. În curse! — Primul roman — O piesă a lui Sorescu ce pare feminină, dar nu e. 7. Pictează tabloul «Fetiță cu fundă» — Vine de la Eva. 8. Fantastică — În mărțișorul de preț. 9. Ațe! — Nume de băiat — 10. Maria Grigorescu — Țărmuri. 11. Aici s-a născut «Lina» cu simbolul primăverii — Cu coarne stufoase. 12. Un nume de fată — Urare de 8 martie.

VERTICAL

1. Ziua femeii (2 cuv.) — Mai gol! 2. Simbolul zilei de 8 martie — Luna florilor. 3. Lacul fetelor — Culoare sobră. 4. Geta Costin — Ros. 5. Se țese în război — Zona folclorică — Lift neterminat. 6. Poate fi de triumf — Dovadă scrisă. 7. Omagiază ziua femeii în paginile ei — Zeul îndrăgostiților. 8. De opt martie e și ziua lor — Scumpi la pungă 9. Lidia Radu — Femei (reg.) — Ene! 10. Organizația Mondială a Sănătății — Duce apa la straturile de legume. 11. Autorul tabloului «Portret de fată în albastru» — Aproape iute! — În vrere! 12. Mamele cele mai stimate (2 cuv.).

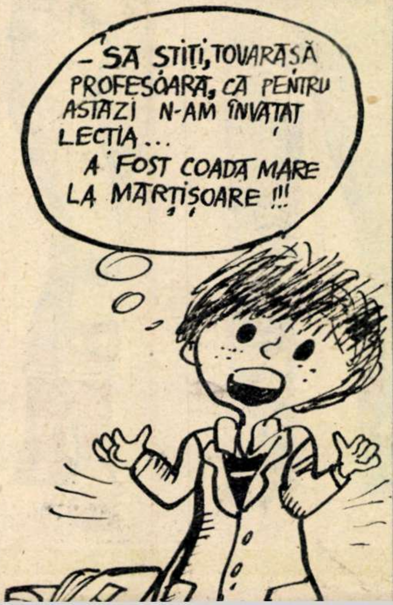
– SĂ ȘTIȚI, TOVARĂȘĂ PROFESOARĂ, CĂ PENTRU ASTĂZI N-AM ÎNVĂȚAT LECȚIA ... A FOST COADĂ MARE LA MĂRȚIȘOARE !!!

COLOANELE CARE SE DEPLASEAZĂ

N	A	I	V	T	A
S	E	T	E	H	C
M	O	A	A	N	U
C	E	M	A	E	R
U	O	B	C	R	U
Ș	T	S	A	O	T
N	E	I	V	T	E

Dacă așezați cele cinci coloane într-o anumită ordine, veți putea citi, pe orizontale, o cugetare a lui N. Iorga despre învățătură.

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Redactor de număr:
ION CRÎNGULEANU
Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU

Index 41633

ÎNTÎLNIRE ÎN SPAŢIU

Scenariu: Horia Aramă
Desene:
Valentin şi Liana Tănase

EPISODUL 14

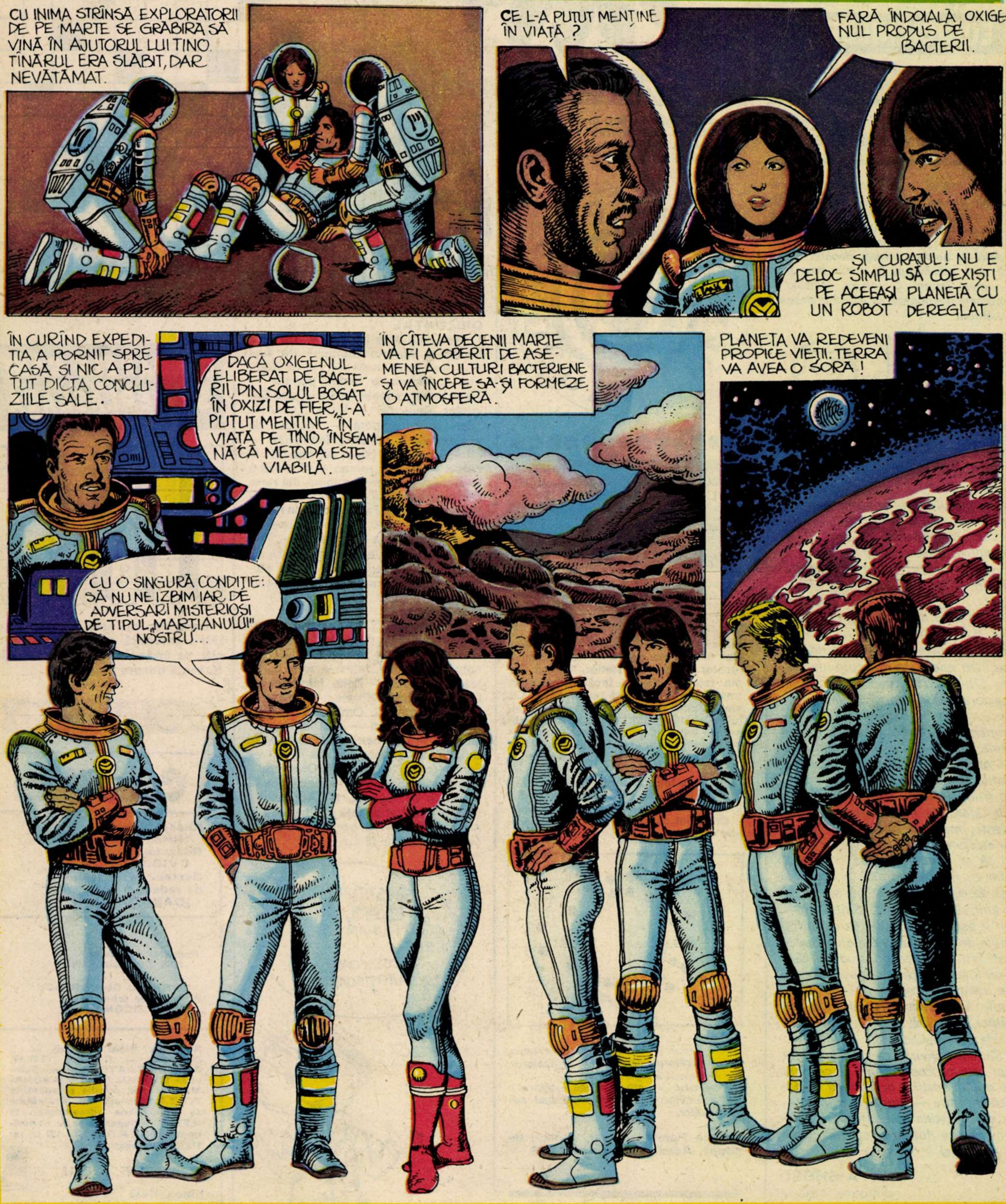
CU INIMA STRÎNSĂ EXPLORATORII DE PE MARTE SE GRĂBIRĂ SĂ VINĂ ÎN AJUTORUL LUI TINO. TÎNĂRUL ERA SLĂBIT, DAR NEVĂTĂMAT.
CE L-A PUTUT MENŢINE ÎN VIAŢĂ ?
FĂRĂ ÎNDOIALĂ, OXIGENUL PRODUS DE BACTERII.
ŞI CURAJUL! NU E DELOC SIMPLU SĂ COEXIŞTI PE ACEEAŞI PLANETĂ CU UN ROBOT DEREGLAT.
ÎN CURÎND EXPEDIŢIA A PORNIT SPRE CASĂ ŞI NIC A PUTUT DICTA CONCLUZIILE SALE.
DACĂ OXIGENUL ELIBERAT DE BACTERII, DIN SOLUL BOGAT ÎN OXIZI DE FIER, L-A PUTUT MENŢINE ÎN VIAŢĂ PE TINO, ÎNSEAMNĂ CĂ METODA ESTE VIABILĂ.
CU O SINGURĂ CONDIŢIE: SĂ NU NE IZBIM IAR DE ADVERSARI MISTERIOŞI DE TIPUL „MARŢIANULUI" NOSTRU...
ÎN CÎTEVA DECENII MARTE VA FI ACOPERIT DE ASEMENEA CULTURI BACTERIENE ŞI VA ÎNCEPE SĂ-ŞI FORMEZE O ATMOSFERĂ.
PLANETA VA REDEVENI PROPICE VIEŢII. TERRA VA AVEA O SORĂ !

(Sfîrşitul primei părţi)

Biblioteca județeana
MUREȘ
TIRGU-MUREȘ

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

11

JOI, 12 MARTIE 1981,
ANUL XV (NR. 702)

Număr special dedicat acțiunii „Fiecare pionier — o faptă de muncă pentru înflorirea patriei."

O primăvară
a hărniciei pionierești

CADRAN POLITIC

Cutezătorii

La 6 martie s-au împlinit 36 de ani de la măreața victorie a poporului muncitor, cînd a fost instaurat primul guvern revoluționar democratic din România. Astfel, instaurarea puterii populare de la 6 martie 1945 a deschis drumul înfăptuirii revoluției socialiste, a dus pe deplin la făurirea orînduirii noi, în care poporul muncitor a devenit stăpîn pe destinele sale. În acel moment istoric crucial s-au pus bazele democrației de tip nou — democrația socialistă, în care puterea este a poporului pentru popor. Putem spune că acel martie a fost o prefață strălucită a viitorului care avea să se împlinească în România socialistă. Ultimii 15 ani — anii-lumină ai poporului nostru — sînt tot atîtea coloane verticale ridicate de întreaga noastră națiune spre comunism avînd în frunte Partidul Comunist Român, pe secretarul său general, tovarășul **Nicolae Ceaușescu.** *Strîns unită în jurul partidului, întreaga noastră națiune își găsește expresie, în aceste zile din preajma gloriosului jubileu al Partidului Comunist Român, în elanul cu care milioanele de fii ai patriei transpun în viață hotărîrile Congresului al XII-lea, continua întărire a acestei unități reprezentînd garanția înaintării spre viitorul luminos, pe calea socialismului și comunismului.*

*

Mobilizată de îndrumările și sarcinile ce decurg din Cuvîntarea secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la cel de-al II-lea Congres al consiliilor de conducere ale unităților agricole socialiste, al întregii țărănimi, al consiliilor oamenilor muncii din industria alimentară, silvicultură și gospodărirea apelor, țărănimea în alianță cu clasa muncitoare, cu intelectualitatea și tineretul patriei, a trecut la desfășurarea noii revoluții agrare din România. Iată, veștile sosesc de pretutindeni, că în aceste zile și nopți în județele Arad, Dolj, Timiș, Olt, Argeș, Brăila, Giurgiu, Călărași, Dîmbovița și altele, arăturile de primăvară și însămînțările sînt în toi. Întreaga campanie de primăvară se desfășoară, pretutindeni, sub semnele exigenței noii revoluții agrare, în această perioadă bătălia pentru recoltă însemnînd mai ales bătălia pentru însămînțarea și folosirea judicioasă a fiecărei palme de pămînt. Pomicultorii, tehnicienii, agronomii și, alături de ei, pionierii se află în aceste zile în livezile și pe ogoarele întregii țări. Prilej de mîndrie pentru fiecare purtător al cravatei roșii cu tricolor, să înnobileze cu hărnicia și cutezanța sa nu numai cataloagele cu note mari la învățătură, ci și pămîntul patriei, al satelor și orașelor cu pomi, semințe, flori, să pregătească pășunile pentru vite și turme de oi, să înfrumusețeze drumurile, grădinile, șoselele, parcurile.

*

constelatia PIONIERII

Semnal «CUTEZĂTORII»

Acțiunea

«TOT ÎNAINTE!» —

— ÎN PLINĂ DESFĂȘURARE

La generoasa chemare a acestei mari acțiuni au răspuns detașamente și unități
toată țara. **Faza de masă** a antrenat un tumult de energii proaspete, un adevărat asalt
primăvară,care dă o nouă expresie dragostei de partid, dragostei de țară, de muncă și învă
tură a pionierilor României.

Primele vești sosite la redacție ne anunță că la Școala generală nr. 2 din Giurgiu (cl
a VII-a A) a avut loc o dezbatere cu tema «Decenii eroice: 1921—1981»; la Școala gener
Fîntînele, județul Prahova, s-a lansat o chemare către toți pionierii unității spre a marca
nou salt în cadrul muncii patriotice; la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Jibou, jude
Sălaj, pionierii care se ocupă de electrotehnică au avut o întîlnire cu specialiștii pe tema p
gresului tehnic în noul cincinal; elevii clasei a II-a A de la Școala generală din Dărmăne
județul Bacău, au depus flori la mormîntul eroului necunoscut de la Mărășești, acolo u
au primit cravatele roșii cu tricolor. Exemplele pot continua, sînt foarte numeroase.

Aceste prime știri ne dovedesc că mesajul generos al marii acțiuni dedicate celor 60
ani de luptă ai partidului a mobilizat energiile entuziaste ale tuturor pionierilor. Rubrica no
tră dedicată acțiunii «Tot înainte» așteaptă de la voi, spre a le publica de îndată, cît mai nu
roase corespondențe — informații, reportaje, fotografii.

Moment solemn de profundă angajare patriotică, revoluționară: pionierii clasei a V-a de la Școala generală nr. 17 din Tîrgu Mureș rostesc și semnează Legămîntul pionierului.

Prima recoltă de ceapă și usturoi verde din bazinul legumicol al Stațiunii experimentale din Buzău. Culegătorii sînt harnicii pionieri de la Școala generală nr. 15.

FAPTE DE CUTEZĂTORI

DESENE DE RADU VINTILESCU
TEXT DE ELENA MĂNESCU

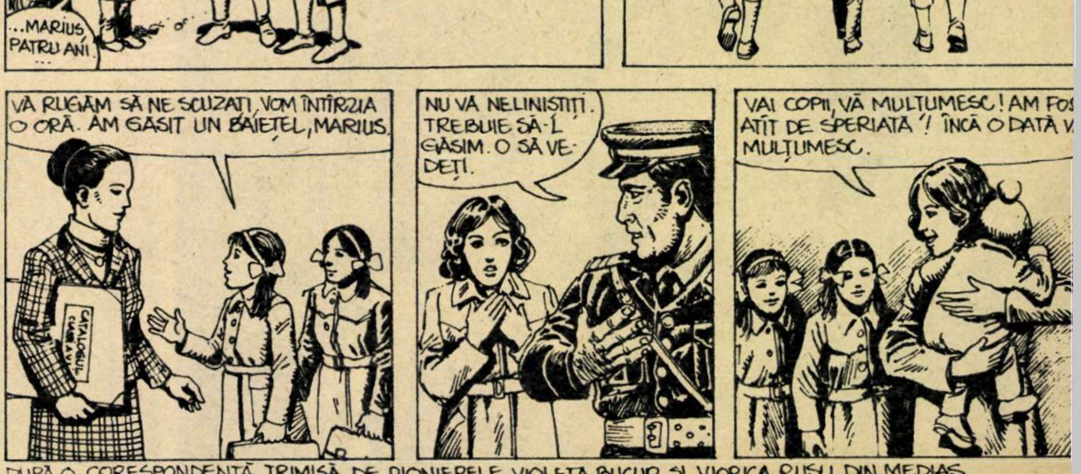
PIONIERELE VIOLETA BUCUR ȘI VIORICA RUSU, ELEVE IN CLASA A VI-A A
LA ȘCOALA GENERALĂ NR. 1 DIN MEDIAȘ, JUDEȚUL SIBIU, SE GRĂBEAU SPRE ȘCOALĂ. DRUMUL LOR TRECEA PRIN APROPIEREA GĂRII. DEODATĂ, AUD UN SCÎNCET.
DE CE PLÎNGI?
UNDE ESTE MAMA TA?
...MARIUS PATRU ANI...
CHIAR NU ȘTII SĂ NE POVESTEȘTI CUM TE-AI PIERDUT?
SINGURA SOLUȚI
ESTE SĂ NE ADRE
SĂM ORGANELOR DE MILIȚIE
VĂ RUGĂM SĂ NE SCUZAȚI, VOM ÎNTÎRZIA O ORĂ. AM GĂSIT UN BĂIEȚEL, MARIUS.
CATALOGUL CLASEI A VI
NU VĂ NELINIȘTIȚI. TREBUIE SĂ-L GĂSIM. O SĂ VEDEȚI.
VAI COPII, VĂ MULȚUMESC! AM FOS
ATÎT DE SPERIATĂ! ÎNCĂ O DATĂ V
MULȚUMESC.

DUPĂ O CORESPONDENȚĂ TRIMISĂ DE PIONIERELE VIOLETA BUCUR ȘI VIORICA RUSU DIN MEDIAȘ

FIECARE PIONIER - O FAPTĂ DE MUNCĂ PENTRU ÎNFLORIREA PATRIEI

CHENARUL DE ONOARE AL ÎNTRECERII LA MUNCA PATRIOTICĂ PE ANUL 1980

Pe baza rezultatelor obținute în anul 1980 în întrecerea la munca patriotică desfășurată sub genericul **«Fiecare pionier — o faptă de muncă pentru înflorirea patriei»** între consiliile județene (al municipiului București) ale Organizației Pionierilor, Biroul C.N.O.P. a desemnat, nu de mult, consiliile județene ale Organizației Pionierilor fruntașe. Astfel:

a) În funcție de **rezultatele globale** obținute la realizarea celor 10 obiective ale întrecerii s-au clasat pe:

Locul I — Consiliul județean Dolj al Organizației Pionierilor (395 de puncte);
Locul II — Consiliul județean Cluj al Organizației Pionierilor (295 de puncte);
Locul III — Consiliul județean Sibiu al Organizației Pionierilor (280 de puncte).

b) În funcție de rezultatele obținute la realizarea **angajamentelor proprii** asumate de consiliile și comandamentele pionierești la lucrări de recoltare din agricultură, la colectarea și valorificarea plantelor medicinale și a fructelor de pădure, organizarea taberelor de muncă patriotică la obiective de interes local sau județean, se clasează pe:

Locul I — Consiliul județean Dolj al Organizației Pionierilor (2 227 de puncte);
Locul II — Consiliul județean Ilfov al Organizației Pionierilor (1 996,6 de puncte);
Locul III — Consiliul județean Constanța al Organizației Pionierilor (1 025 de puncte).

c) În funcție de rezultatele obținute la **colectarea și valorificarea materialelor refolosibile și reciclabile** se clasează pe:

Locul I — Consiliul județean Cluj al Organizației Pionierilor (135 de puncte);
Locul II — Consiliul municipal București al Organizației Pionierilor (127 de puncte);
Locul III — Consiliul județean Caraș-Severin al Organizației Pionierilor (125 de puncte).

Felicitîndu-i pe harnicii cîștigători, pe toți purtătorii cravatelor roșii cu tricolor le dorim ca și în acest an, primul an al cincinalului 1981—1985, urmînd exemplul părinților, să se afle în primele rînduri ale întrecerii desfășurate sub mobilizatorul generic «Fiecare pionier — o faptă de muncă pentru înflorirea patriei».

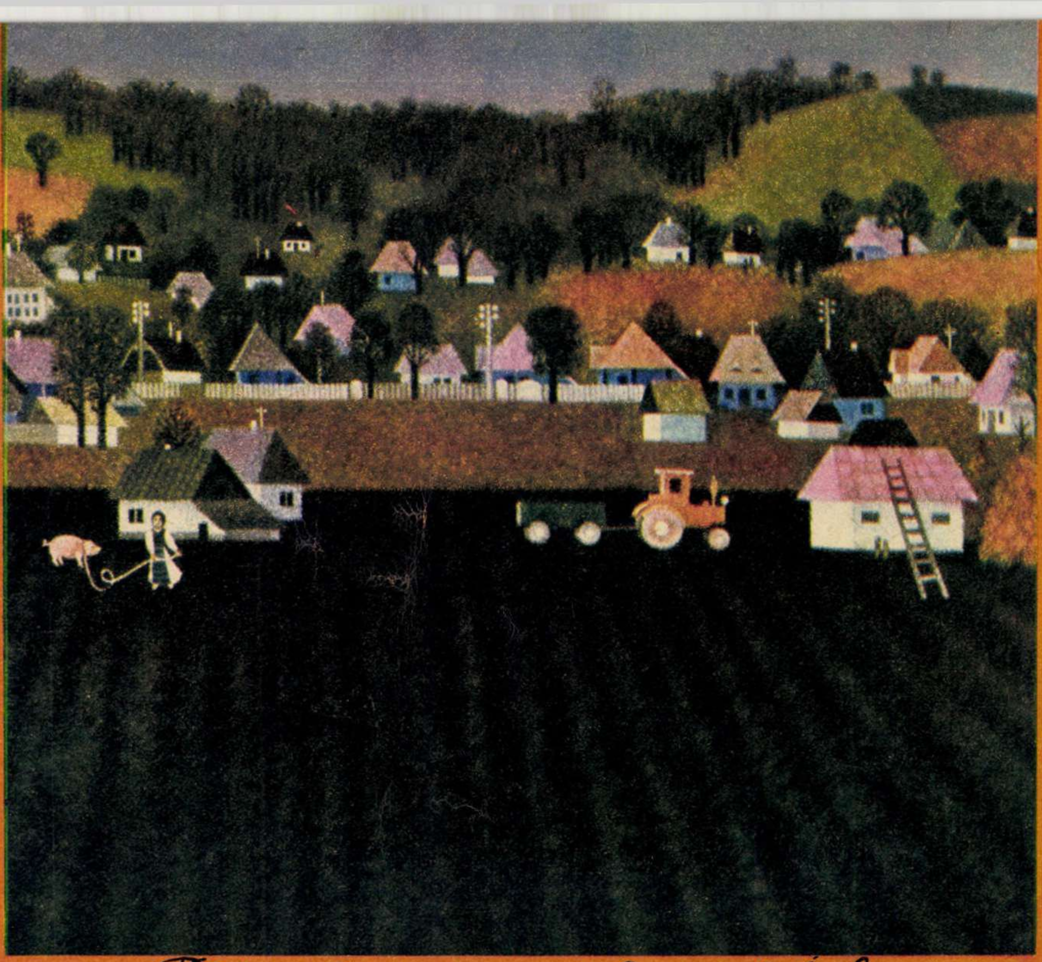

„Primăvara satelor" (detaliu)
PICTURA DE Ion Grigore.

14 GENERAȚII DE BOTANIȘTI

Cercul de biologie **«Prietenii naturii»** din școala noastră are o vîrstă ce o depășește cu mult pe cea a membrilor săi. Desfășurăm o activitate pe drept cuvînt interesantă dar, mai ales, foarte utilă. Despre ce este vorba? Aici, în orașul nostru, avem toate condițiile necesare muncii de cercetare științifică în cadrul serelor Stațiunii tinerilor naturaliști. Încerc să fac un scurt istoric al stațiunii noastre, gîndindu-mă că poate pe mulți dintre colegii din țară, pasionați botaniști, i-ar putea interesa, ar dori să corespondeze cu noi, în vederea unui schimb de experiență.

Aceste sere au început să fie amenajate în urmă cu 14 ani, sub îndrumarea profesorului Vasile Fati, actualul director al stațiunii. Ele s-au extins, în acest răstimp, pe o suprafață de 5 ha. În curînd se vor construi încă două sere-cupolă, printre puținele din Europa de asemenea anvergură, dintre care una înaltă de 16 m, va fi destinată palmierilor, iar alta, amenajării unor mari acvarii. În prezent avem circa 30 de specii de plante exotice: bananieri, cocotieri, lămîi, portocali, palmieri. După cum vedeți în imagine, dispunem și de o impresionantă colecție de cactuși.

Pentru înfrumusețarea orașului nostru cultivăm, de asemenea, și încă foarte intens, numeroase specii de flori printre care garoafe, ciclamen, crizanteme, frezii, polucasia. Imaginați-vă această împărăție a florilor — distinse și cochete — toate sădite și îngrijite de noi, pionierii, și de colegii de la liceul din localitate. Să nu credeți că ne lipsește sectorul legumicol, în special răsadurile de roșii, vinete, ardei. Avem, de asemenea, o livadă cu pomi fructiferi și o vie. Numărul pasionaților botaniști care lucrează aici? Aproape 600 de pionieri și uteciști. Însă și veniturile obținute sînt considerabile: circa două milioane și jumătate lei anual. Trebuie să adăugăm că în vederea sporirii colecțiilor facem schimburi de materiale informative, științifice și de diferite soiuri de semințe cu țări de pe toate continentele. În fiecare an ne propunem cîte o temă de studiu, precum «Plantele și lumina», «Plantele și apa», «Plantele și culoarea lor». În acest an, activitatea noastră se încadrează temei «Înmulțirea prin semințe și butași a plantelor exotice». Lucrările pe care le efectuăm, sub îndrumarea tovarășelor profesoare Gafia Meseșan și Kîrti Ilona, au ca obiectiv îmbogățirea colecțiilor de plante, atît ale grădinii noastre botanice, cît și ale școlilor din județ, care ne solicită anumite specii pentru microserele lor.

Lucrăm aici cu dragoste și pasiune, dar mai ales cu convingerea că astfel vom contribui la păstrarea frumuseții planetei noastre, la apărarea sănătății ei.

Mariana Marian
cl. a VI-a, Școala generală nr. 1,
Jibou-Sălaj

RUBRICA SUBREDACȚIILOR ȘI A CORESPONDENȚILOR

Pionierpres

1

2

3

Corespondenții noștri ne-au trasmis aceste imagini care ilustrează într-o paletă diversă aspecte din acțiunile de muncă patriotică desfășurate în unitățile lor. Firește, numitorul comun al tuturor acestor acțiuni este hărnicia, spiritul gospodăresc. Dar să lăsăm imaginile să vorbească.

1. Un grup de pionieri din clasa a VII-a, **Școala generală nr. 1, Costești-Argeș,** aflați în plină campanie de colectare a maculaturii.

2. Toate detașamentele unității de pionieri de la **Școala generală Mironeasa — Iași** și-au mobilizat forțele pentru ca lucrările de construcție a unui nou local de școală să fie grăbite, întrucît acesta urmează să fie dat în folosință chiar în cursul acestei primăveri. Pionierul fotoreporter, **Costel Mogaș**, și-a surprins colegii lucrînd atît pe șantier, cît și la amenajarea viitoarei grădini din fața școlii.

3. Imaginea de față vi-i prezintă pe cîțiva dintre pionierii fruntași în acțiunea de colectare a fierului vechi de la **Școala generală Steindorf — Caraș Severin.**

Binecunoscuta pădure Ciric (aflată în apropierea Iașului) este un complex ecologic ce reprezintă, pentru pasionații pionieri naturaliști, un adevărat laborator natural de biologie. Dar nu numai atît. În multe din ceasurile lor libere, aceștia contribuie la îmbogățirea lui, plantînd puieți, participînd la extinderea suprafeței împădurite.

Corespondenții noștri ne-au mai semnalat că, în laboratorul de biologie al Școlii generale Teliuc — Hunedoara, s-a amenajat o microseră. Ea conține, deocamdată, 30 de genuri de plante de apartament și de cultură. Tot aici se află și un acvariu cu pești de apă dulce. Ele reprezintă pentru elevi un excelent material didactic... natural, necesar cunoștințelor de biologie.

PARTIDULUI, INIMA ȘI FAPTA

Sub acest generic pionierii de la *Liceul agroindustrial Murgeni* își desfășoară acțiunile de muncă patriotică.

Mobilizați de chemarea la întrecere a detașamentului clasei a VIII-a A în realizarea angajamentului de muncă patriotică, toate detașamentele unității noastre sînt în plină acțiune. Astfel, la începutul lunii februarie, detașamentele claselor a VII-a A și a VIII-a și-au și îndeplinit, în proporție de 100%, valoric și pe sortimente, angajamentul privind recuperarea materialelor refolosibile. Sînt urmați, firește, de colegii mai mici — pionierii din clasa a II-a — care l-au realizat în proporție de 70%. Pînă în prezent, la nivelul unității s-a realizat 60% din valoarea totală.

Unitatea noastră și-a propus ca în cinstea celei de-a 60-a aniversări a Partidului Comunist Român să-și îndeplinească integral angajamentul pînă la 1 mai 1981.

Comandamentul unității de pionieri,
Liceul agroindustrial
Murgeni — Vaslui

PE SCURT DE LA CORESPONDENȚI

Dintr-un recent bilanț făcut de către pionierii buzoieni privind rezultatele lor la munca patriotică a reieșit că, numai în primele două luni ale anului, ei au predat unităților colectoare importante cantități de materiale recuperabile: 104 000 sticle și borcane, 74 000 kg fier vechi, 24 000 kg hîrtie, 1 000 kg textile. În știrea trimisă redacției n-au fost uitați, bineînțeles, fruntașii. Sînt pionierii din Cîndești, Puiești, Costești, pionierii de la Școlile generale nr. 16 și 11 din Buzău, cei de la Școlile generale nr. 1 și nr. 5 din Rîmnicu Sărat.

«În aceste zile, pionierii și școlarii din județul nostru am hotărît să îi ajutăm pe părinții noștri la fertilizarea pajiștilor și livezilor, la curățirea pomilor fructiferi», ne scriu pionierii vîlceni. În localitățile Fîrtățești, Făurești, Zătreni, Bărbătești, Măciuca, Stoilești, Tomșani și Băbeni, de pildă, lucrările de îngrijire și fertilizare a pășunilor și livezilor de pomi din cadrul C.A.P.-urilor din localitate au și început.

De asemenea, pionierii din municipiul Rm. Vîlcea, repartizați pe detașamente, participă în aceste zile la curățirea parcurilor și a locurilor de joacă.

ATELIER DE PRESĂ

de Mihai Negulescu

Am salutat cu bucurie, în ultimii ani, constituirea în județe a unor subredacții pionierești, precum «Tot înainte» — Hunedoara, «Ecouri pionierești ieșene» ș.a. Reportajele, știrile, încercările literare primite din toate județele aduc în paginile revistei prospețime, culoare, spirit cutezător. Corespondențe de la copii apar deopotrivă în ziare, în alte reviste, se difuzează frecvent la radio și televiziune.

Dovedindu-se deosebit de utile, asemenea subredacții se pot constitui, dragi cititori, în tot mai multe orașe și comune, pretutindeni unde există receptivitate, talent, dorință de a comunica și altora reușitele proprii. Redacția «Cutezătorii» vă va sprijini, oferindu-vă rubrica permanentă **Pionierpres.** În sprijinul deprinderii abc-ului publicistic vom iniția un «atelier de presă», susținut de ziariști cu experiență. Subredacțiile vor avea sprijinul consiliilor Organizației Pionierilor și al redacțiilor ziarelor județene.

Pentru a-și prezenta realizările, corespondenții se pot adresa deopotrivă presei pionierești, publicațiilor centrale și județene, radioului și televiziunii. Binevenită va fi editarea în școli a **Edițiilor speciale Pionierpres — «Cutezătorii»** sau **Semafor,** a unor reviste pionierești. Pe lîngă știri și relatări, subredacțiile ne pot trimite interviuri cu personalități, anchete, opinii, dezbateri, schimburi de experiență, foiletoane, caricaturi. Celor mai active subredacții li se vor acorda Diploma de merit, iar celor mai buni corespondenți legitimația de Corespondent special Pionierpres.

Setea de nou, spiritul iscoditor, dragostea pentru cuvîntul tipărit, curajul opiniei, altruismul — iată doar cîteva dintre frumoasele trăsături ale gazetarului-pionier. Înmănuncheate în puternice subredacții Pionierpres «Cutezătorii», aceste trăsături vor da relief și mai pronunțat prezenței voastre, a cutezătorilor, în presa pentru copii.

Scrieți-ne, dragi prieteni. Mult succes tuturor!

CINE URMEAZĂ EXEMPLUL PIONIERILOR DIN COMARNA?

Se poate construi o centrală termică mai... mică? Așa, cît pentru a acoperi necesarul de căldură al unei școli nu prea mari? Se poate, a fost răspunsul pionierilor de la Școala generală din Osoi, comuna Comarna — Iași. Aceasta este a patra școală din mediul rural din județ, după Ruginoasa, Prisăcani și Mogoșești — Iași, unde tradiționalele sobe au fost înlocuite cu calorifere. Școala din Osoi este o școală, mai degrabă, mică: aproape trei sute de elevi au la dispoziție șase săli de clasă, două laboratoare, o sală de educație fizică și un atelier de lăcătușărie. Harnici gospodari — de altfel fruntași în activitatea de muncă patriotică — pionierii de aici au avut în anul trecut o vară cu adevărat «fierbinte»: cînd nu lucrau pe lotul experimental, la solar sau în livada școlii, îi puteai găsi pe șantierul viitoarei centrale termice cu combustibil solid, unde au săpat, alături de părinții lor, zeci de metri cubi de pămînt, iar apoi au ajutat muncitorii specialiști la montarea instalațiilor. Acum, mai precis de la 1 decembrie 1980, unul din cazane funcționează din plin; în curînd îl va urma și al doilea, care va furniza căldură dispensarului și locuințelor din apropierea școlii. O atmosferă plăcută te întîmpină în fiecare clasă, încă de la prima oră de curs: a dispărut mirosul de cărbune, inevitabil, la fel ca și frigul și toate micile necazuri inerente de pe vremea sobelor. Și ceea ce e mai important, această realizare a adus cu sine și economisirea unei însemnate cantități de lemne, centrala lor termică funcționînd în principal cu cărbuni de calitate inferioară.

Inimosul colectiv de la Osoi nu se va opri însă aici, urmînd să-și continue activitatea de modernizare a școlii lor: tot prin autodotare, deasupra centralei termice se vor înălța o sală de dușuri și o seră, care vor valorifica surplusul de căldură.

Iată, așadar, cum o inițiativă pornită din entuziasm și dorință de autodepășire, poate aduce cu sine atîtea rezultate frumoase. Cine le mai urmează exemplul?

Maria Nicolae-Dumitrescu

MUNCA —
ATELIER DE CREAȚ

DINCOLO DE CEEA CE SE VEDE

Eroii acestui reportaj sînt pionierii din județul Dolj — cîștigători ai locului I în ediția 1980 a concursului «Fiecare pionier — o faptă de muncă pentru înflorirea patriei».

Cînd pun umărul la treabă cîteva sute de copii, se vede. Se vede mai întîi la propriu: un teren nou de sport, un laborator bine dotat, un sat de vacanță etc. Aici, la Școala generală nr. 30 din Craiova, ca și la Școala nr. 24 se mai văd și altele: costume pentru orchestra școlii, echipament sportiv, instrumente muzicale. La gazeta Semafor — «Cutezătorii» poți vedea și o sumedenie de nume de pionieri și școlari evidențiați în munca patriotică, prin clase poți vedea chipuri liniștite, mîndre de faima școlii lor: aceea de fruntașă pe județ în activitățile de muncă patriotică. În clasa a VII-a A a Școlii generale nr. 30, de pildă, poți vedea că și chipul Oliviei Căpinaru este liniștit, luminos. Și ce-i cu asta? — veți zice.

Să răspundem împreună la această întrebare.

NU NUMAI RĂSADNIȚA AȘTEAPTĂ PRIMĂVARA.

«O BUCURIE NEMAITRĂITĂ»

Redactor: **Cine te alintă pe tine cel mai mult, acasă? Mama sau tata?**

Olivia: **Tata** (și roșește).

Dar ea nu roșește a vină, fiindcă nu e nimic rău în faptul de-a fi iubit de propriul părinte, ba dimpotrivă. Mai ales că, blondă cum e, tatăl era foarte bucuros că-i seamănă. Olivia, «fata tatii», roșește pentru că întrebarea îi aduce aminte de faptul că acasă nu fusese obișnuită să muncească, ba chiar înțelesese că nici n-ar fi necesar să facă acest lucru. Ce te faci însă că, în timpul acesta, toți colegii tăi de clasă își văd serios de treabă în parcul din cartier sau la construirea satului de vacanță Breasta? Ce te faci că în adunările de detașament — și nu numai cu acest prilej — numele tău este în mod neplăcut asociat cu neîndeplinirea sarcinilor personale în cadrul angajamentului la muncă patriotică? «**Surprinzător era faptul** — povestește Florica Zară, inimoasa comandantă a detașamentului — **că ea se izola din ce în ce mai tare de noi**». În continuare povestea este scurtă, iar finalul frumos: «**Am lăudat-o însă în adunare îndată ce a început să dea primele semne de hărnicie**», spune Alina, iar Luminița adaugă: «**N-a spus nimic, dar am citit pe fața ei cît de bucuroasă era**». O bucurie nemaitrăită pînă atunci de Olivia, «fata tatii». Întoarsă la îndatoririle ei, ea s-a întors de fapt printre colegii ei. Abia după aceea Florica și-a explicat izolarea de la început: «**Prezența noastră îi aducea aminte de propria vină**». Acum, prezența Oliviei printre colegii de detașament îi aduce aminte altceva, cu totul altceva; faptul că respectul față de tine însuți ca și dragostea celor din jur, atît de necesare creșterii noastre drepte, frumoase, trec prin laboratoarele meritului dobîndit prin muncă.

DE LA CORIGENȚĂ — LA «BANCA DE ONOARE»

Redactor: Sînteți clasa a VII-a H. Voi nu mă cunoașteți, dar eu vă cunosc: știu cine sînt fruntașii la învățătură, ai clasei, știu cine sînt... ceilalți, mai știu și altele despre voi. Am însă pe hîrtiuța aceasta un nume; Foanță Dorina, pe care mi l-am notat citind «Semaforul». De ce credeți că mă interesează acest nume?

Gabriel Tudor: **Ați auzit că e foarte harnică.**

Camelia Stoica: **Ați auzit de notele ei mari din ultima vreme și ați venit să vă interesați.**

Maria Brezniceanu: **Ați auzit că acasă își ajută mama în treburile gospodărești, că are mulți frați mici de care se ocupă singură.**

Așa era — și eu știam că așa era.

Dorina, roșie toată de emoție, se ghemuise în banca ei. Trăia un moment cu totul neașteptat: Ea, cîndva «problema» detașamentului la învățătură, plină de griji acasă și de temeri la școală, ajunsese eroina unei discuții în cadrul căreia colegii ei o vorbeau de bine fără ca cineva să le fi cerut lucrul acesta! La fel de admirabil ca schimbarea în bine a Dorinei era faptul că toată clasa a VII-a H a Școlii generale nr. 24 din Craiova înțelesese frumusețea adîncă a acestei schimbări și-i «croiseră» colegei lor un portret nou. Ce se-ntîmplase de fapt cu Dorina?

Redactor: **Deși ești cam firavă, se zice că nu te dai în lături de la treabă: fie la colectarea de borcane, fie la săpatul în grădina școlii.** (Ea pleacă fruntea). **Se mai zice că în ultima vreme, deși notele tale au crescut spectaculos, a crescut și hărnicia ta. Cum de ai reușit la un moment dat să le faci pe toate bine?**

— La început nu credeam.

— Ce nu credeai?

— Nu credeam că pot să fac bine un lucru... Și primele note mari pe care le-am luat mi se păreau prea mari, ca și cum n-ar fi pe merit. Pe urmă am înțeles că dacă mi se spune că sînt harnică înseamnă că asta e de bine și am devenit mai încrezătoare. Tot așa a fost apoi și cu învățătura.

Mai clar: Dorina, muncind, a înțeles că poate! A înțeles că cine face bine ceva poate să facă la fel de bine și altceva. Fruntașul la munca patriotică a prins gustul victoriei și a urcat îndrăzneala pînă la saltul din catalog. Nu toți ne naștem cu șansa unui talent anume; cu toții însă avem marea șansă de-a dovedi că valorăm ceva, **muncind.** Fiindcă nimeni nu poate trăi fără a simți — mai devreme sau mai tîrziu — **nevoia de a fi bun de ceva!** Și cu cît mai devreme, cu atît mai bine.

1

2

1. OLIVIA ARE ACUM MULȚI PRIETENI.
2. ANIȘOARA VREA SĂ AJUNGĂ AGRONOM.

RĂDĂCINILE DIN BRAZDE

Satul Mischii e prea aproape de oraș. Mai întîi că cea mai mare parte a bărbaților din sat au devenit muncitori la marile unități industriale craiovene. Mai apoi că marea majoritate a absolvenților școlii parcurgeau același drum: dinspre sat spre oraș. În urmă cu cîțiva ani, unul dintre ei, Marinel Harpalet, ajunsese celebru prin gestul rar de a rămîne tractorist în sat.

Grîul și porumbul, culturile de tradiție ale locului, continuau însă să crească și creșteau bine. În ultima vreme, copiii satului deprinși cu munca în gospodărie, erau tot mai des între ai lor pe cîmp, la C.A.P. Acum un an școala a devenit fruntașă pe județ la muncă patriotică. Au prins copiii curaj. De curînd au tratat cu C.A.P.-ul luarea în acord global a 3 ha de porumb. Bun! Mai departe: au hotărît — la inițiativa profesorului lor de biologie, Mircea Vintilescu — să construiască un solar. Poate ideea prinde în sat. «N-avem tradiție în legumicultură, n-avem o apă curgătoare, n-avem multe». Dar solarul e gata și soarele primăverii va avea de îndeplinit treburi noi aici, la Mischii: în solariile școlii, ale sătenilor.

Ca și la Școala nr. 30, sau nr. 24 din Craiova, și aici «**se văd multe**» care pot fi puse în legătură cu hărnicia purtătorilor de ghiozdane. Aici, la Mischii, se vede chiar și un teren de tenis.

Dar fără îndoială că cel mai important, cel mai adînc în semnificații, este să vezi într-o singură clasă, a VIII-a, de pildă, aproape 15 mîini ridicate la întrebarea: «Cine va merge la toamnă la Liceul agroindustrial nr. 9 din Craiova?» Printre ei, Anișoara Trufașu, mare iubitoare a culturilor de roșii, sau Constanța Fira, admiratoarea frumoasei lunci de la Milecănești. Toți sînt elevi buni și foarte buni. În satul lor nu vor să rămînă cei cu note cenușii, ci alde Firicel Dan cu 10 la biologie. Pentru că pămîntul n-a rodit niciodată din lenea și neștiința celui care îl stăpînește.

Strînși în jurul solarului, mîndri de frumoasa hărnicie cu care au ajuns cunoscuți în județ, copiii din Mischii sînt pe cale nu doar să scoată o anumită cantitate de roșii-trufanda, ci să inaugureze o nouă biografie pentru ei și satul lor, redescoperindu-și rădăcinile ce-i leagă, deopotrivă, de brazde.

Ilie Traian

IMAGINE MAI PUȚIN OBIȘNUITĂ PENTRU DECORUL UNUI SAT: LA MISCHII, SE JOACĂ TENIS PE TERENUL CONSTRUIT DE... JUCĂTORI ȘI COLEGII LOR.

AFIȘ Cutezătorii
TROFEELE HĂRNICIEI

FIECARE PIONIER- O FAPTĂ DE MUNCĂ PENTRU ÎNFLORIREA PATRIEI!

ÎNTRECEREA LA MUNCĂ PATRIOTICĂ SE ORGANIZEAZĂ:

a) De către Consiliul Național al Organizației Pionierilor, între consiliile județene (al municipiului București) ale Organizației Pionierilor.

b) De către consiliile județene (al municipiului București) ale Organizației Pionierilor, direct între unitățile de pionieri (distinct pentru unitățile din mediul urban și distinct pentru cele din mediul rural).

c) De către comandamentele unităților de pionieri, între detașamentele pionierești.

ÎNFLĂCĂRAȚI de prețioasele îndemnuri adresate tinerei generații de către secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, pionierii patriei noastre participă cu însuflețire la numeroase activități patriotice, contribuind pe măsura vîrstei lor la sporirea avuției naționale, la înfăptuirea Programului partidului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism. Întrecîndu-se în hărnicie, ei au înscris și înscriu zi de zi, cu aurul faptelor lor, în cronica pionieriei, emoționante pagini ce oglindesc dragostea fierbinte față de partid, față de patria socialistă.

PIONIERI ȘI ȘCOLARI!

SĂ FACEM TOTUL CA ÎN CINSTEA ANIVERSĂRII A 60 DE ANI DE LA FĂURIREA PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, ANGAJAMENTUL LA MUNCĂ PATRIOTICĂ SĂ FIE ÎNDEPLINIT, PÎNĂ LA 30 APRILIE 1981, ÎN PROPORȚIE DE 55%:

> **Trebuie să știm să gospodărim cum trebuie țara, să facem economii în toate domeniile de activitate! Socialismul nu este o societate a risipei — este societatea chibzuinței, a folosirii raționale a mijloacelor de care dispunem la un moment dat.**
>
> NICOLAE CEAUȘESCU
>
> **(din Cuvîntarea la deschiderea Forumului tineretului)**

ÎN 1981, HĂRNICIA PIONIEREASCĂ S-A ALINIAT DIN NOU LA START. Iată, așadar, că și purtătorii cravatelor roșii cu tricolor, asemeni părinților lor — comuniștii, vor să participe, după puterile lor, dar cu toată dragostea și entuziasmul la înfrumusețarea patriei, la ocrotirea și îngrijirea naturii, la gospodărirea judicioasă a avuției noastre, a tuturor. Iar primăvara aceasta, însemnînd mai mult decît alte primăveri — poporul nostru, sărbătorind 60 de ani de la crearea Partidului Comunist Român — pionierii își dedică, din tot sufletul, faptele lor de hărnicie aniversării dragi.

DRAGI PIONIERI ȘI ȘCOLARI!

● Și prin munca voastră ogoarele patriei pot deveni mai roditoare, pășunile și fînețele mai bogate în nutreturi;

● Plantînd arbori, arbuști și pomi fructiferi puteți contribui și voi la creșterea patrimoniului nostru silvic și al livezilor viitoare, care peste numai cîțiva ani vor rodi bogat;

● Drumul mătăsii poate porni chiar și din școala voastră, pătrunzînd în tainele sericiculturii și crescînd viermi de mătase.

Muncind cu dăruire veți face ca angajamentul asumat de voi, pionierii întregii țări, să fie îndeplinit cu cinste prin:

● **întreținerea și fertilizarea unor suprafețe care totalizează 93 749 ha pășuni și fînețe naturale;**

● **plantarea a 4 840 000 de puieți de arbori, arbuști și pomi fructiferi, totalizînd o suprafață de 2 577 de**

Și voi, pionierii, vă puteți dovedi priceperea și spiritul gospodăresc în creșterea păsărilor, a animalelor mici ca și în apicultură. Acționînd ca niște harnici gospodari și valorificînd resursele naturale de care dispun localitățile voastre natale vă veți îndeplini angajamentele asumate contribuind la creșterea a:

● **3 174 familii de albine;**
● **301 250 păsări;**
● **101 250 animale mici.**

Îndeplinindu-vă angajamentele asumate pe anul 1981 veți contribui, de asemenea, la:

● **amenajarea a 5 436 baze, terenuri sportive, de joacă și piste aplicative;**

● **construirea a 2 125 săli de clasă, 14 436 locuri în grădinițe și 3 422 locuri în creșe.**

În timpul vacanțelor, cele 5 539 de tabere de muncă patriotică, organizate

● valorificarea a 88 255 kg gogoşi de mătase.

ţionar, în care se formează frumoase trăsături de caracter.

CĂTRE TOŢI PIONIERII ŞI ŞCOLARII

În fiecare judeţ, în toate unităţile şi detaşamentele pionereşti s-a dat startul întrecerii la muncă patriotică pe anul 1981. Acţionînd cu hărnicie şi spirit gospodăresc în colectarea şi valorificarea materialelor refolosibile, îndeplinindu-vă angajamentele asumate pe acest an veţi contribui la economisirea materiilor prime şi materialelor prin readucerea în circuitul economiei naţionale a:

- **30 916 tone de materiale refolosibile feroase şi neferoase;**
- **15 738 tone de hîrtie;**
- **2 517 tone de materiale refolosibile textile;**
- **53 167 000 bucăţi de ambalaje de sticlă (borcane şi sticle);**
- **1 400 tone de materiale refolosibile din polietilenă;**
- **14,5 tone de materiale refolosibile din plută.**

Cercetînd cu entuziasmul care vă este caracteristic amfiteatrele naturii patriei, culegînd roadele pădurilor, ale poienilor şi cîmpiilor veţi trimite spre laboratoarele farmaceutice şi întreprinderile de prelucrare:

- **2 563 tone de plante medicinale şi**
- **2 040 tone de fructe de pădure.**

REŢINEŢI ACESTE DATE:

● *Dintr-o tonă de materiale refolosibile din hîrtie se pot fabrica 12 500 ziare sau 2 500 caiete. În acelaşi timp, aceasta înlocuieşte o tonă de celuloză, pentru obţinerea căreia se consumă 3—4 mc lemn, 800 KWh energie electrică şi 250 kg combustibil convenţional.*

● Pentru economia naţională, cele 15 738 tone de hîrtie pe care v-aţi angajat să le colectaţi în acest an, acestea echivalează cu hîrtia necesară producerii a 39 345 000 caiete sau 196 725 000 ziare.

● *O tonă de resturi de folii de polietilenă poate constitui materia primă pentru 6 000 mp folii de polietilenă netransparentă sau pentru 3 000 saci groşi pentru ambalaje, economisindu-se 7 tone de petrol.*

Cele 1 400 tone materiale refolosibile din polietilenă pe care le veţi colecta pînă la sfîrşitul acestui an vor contribui la producerea a 8 400.000 mp polietilenă netransparentă, economisindu-se 9 800 tone de petrol.

● Dintr-o tonă de sticlă se obţin în medie 2 000 de sticle şi borcane.

Pentru obţinerea ei se consumă 738 kg nisip, 231 kg sodă, 140 kg calcar, 70 kg feldspat, 700 mc gaz metan cărora li se mai adaugă alte cheltuieli.

● *Pentru elaborarea unei tone de fontă sînt necesare două tone de minereu şi o tonă de cărbune cocsificabil, o tonă de fier vechi înlocuieşte o tonă fontă.*

● **REVISTA «CUTEZĂTORII» ESTE ALĂTURI DE VOI PE TOT PARCURSUL ÎNTRECERII.**

● **TRANSMITEŢI la redacţie ştiri, fotografii, reportaje, care să vorbească despre succesele voastre.**

● **ÎMPĂRTĂŞIŢI din experienţa voastră, privind organizarea şi desfăşurarea întrecerii, cifre şi date semnificative despre stadiul îndeplinirii angajamentelor asumate.**

● **SOLICITAŢI-NE sprijinul atunci cînd aveţi nevoie.**

● **MENŢIONAŢI pe corespondenţele trimise redacţiei: «Pentru Trofeele hărniciei!»**

DRAGI CITITORI,

AFIŞAŢI ACESTE PAGINI LA PANOUL DESTINAT PROPAGANDEI VIZUALE DIN ŞCOALĂ!

PE PARCURSUL ÎNTRECERII, ÎMBOGĂŢIŢI PANOUL VOSTRU CU CIFRE, DATE ŞI IMAGINI CARE REFLECTĂ ÎNFĂPTUIRILE PIONIERILOR DIN UNITATEA VOASTRĂ ÎN CADRUL ACŢIUNII «FIECARE PIONIER — O FAPTĂ DE MUNCĂ PENTRU ÎNFLORIREA PATRIEI».

SUCCES TUTUROR!

COLECTÎND MACULATURĂ, PIONIERII APĂRĂ LINIȘTEA PĂDURILOR

MOTO: Ce se întîmplă cu hîrtia veche colectată de noi? (Din scrisoarea unui cititor).

Economisirea de materiale şi materii prime este o cerinţă primordială a zilelor noastre, un imperativ la realizarea căruia contribuie şi pionierii, elevii din toată ţara, prin colectarea materialelor refolosibile.

— Ştim ce înseamnă aportul nostru, sîntem conştienţi de necesitatea activităţii patriotice pe care o desfăşurăm în acest sens, alături de pionieri, ne destăinuie Renata Ricaş, utecistă, elevă în clasa a IX-a C la Liceul «Gh. Lazăr» din Capitală. Am citit în ziar chemarea la întrecerea socialistă lansată de Întreprinderea poligrafică «Banatul» din Timişoara către toate întreprinderile poligrafice din ţară. Am reţinut, printre altele, că sarcinile cincinalului încheiat au fost realizate în această întreprindere cu 173 de zile înainte de termen, iar indicatorii de plan pe 1980 au fost depăşiţi cu 3,1 milioane de lei la producţia industrială. Eu cred că atît pionierii, şcolarii, cît şi uteciştii au contribuit la obţinerea acestor rezultate prin maculatura colectată de ei. Cu toate că nu putem urmări pînă la fabrică fiecare transport de hîrtie veche colectată de noi, ne gîndim nu o dată, răsfoind «Cutezătorii», «Scînteia tineretului» şi alte publicaţii care ni se adresează, că în fibra hîrtiei pe care sînt imprimate e prins şi efortul nostru.

Pentru a afla cîteva date concrete despre modul în care se refoloseşte maculatura şi ce reprezintă colectarea ei pentru economia naţională, ne-am adresat tovarăşei **Eugenia Ciubâncan,** director în Centrala industriei poligrafice — Bucureşti.

— La Combinatul poligrafic «Casa Scînteii» se tipăresc multe ziare, reviste, cărţi, manuale şcolare. Ce cantitate de hîrtie necesită tipărirea lor?

— Cam 80% din presa ţării noastre se tipăreşte aici şi aproximativ 65% din cărţile şi manualele şcolare. Aceasta presupune un consum de circa 60 000 de tone de hîrtie anual. Este o cantitate considerabilă, nu-i aşa?

— Fără doar şi poate. Ce înseamnă, deci, colectarea de maculatură, ce utilitate prezintă ea?

— Ca s-o începem cu începutul: recuperarea ziarelor vechi, a tuturor deşeurilor de natură papetară evită practic tăierea multor hectare de pădure. O singură tonă de maculatură salvează 2—3 brazi falnici, în vîrstă de 80 de ani.

Colectarea maculaturii se face pe categorii, în funcţie de destinaţia ulterioară: tot ce e ziar serveşte la producerea de noi ziare şi carton de legătorie; din hîrtia velină se va face altă hîrtie velină; caietele aruncate vor deveni caiete noi; hîrtia de ambalaj e reintrodusă în fabricaţie tot în vederea producţiei de ambalaj (saci de diverse mărimi etc.).

Aş vrea să vă mai spun că şi în economia internă a centralei noastre s-au luat măsuri severe pentru a se folosi raţional hîrtia.

— Aţi putea să ne daţi cîteva exemple în acest sens?

— Purtăm o campanie continuă de reducere a consumurilor prin reducerea gramajelor şi prin creşterea suprafeţelor de imprimare. În acest scop au fost adaptate diferite cerneluri speciale, necesare la imprimarea pe hîrtie de un gramaj mai mic. Înţelegeţi, desigur, că o hîrtie mai subţire şi mai uşoară se produce cu un consum de celuloză, respectiv de materialul lemnos mai mic.

Un alt izvor de economii a fost depistat la Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii». Este vorba de recuperarea argintului din soluţiile de fixatori de la developarea filmelor fototehnice, ba chiar şi de la arderea filmelor care nu se mai pot folosi, precum şi din piesele electrice şi electronice uzate. În cursul anului 1980 au fost recuperate în acest fel peste 90 kg argint fin, ceea ce înseamnă 208 800 lei economisiţi.

— Ce recomandaţi pionierilor şi şcolarilor în legătură cu activitatea lor patriotică de colectare a maculaturii?

— Indiferent de natura materialului refolosibil pe care îl identifică şi îl predau, să fie convinşi că aportul lor la dezvoltarea economiei noastre naţionale are o deosebită însemnătate. I-aş mai sfătui să fie ei înşişi economi, pentru că o foaie de caiet, o filă de carte şi atîtea alte lucruri care par nimicuri însumează materie primă, timp, energie umană, comori care nu trebuie irosite.

ECATERINA REDEI

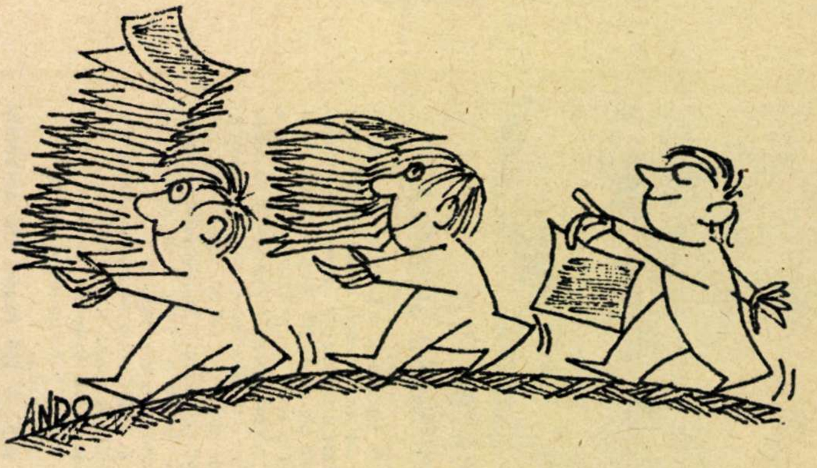

ROBO

SE PREZINTĂ

de **Bokor Katalin**

Tovarăşa dirigintă se ivi în pragul uşii urmată de un bărbat înalt, care purta ochelari fumurii.

— Dragi copii, se adresă ea clasei, păşind spre catedră şi invitîndu-l pe necunoscut alături de dînsa, avem un oaspete de seamă. Numele tovarăşului Zoltán Vásárhelyi vă este cunoscut, aţi auzit despre invenţiile sale, atît de apreciate la «Electromureş», unde lucrează. El ne-a făcut o vizită şi ar dori să stea de vorbă cu micii noştri meşteri. Grupa a doua, «părinţii» lui Robo, să vină cu noi la atelierul şcolii. Adică, de fapt, îşi roti privirea peste feţele trădînd nedumerire, ce-ar fi să veniţi cu toţii? Adevărul e că a colaborat toată clasa. Haideţi!

Ţişniră bucuroşi din bănci şi o porniră spre atelier.

Robo se înfăţişa în toată splendoarea lui. Înalt de 1,50 m, cu braţe şi picioare strunjite din lemn, care, la încheieturi, erau prinse în balamale şi păreau de metal datorită vopselii alese, purta în piept o cutie străvezie de plastic în care se vedea o încîlcitură de fire. Pe cap purta o antenă.

— Ia să vedem, dragi pionieri, ce aţi fost în stare! le zise zîmbind musafirul.

Attila apăsă pe un buton. Apoi se adresă vizitatorului:

— Vă rog să-i daţi mîna şi să vă prezentaţi.

Oaspetele porni spre robot zîmbind şi îi întinse mîna:

— Sînt Zoltán Vásárhelyi, intră el în joc, amuzîndu-se.

— Ro-bo-ţe-lul Ro-bo, răspunse automatul în clipa în care noul venit prinse în palma sa mîna lui ce aducea cu un cleşte.

— Minunat! rîse cu poftă oaspetele.

Aici «intră pe scenă» Lehel:

— Dacă mama dă drumul la apă în baie şi între timp are treabă la bucătărie, îl duce pe Robo în faţa băii — uite-aşa, împinse el robotul mai încolo, face un semn pînă unde vrea să se umple cada, iar cînd s-a umplut, Robo îi dă de ştire...

— Sună, Robi, îl îndemnă.

Se auzi un ţîrîit strident.

— Practic, foarte practic, încuviinţă musafirul. Şi ce mai ştie Robo?

Era rîndul lui Emil Rácz:

— Ne trezeşte dimineaţa, la ora fixată, cu muzică. Uite-aşa! îi lumină cu o lanternă ochiul drept şi se auzi muzică de radio.

— Asta cum aţi reuşit s-o faceţi? se miră inventatorul. Apoi zise rîzînd:

— Cred că e o greşeală la mijloc. Dacă trebuie să-l luminezi cu lanterna, nu el vă trezeşte pe voi, ci... voi pe el!

— Păi, să vedeţi... Aici, în ochi, are o fotodiodă care, la prima rază de soare, pune în funcţiune tranzistorul din interior, adică muzica de dimineaţă. Ba, cu o conexiune modificată, aprinde becul cînd în cameră s-a întunecat.

— Adică atunci cînd lumina electrică devine absolut necesară. Deci... Robo ajută şi la economisirea energiei electrice! accentuă tovarăşa dirigintă.

— Patinele cu rotile pe care «merge» erau să fie aruncate la gunoi de Tűnde, zise Brigitta.

Attila continuă să-i înşire calităţile:

— Robotul nostru este totdeauna un bun verificator de continuitate a circuitelor electrice, ceea ce ne ajută la anumite lucrări de atelier. Conectăm aceste testere la circuitul de curent verificat. Dacă porţiunea nu e defectă, Robo scoate un sunet. Dacă pe porţiunea întreruptă, adică defectă, nu se aude nimic, explică Attila pe nerăsuflate, de parcă ar fi răspuns la o oră de fizică.

— Robo ne e de folos şi la orele de sport, explică Misi. Iar explicaţia o însoţi cu o apăsare pe buton, la care se porni metronomul.

— Ăsta e un robot cu adevărat atotştiutor! conchise mulţumit Zoltán Vásárhelyi. Sînt convins că veţi avea succes cu el la expoziţia judeţeană. Ba trag nădejde că va fi prezentat şi la expoziţia pe ţară, şi că va fi şi premiat. Dar ceea ce îmi place mai mult e faptul că aproape tot robotul este compus din deşeuri de metal, lemn şi plastic, din cutii, patine cu rotile, bucăţi de conductor «bune de aruncat la gunoi»... Voi aţi demonstrat «pe viu», ca să zic aşa, ce lucruri utile şi ingenioase pot fi confecţionate din materialele refolosibile. Dacă vreţi, data viitoare pot să vă ajut şi eu.

Clasa îşi manifestă bucuria printr-un ropot de aplauze.

A doua zi se înfiinţară la intrarea de la «Electromureş». Aveau o nouă idee, pe care doreau s-o discute cu inventatorul Zoltán Vásárhelyi.

Răsplata ingeniozităţii lor nu s-a lăsat nici ea aşteptată. De curînd, şcoala a fost înştiinţată că robotul Robo a luat premiul II pe ţară la Concursul de creaţie tehnico-ştiinţifică al pionierilor şi şcolarilor «Start spre viitor».

ORIZONT ȘTIINȚIFIC

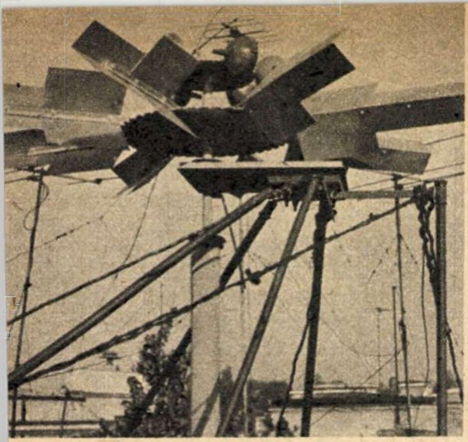

CONSTRUIT DIN MATERIALE REFOLOSIBILE

Cine trece pe Strada Constantin Bozianu din Capitală se oprește pentru o clipă în dreptul casei cu nr. 13. Privirile îi sînt atrase de o alcătuire elegantă de palete sprijinite pe o tijă puternică aflată pe acoperișul casei. Ce să însemne această instalație care se detașează clar printre numeroasele antene de televiziune? Aveam s-o aflăm ceva mai tîrziu, la Școala generală nr. 122 din apropierea acestei locuințe.

Acolo a făcut întîmplarea să-l cunoaștem pe autorul acestei ingenioase lucrări, pionierul Dan Valentin Ștefan, din clasa a VII-a. În cadrul unei adunări de unitate intitulată «Fantezie și creație», Dan urma să-și prezinte, cu ajutorul fotografiilor și schemelor, date despre interesantul său generator eolian de curent electric.

— Spune, Dan, instalația care se vede atît de frumos de jos, de pe stradă, are și o utilitate?

— Desigur. Cu ajutorul ei îmi asigur lumina din micul meu atelier, lumina de pe scară și alte nevoi casnice.

— Rezultă o oarecare economie de energie electrică. La prima vedere pare însă o lucrare foarte complicată.

— Acum îmi pare simplă. Dar atunci, la început, a fost greu. De multe ori am vrut să renunț. Nu mai puteam da înapoi, pentru că ideea se ținea scai de mine. Am lucrat peste un an și vă rog să mă credeți că anul trecut am renunțat și la cea mai mare parte din vacanța de vară.

— Atunci, la început, cum a fost?

— Pe mine mă pasionează fizica, și anume partea de electricitate. Acasă mi-am făcut și un mic atelier unde lucrez. Mă interesează tot ce e legat de producerea energiei. Am și numeroase scheme... Prima instalație pe care am construit-o — căci am făcut numeroase încercări pînă să ajung la cea de față — a fost o construcție elementară: cîteva cupe fixate pe un platou solidarizat, cu un generator de curent. Avea un randament foarte slab și, cu toate că cele șase cupe se mișcau destul de ușor, n-aș fi putut obține minimul de 1 000 de rotații pe minut de care aveam nevoie decît în condiții de vînt foarte puternic. Apoi a început căutarea materialelor.

— Cum le-ai obținut?

— Trebuie să vă spun că am primit un mare ajutor din partea tatălui meu. Mai întîi, el a fost de acord să facem legătura cu acoperișul prin pod. A fost necesară pătrunderea prin tavan, deci spargerea lui. Apoi s-a pus problema materialelor pentru executarea paletelor. Eu le-am făcut din material plastic. A fost un eșec. Plasticul s-a dovedit nerezistent. Trebuia un material ușor, dar solid. A fost un moment greu. Am vrut să renunț la toată lucrarea. În cele din urmă, tata a spus să încercăm cu aluminiu.

— Greu de găsit.

— Greu și nu tocmai. Noi avem o magazie de materiale. Nu aruncăm nimic: capace metalice, cutii de conserve... Datorită magaziei noastre am rezolvat cele mai grele probleme de material. De acolo am luat o parte din aluminiu, metal care s-a dovedit foarte bun. Discurile le-am făcut dintr-o tavă foarte veche, neutilizabilă, pe care mama o aruncase. Am folosit limbile de la bateriile uzate pentru a fixa siguranțele. Cu această ocazie am înțeles direct și practic ce importanță au materialele pe care le numim recuperabile.

— Am putea să vorbim mult despre construcția ta. Ce va urma după ea?

— Mă gîndesc acum la utilizarea bateriilor solare. Deocamdată citesc, mă gîndesc, studiez numeroase scheme.

Îl privesc pe foarte tînărul meu interlocutor. Este un băiat obișnuit, cu priviri limpezi, care vorbește firesc despre munca lui, despre felul cum se biruie greutățile.

Dar adunarea începe. Intrăm în sală. Frumos titlul ei: «Creație și fantezie». Pe masă: machete, aparate, scheme. Rînd pe rînd colegii lui de școală își prezintă lucrările.

Urmăresc adunarea și-mi dau seama încă o dată că pionierul Dan Valentin Ștefan nu este o excepție. Pasionați ca și el, nenumărați pionieri se remarcă prin muncă, prin numeroasele lor cunoștințe în domeniul științei și tehnicii, prin inteligență și creativitate.

B. Caragiale

Numeroase «patente ale naturii» și-au găsit aplicație la animalele preistorice. Aceste modalități de adaptare, dintre cele mai ingenioase, reprezintă tot atîtea dovezi ale flexibilității regnului animal, a vieții sub toate formele ei, în căutare neobosită a unui acord optim cu datele existenței materiale oferite de mediu.

DIN TAINELE VIEȚII

1. DIMETRODONUL, ALE CĂRUI FOSILE SE GĂSESC CU DEOSEBIRE ÎN NORDUL AMERICII, ERA ÎNZESTRAT CU O IMENSĂ SUPRASTRUCTURĂ DORSALĂ, AVÎND ROLUL DE A ÎNMAGAZINA ÎN PRIMELE ORE ALE ZILEI CĂLDURA NECESARĂ ANIMALULUI ÎN CELELALTE.

2. DIMORPHODONUL AVEA 1,30 METRI LUNGIME ȘI O ANVERGURĂ A ARIPILOR DE 1,70 METRI. ACEASTĂ REPTILĂ ÎNARIPATĂ ERA UN CARNIVOR TEMUT.

TREI TREPTE ÎN CUCERIREA SPAȚIULUI

O manifestare aviatică desfășurată nu de mult la Paris a pus alături trei tipuri de «zburători», reprezentînd trei generații: un avion din perioada începuturilor — celebrul Braguet XXX care a traversat Atlanticul la 1 septembrie 1930 (zborul a durat 37 de ore...) —, aparatul modern «Concorde», ale cărui caracteristici sînt bine cunoscute, și unul din cele mai noi tipuri de rachetă. Trei epoci, trei moduri de a aborda problema, trei soluții principial deosebite, unite între ele de același elan spre înălțimi.

* * * *

3. GIGANTICĂ BROASCĂ ȚESTOASĂ, ARCHELONUL TRĂIA ÎN MARE. MĂSURA 4 METRI ȘI CÎNTĂREA 8 TONE. E STRĂMOȘUL BROAȘTELOR ȚESTOASE URIAȘE DE ASTĂZI, CARE ATING 1,20 METRI LUNGIME.

1

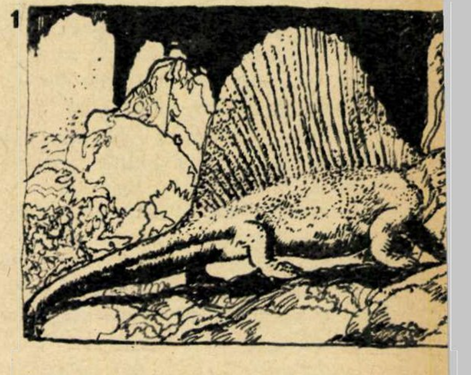

2

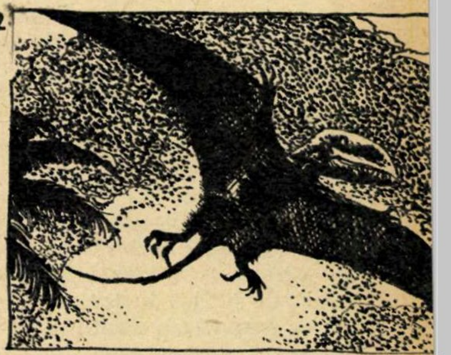

3

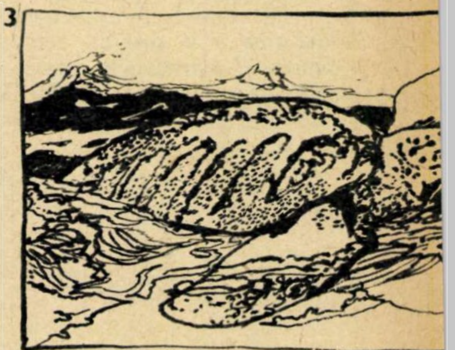

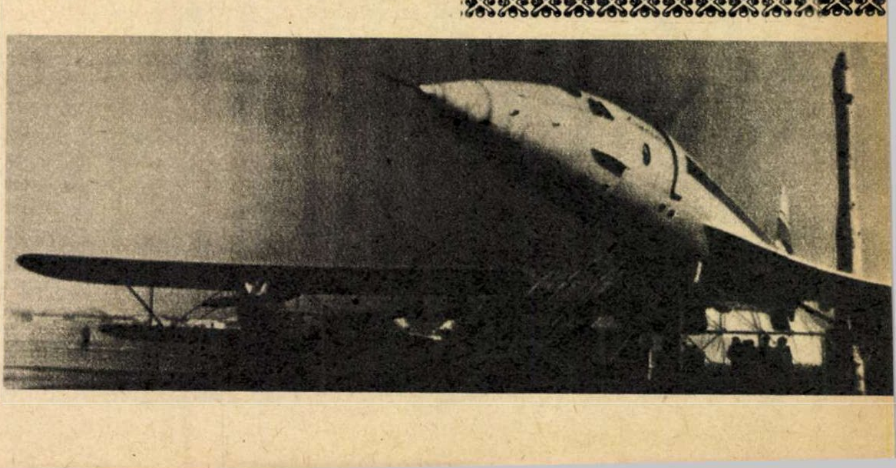

O PREOCUPARE ACTUALĂ PE TOATE MERIDIANELE: RECUPERAREA MATERIALELOR REFOLOSIBILE

Pretutindeni în lume, refolosirea materialelor secundare constituie o problemă de mare actualitate. De la aruncarea sau distrugerea prin ardere a deșeurilor, se trece tot mai mult la utilizarea lor eficientă, la reintroducerea lor în circuitul economic. Știința este chemată să ofere soluții ingenioase, în numeroase țări ale lumii, perfecționîndu-se diferite tehnici și procedee, menite să valorifice și să redea industriei însemnate cantități de materii prime și materiale rezultate din materialele secundare.

Specialiștii sînt de părere că «munții» de materiale secundare existenți în lume dețin adevărate «comori», fiind la fel de valoroși ca și zăcămintele naturale. În Franța, de pildă, ei reprezintă anual 35 000 de tone de aluminiu, 20 000 de tone de cupru, fier, crom și plastic, un milion de tone de sticlă etc. Pe lîngă **readucerea în circuitul economic a unor importante materii prime,** reciclarea materialelor secundare duce la **economisirea unor însemnate cantități de energie.** Calculele arată că energia necesară pentru a produce o tonă de oțel din reziduuri urbane reprezintă doar 14 la sută din cea consumată în tehnologiile clasice de fabricare din minereu de fier. S-a constatat, de asemenea, că reciclarea materialelor secundare are **efecte pozitive și pe plan ecologic, reducîndu-se pericolul poluării,** în același timp gospodărindu-se mai judicios și resursele planetei.

PENTRU CRUȚAREA «AURULUI VERDE»

Ritmurile actuale ale consumului de hîrtie se răsfrîng negativ asupra rezervelor disponibile de lemn ale Terrei. Industria hîrtiei și cartonului absoarbe astăzi circa un sfert din producția de lemn a lumii, destinată prelucrării. Se apreciază că spre sfîrșitul secolului industria hîrtiei va ajunge să consume jumătate din producția de lemn cu destinație industrială realizată pe plan mondial.

Această perspectivă îndeamnă la utilizarea mai rațională a «aurului verde» de care dispune omenirea.

RETORTE MIRACULOASE

În vederea cruțării fondului forestier, Japonia importă astăzi 5 000 de tone de deșeuri din hîrtie, pe lună. De altfel, «Țara cireșilor în floare» este campioana lumii în materie de reciclare a deșeurilor.

La Yokohama a fost pusă în funcțiune o instalație de prelucrare a resturilor menajere, care poate produce îngrășăminte, celuloză, metale și biogaz pentru uzul casnic.

Prin reciclarea într-o singură zi a 100 de tone de astfel de resturi, s-au obținut: pastă de hîrtie pentru 55 000 de ziare, metal pentru fabricarea a 50 000 de cutii de conserve, îngrășăminte pentru 1,4 ha teren de cultură și combustibil pentru încălzirea a 2 000 de locuințe.

Preocupări asemănătoare există în multe alte țări ale lumii. În Suedia, de pildă, anual se recuperează 350 000 de tone de hîrtie, echivalentul a 1 500 000 mc de lemn.

A DOUA TINEREȚE A STICLEI...

Se obține în numeroase țări ale lumii prin revalorificarea ambalajelor de sticlă.

● În Elveția, de pildă, numai în anul 1978 au fost revalorificate ambalaje totalizînd 73 000 tone de sticlă — circa 35 la sută din consumul total de astfel de ambalaje.

● Aproape 95 la sută din sticlele și borcanele produse în Republica Democrată Germană sînt refolosite în industria alimentară.

● În Anglia există o adevărată rețea de «bănci de butelii» unde cetățenii depun sticlele de care nu mai au nevoie, iar în Franța se preconizează ca pînă în anul 1982 să se achiziționeze și să se refolosească 600 000 de tone de sticle.

ECONOMIE DE ENERGIE

● Pentru a obține un kilogram de cupru trebuie extrase 60 de kilograme de minereu. Aceeași cantitate poate fi obținută din numai 3 kg de cablu vechi, folosindu-se doar a opta parte din energia electrică ce se consumă la prelucrarea minereului.

● Producerea unei anvelope de camion necesită 105 litri petrol, iar o anvelopă de autoturism, 26 litri. Retopirea acestor anvelope necesită doar 29 și respectiv 9 litri petrol.

● La producerea unui kilogram de aluminiu, din bauxită, se consumă 16 kWh energie electrică în timp ce retopirea unui kilogram de aluminiu recuperat necesită doar 0,8 kWh.

FIER VECHI PENTRU OȚELĂRII

Pentru industria metalurgică din R.D. Germană materialele secundare metalice reprezintă cea mai importantă materie primă autohtonă și cea mai ieftină. Trei pătrimi din producția anuală de oțel a țării (6,5 milioane de tone) provin din valorificarea fierului vechi.

Un milion de tone de fier vechi înseamnă o economisire de 1,5 milioane de tone de minereu (care se importă în întregime) și 200 000 de tone de cocs, de asemenea, importat. Conținînd între 90 și 100 la sută fier, deșeurile metalice sînt superioare celor mai bogate minereuri, fapt care le dovedește marea eficiență.

Iată, deci, că ceea ce pînă mai ieri erau «resturi nefolosibile» încep să devină o sursă de aprovizionare cu materiale de calitate pentru industrie, reciclarea materialelor devenind tot mai mult principiu de organizare a unei economii moderne pe toate meridianele.

Grupaj realizat de E. ROȘCA

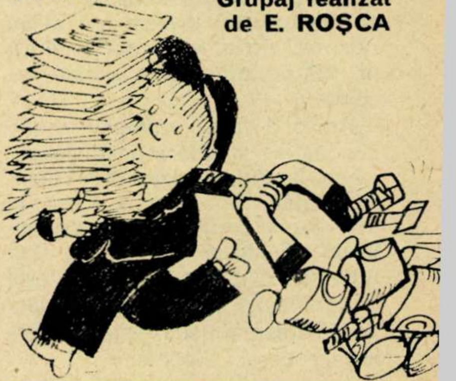

DIN TEMELII ȘI PÎNĂ LA ACOPERIȘ – O CASĂ CONSTRUITĂ NUMAI DIN MATERIALE SECUNDARE

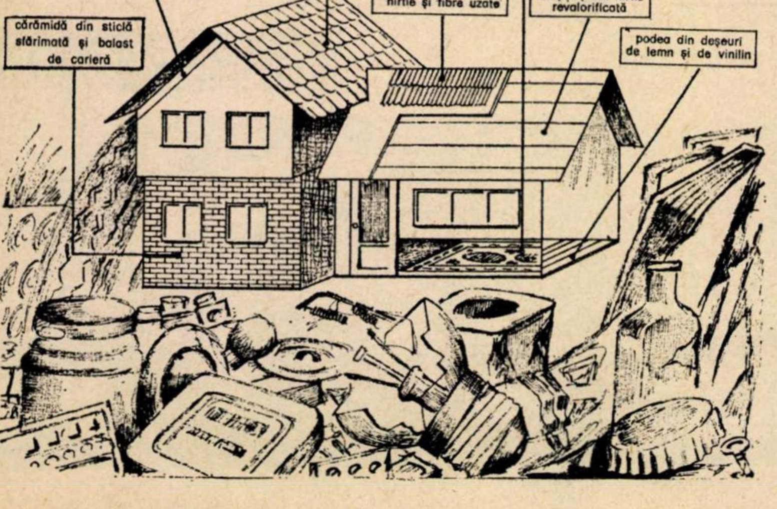
grinzi și jgheaburi din aluminiu revalorificat
țiglă din zgură de furnal
covor din fibre de nailon revalorificate
șindrilă din asfalt, hîrtie și fibre uzate
acoperiș din hîrtie revalorificată
cărămidă din sticlă sfărîmată și balast de carieră
podea din deșeuri de lemn și de vinilin

UN MILION DE PRIETEN

CE FACE UN DETECTIV Î

Chiar? Ce-o fi făcînd?

La această întrebare pusă de **Marin Victor,** cl. a opta, Șc. gen. nr. 1, municipiul Gh. Gheorghiu-Dej, nu prea știu ce să răspund. E lesne însă să ne imaginăm că în timpul liber fiecare se ocupă cu altceva, așa cum procedează toți oamenii. Își caută de lucru prin gospodărie, își crește copiii, citește, se duce la film, poate colecționează timbre, poate scrie versuri.

Dar Marin precizează: «**E vorba de detectivul Dorel,** simpaticul personaj al revistei noastre, care rezervă tot felul de «enigme» petrecute în jurul lui — la școală, pe stradă, pe stadion.

Cu Dorel e altceva. Pot să răspund, îl cunosc foarte bine, e un băiat de vîrsta voastră. Dacă în ultimele cîteva numere a cam lipsit din revistă, acest lucru se datorește faptului că e foarte ocupat: pregătește o lucrare pentru concursul «Start spre viitor»! Mi-a promis că, atunci cînd va fi gata, ne va spune și nouă despre ce e vorba (sîntem foarte curioși, desigur) și, firește, va relua povestirea

CLUBUL
LOGICIENILOR

Prezintă
prof. univ. dr. docent
EDMOND NICOLAU

Ionel trebuia să ducă la păscut capra. Nimic mai simplu. Numai că tatăl său îi spusese limpede:

— Băiete, astăzi capra să nu pască decît jumătate din iarba din grădină.

Ionel s-a întrebat cum să procedeze. Grădina era pătrată și înconjurată din toate părțile cu gard. S-a gîndit el ce s-a gîndit, după care a luat o sfoară, a calculat ceva și, liniștit, a dus capra la păscut.

Cum a procedat Ionel?

Soluția în numărul viitor.

● ● ●

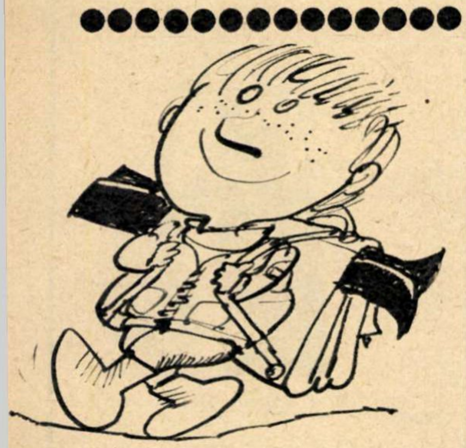

IMPUL LIBER?

aventurilor sale.

Mulțumit, Marine?

În orice caz, mă simt și eu dator să-ți mulțumesc pentru bunele aprecieri la adresa diferitelor rubrici ale revistei noastre. De acord cu tine: aventura nu trebuie căutată doar în împrejurări excepționale, aventura se găsește în viața de fiecare zi. Într-adevăr, cînd un băiat care în general a învățat slab și nu a fost prea bine «cotat» în ochii colegilor ne surprinde brusc prin sîrguință cucerind respectul tuturor avem de-a face cu o aventură foarte frumoasă și captivantă, dar depinde de noi să-i observăm valoarea!

Desigur, poți să ne trimiți **«caietul de 100 de file cu întîmplări hazlii din școală»** pe care le-ai notat împreună cu fratele tău; ne va face plăcere să le publicăm pe cele mai interesante.

Ovidiu Zotta

Ca de obicei, scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea **«Un milion de prieteni»**.

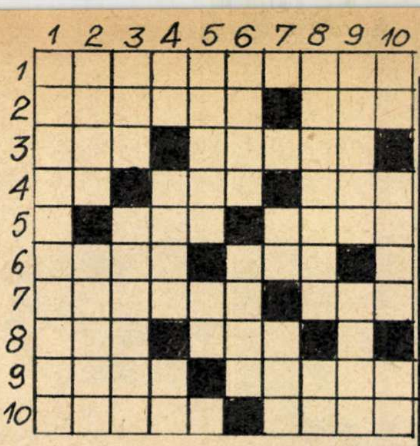

ACVATICĂ

ORIZONTAL: 1) Acțiunea de transformare a vaporilor în apă. 2) În sens contrar direcției de curgere a unei ape. Ape care conțin foarte puțin calcar. 3) Dromader. «Culege» apele care se formează pe versantul de sud al Făgărașului. 4) Asanatul s-a încheiat. Lac. Apă curgătoare. 5) În viață (fem.). Fermentația mierii cu apă. 6) Autorul poeziilor «Plouă» și «Someșul moților». Lac artificial. 7) Fulgi compuși din cristale de apă înghețată. Capabil. 8) Oraș în Siria. Specialiști (fig.). 9) Ca apa în deșert. Gingaș fir de apă. 10) Pune în mișcare o navă. Lipsit de apă.

VERTICAL. 1) Lucrări executate pentru colectarea și evacuarea apelor uzate sau a apei de ploaie. 2) Nea. Canal de navigație în lungul albiei unui rîu sau care leagă între ele rîuri și canale. 3) În strînsă legătură cu apa de ploaie! Starea de agregare gazoasă sub care se poate găsi apa în natură (pl.). 4) Drum național (abr.). Dintr-o cochilie de scoică. Poate fi și din apă înghețată. 5) Cele superioare primesc uneori apă cu ajutorul hidroforului. Desigur. 6) Afluent pe stînga al Dunării cu obîrșia în Munții Semenicului. Orașul de pe malurile Bahluiului. 7) La mare! Rîu maramureșean, care se varsă în Tisa. 8) A reveni din zbor pe suprafața apei. Vlad Rotaru. 9) Mare pe glob. Duș natural (pl.). La vărsarea Streiului. E tot numai apă. Repede!

DICȚIONAR: ANO, OICA

NICOLAE AXIOTI

● ● ●

Știați că ?...

...Oamenii de știință englezi au descoperit în apele nord-estice ale Oceanului Atlantic niște pești mici, care în timpul zilei își schimbă culoarea pielii? Sub pielea acestor pești există niște glande care produc substanța denumită melanină. Aceasta duce la schimbarea culorii pielii. În timpul zilei peștii au o culoare alburie, iar noaptea capătă o culoare închisă, așa încît nici nu se pot vedea în apă.

...Oamenii de știință francezi, studiind șopîrlele nord-africane, au descoperit că, în zilele toride ale anului, ele produc sare... pe nas? În cîteva ore, o asemenea șopîrlă poate produce circa 10 mg de sare. Aceasta este produsă de niște glande speciale, instalate în colțul interior al ochilor șopîrlei. Cantitatea de sare din organismul șopîrlei este menținută astfel la un nivel constant.

...Datorită îngrijirii veterinare permanente, animalele sălbatice, care trăiesc în menajerii se îmbolnăvesc mai puțin și trăiesc mai mult decît aceleași animale aflate în libertate? Pentru animalele din grădinile zoologice, boala cea mai periculoasă este obezitatea. Aceasta provine atît din lipsa de mișcare, cît și din «grija» vizitatorilor, care supraalimentează animalele.

CEL MAI BUN PRIETEN

ORIZONTAL: 1) Pasăre cîntătoare. 2) Cu coarnele căzute. 3) Întortocheat. 4) Rocă albă. 5) Cu carîmbul mare. 6) Secerătoarea bunicului. 7) Motan. 8) Măscărici. 9) Scriere tipărită. 10) Lătrător.
VERTICAL: 1) Îndrăzneții.

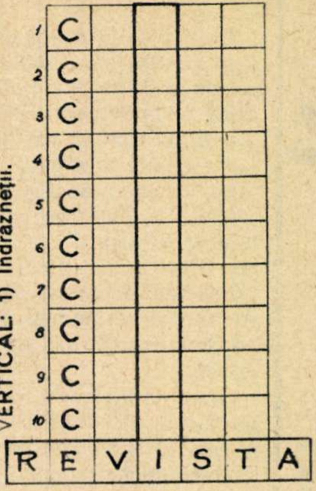

* * * *

O POȘETĂ-SAC

Dragele mele, vă prezint un tipar de poșetă sac. Practică și ușor de confecționat.

Pentru confecționarea ei aveți nevoie de:

— pînză sac (0,90 m); nanchin (0,90 m); ață de cusut = 50 m.

Vă recomandăm și dimensiunile:

Înălțimea =35 cm
Lățimea =30 cm
capacul = 20 cm

VĂ DORESC SUCCES!

AȘTEPT SĂ-MI SCRIEȚI CUM AȚI REUȘIT.

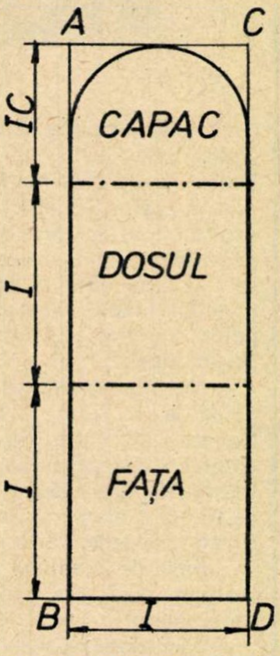

TIPARUL POȘETEI SAC

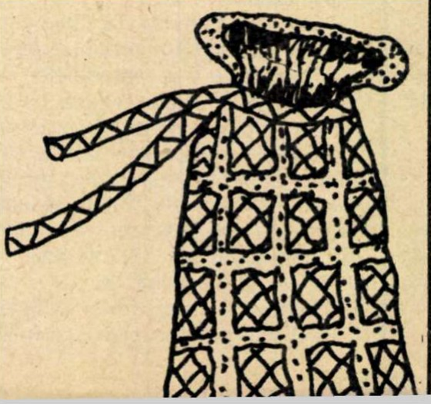

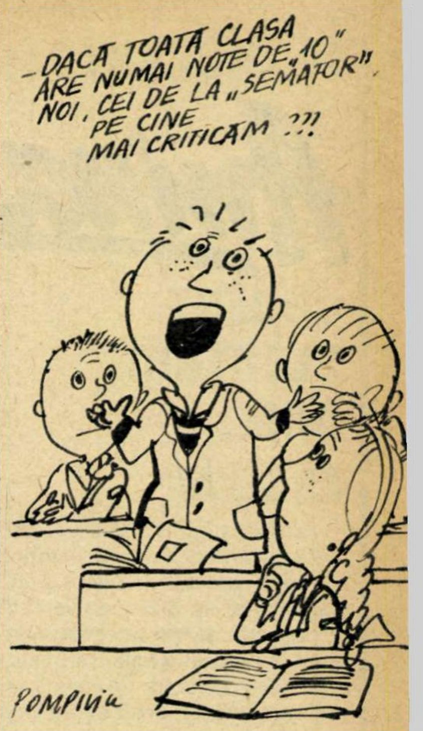
- DACĂ TOATĂ CLASA ARE NUMAI NOTE DE „10" NOI, CEI DE LA „SEMAFOR", PE CINE MAI CRITICĂM ???
POMPILIU

● ● ●

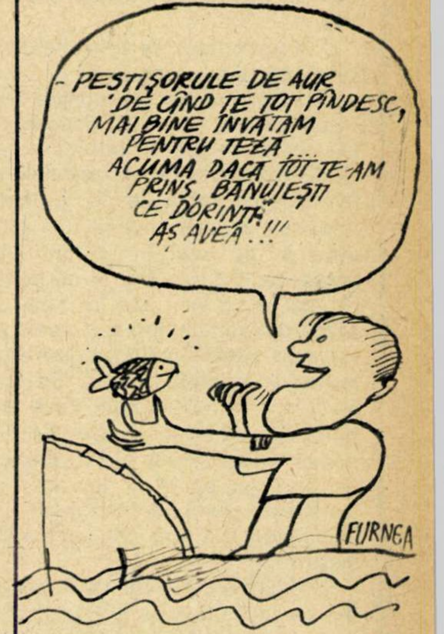
- PEȘTIȘORULE DE AUR DE CÎND TE TOT PÎNDESC, MAI BINE ÎNVĂȚAM PENTRU TEZĂ... ACUMA DACĂ TOT TE-AM PRINS, BĂNUIEȘTI CE DORINȚĂ AȘ AVEA...!!!
FURNEA

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Redactor de număr:
ELENA MĂNESCU
Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
IOAN MIHĂESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia». TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137, telex: 11226, București.

Index 41033
12 pagini, 1 leu

9

SĂ DESCOPERIM ÎMPREUNĂ

TERMOCENTRALA Anina

CURENT ELECTRIC DIN... ARGILĂ?!

Da, însă dintr-o argilă... «consolidată», avînd o anumită compoziție chimică și un anume grad de vechime și de duritate. Cercetările au dovedit că din aceasta, prin ardere în termocentrală, se poate obține curent electric. Această argilă nu este altceva decît șistul bituminos despre care se vorbește atît de des în anii din urmă și căruia i se atribuie însemnate calități energetice.

Și la noi în țară, ca și în alte părți ale lumii, s-au desfășurat și continuă să se desfășoare intense cercetări menite atît să descopere zăcăminte de șisturi bituminoase, cît și să pună la punct metodele și tehnologiile capabile să permită folosirea acestei roci pentru producerea de energie și din alte surse decît din petrol și cărbune. Și iată că un vis, care în urmă cu șapte-opt ani era numai al geologilor, este astăzi o realitate: numai pe teritoriul județului Caraș Severin au fost deja descoperite două importante mine de șisturi bituminoase — la Anina și la Doman, iar geologii speră și lucrează în acest sens pentru a descoperi și în alte locuri din țară noi cariere de șisturi.

Dar cum arată șistul de Anina și din ce se compune el? La prima vedere acest minereu poate fi ușor confundat cu cărbunele. Este de culoare neagră pentru că, ați ghicit, conține în compoziția sa particule cărbunoase, bitum (adică asfalt) țiței greu și chiar sideritā, care îi dă un luciu metalic. Însăși această structură minerală particulară a șisturilor bituminoase de la noi din țară i-a condus pe cercetători, ingineri, tehnicieni, specialiști din diferite ramuri de activitate ale economiei la concluzia că șisturile descoperite sînt extrem de valoroase nu numai ca sursă de enegie; ele pot fi folosite și ca materie primă secundară.

Mina de lumină

Așa s-ar mai putea numi cariera de șisturi de la Anina. Și aceasta nu numai pentru că ea va furniza materia primă unei mari termocentrale ce se construiește aici, ci și pentru că ea este o mină în care exploatarea se face la suprafață, la lumină.

Cariera de la Anina este încă un vast șantier, un șantier poate tot atît de mare, dar mai puțin complex decît al termocentralei.

— Ei vor fi primii noștri beneficiari — ne spune tovarășul inginer Dumitru Anescu, geolog de meserie, arătînd către silueta zveltă a clădirii termocentralei. Cînd lucrările se vor fi terminat, atunci Anina va fi prima termocentrală din țară care va furniza economiei naționale energie electrică din șisturi bituminoase.

Un enunț simplu, dar care însumează un efort uriaș, munca a zeci și sute de oameni, de la cercetători la proiectanți, constructori sau mineri, excavatoriști sau montori, muncitori.

— După cum vedeți, o mină de suprafață nu este prea spectaculoasă. Ca să ajungem la zăcămînt am luat, cum se spune, muntele cu asalt. Șistul se află cam la 300 de metri sub acest strat de calcar foarte dur pe care noi îl înlăturăm prin pușcare. Și, sigur, la 30 t de explozibil rezultă după o asemenea pușcare cam 45 de mii de metri cubi de rocă pe care o transportăm.

LA MINĂ, EXCAVATOARELE ȘI MAȘINILE GIGANT, DIRIJATE DE OAMENI, NU CONTENESC LUCRUL NICI ZIUA, NICI NOAPTEA.

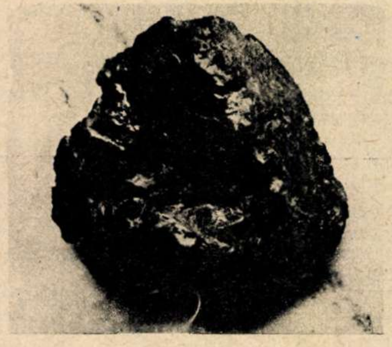

AȘA ARATĂ ȘISTUL BITUMINOS DE ANINA.

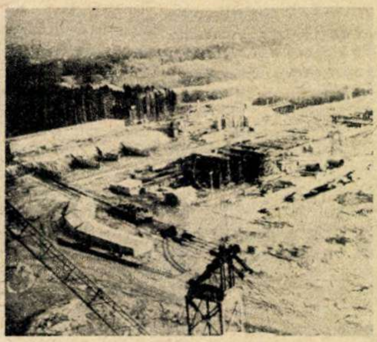

PLATFORMA TERMOCENTRALEI VĂZUTĂ DE LA 90 DE M ÎNĂLȚIME.

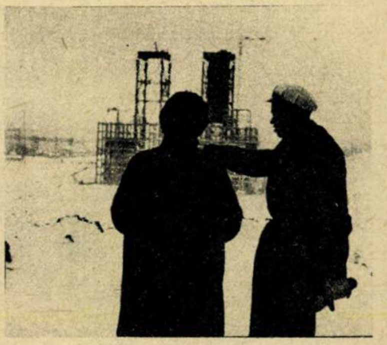

«EI VOR FI PRIMII NOȘTRI BENEFICIARI».

— Din piatra aceasta ați mai putea construi un munte, undeva pe-aproape?

— Nu chiar un munte! Noi ne-am gîndit la o soluție mai practică. Cenușa de șist care va rezulta din arderea în termocentrală este foarte valoroasă pentru că are un conținut de 27—30% alumină. De aceea noi o vom depozita într-o construcție în formă de pieptene pe care o realizăm chiar din piatra de aici, de la mină.

— Dar cenușa rezultată de pe urma extragerii aluminei poate fi valorificată?

— Da, s-au desfășurat deja cercetări în cadrul Ministerului economiei forestiere și a materialelor de construcție din care rezultă că această cenușă poate fi utilizată printr-o tehnologie specială la obținerea cimentului și a altor materiale de construcție. Sigur că una dintre cele mai spectaculoase utilizări date șisturilor bituminoase va fi obținerea uleiurilor de șist care vor înlocui hidrocarburile folosite în mod curent la arderea șisturilor în termocentrală.

— La ce alte surprize vă mai așteptați din partea «miraculosului» șist de Anina?

— Vedeți, eu sînt legat de mina asta încă de cînd au început lucrările de cercetare geologică. Sper, dar rămîne de văzut în ce măsură am dreptate, ca șistul nostru să aibă un conținut cît mai ridicat de siderită. Am găsit de-acuma în mină sferoizi măsurînd de la cîțiva zeci de centimetri la 2—3 metri în diametru. Și metode de a separa siderita, dacă ar exista în cantități destul de mari, s-ar putea găsi. În acest caz, șistul de Anina ar putea furniza și... minereu de fier.

*

Aici, la mina de șisturi bituminoase de la Anina, se lucrează, se lucrează din greu. Excavatoare gigant de 10—17 t încarcă mereu autobasculante care sînt capabile să transporte 40—50 t într-o singură cursă. Aici, la Anina, se lucrează și cu excavatorul românesc produs de Uzinele Progresul-Brăila, și cu autobasculantele de mare capacitate produse la Mîrșa. Și zi după zi, munca acestor mineri care trudesc sub cerul liber, se transformă în vis împlinit. Muntele de zăcămînt se lasă supus derocării, dezvelirii de «coaja» de calcar, pentru ca nu peste mult timp, atunci cînd și termocentrala va fi gata, mina să-i poată furniza din vecinătate cele 12,6 milioane de tone de șisturi pe an. Este combustibilul necesar funcționării la întreaga capacitate proiectată a termocentralei — adică 990 000 kW — putere instalată. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă pur și simplu că Anina va produce, folosind acest nou combustibil care-s șisturile bituminoase, cam tot atîta energie electrică pentru economia națională cît produce astăzi hidrocentrala Porțile de Fier I. Este mult? Da, este foarte mult!

Emilia Teodoru

BIBL[illegible]
SECTIA [illegible] RU COPII
TIRGOVIȘTE

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Foto: Constantin Popescu

12

*

Astăzi, la rubrica «Galeria Cutezătorilor» (pag. 6) vă prezentăm
UN DUBLU CAMPION:
la matematică și la gimnastică.
EL ARE VÎRSTA VOASTRĂ!

JOI, 19 MARTIE 1981,
ANUL XV (NR. 703)

*

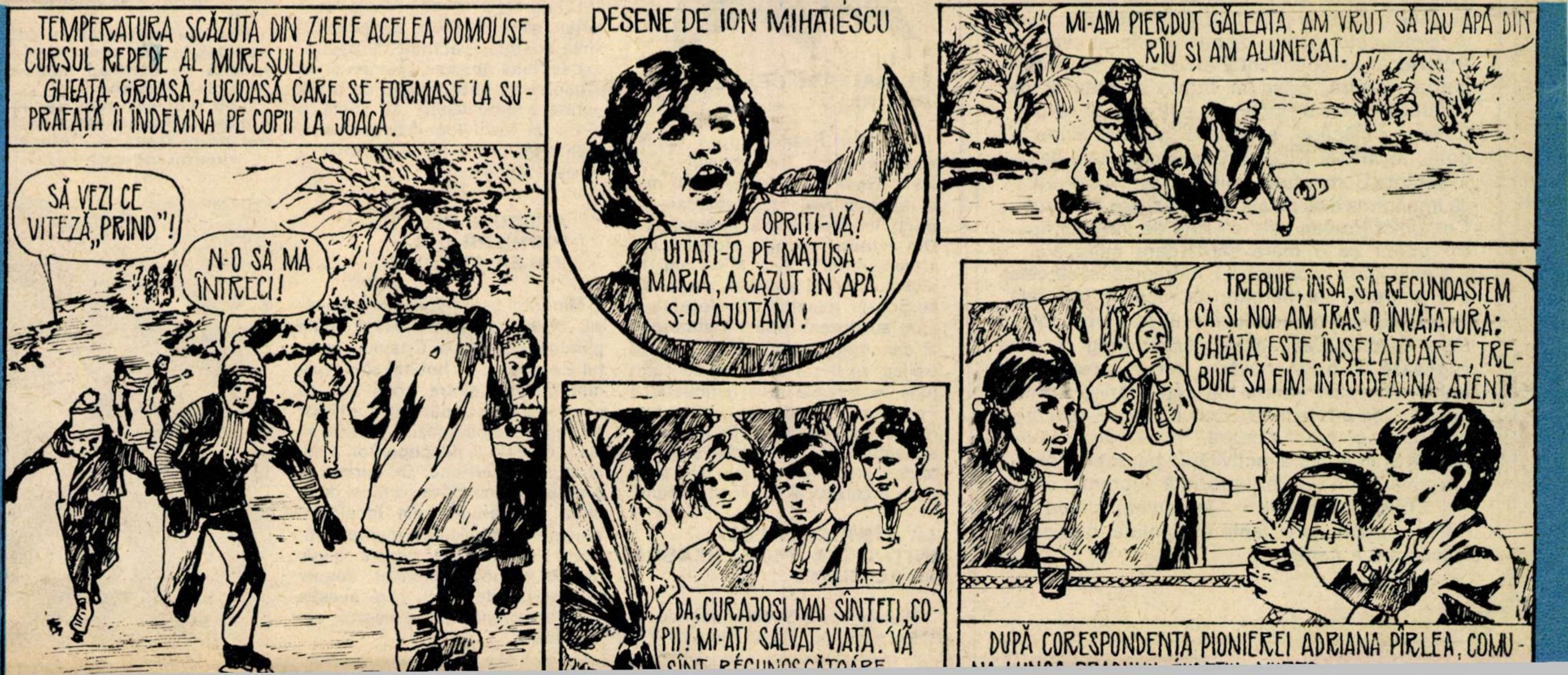
TEMPERATURA SCĂZUTĂ DIN ZILELE ACELEA DOMOLISE CURSUL REPEDE AL MUREȘULUI.
GHEAȚA GROASĂ, LUCIOASĂ CARE SE FORMASE LA SUPRAFAȚĂ ÎI ÎNDEMNA PE COPII LA JOACĂ.
SĂ VEZI CE VITEZĂ „PRIND"!
N-O SĂ MĂ ÎNTRECI!
DESENE DE ION MIHAIESCU
OPRIȚI-VĂ! UITAȚI-O PE MĂTUȘA MARIA, A CĂZUT ÎN APĂ. S-O AJUTĂM!
MI-AM PIERDUT GĂLEATA. AM VRUT SĂ IAU APĂ DIN RÎU ȘI AM ALUNECAT.
DA, CURAJOȘI MAI SÎNTEȚI, COPII! MI-AȚI SALVAT VIAȚA. VĂ SÎNT RECUNOSCĂTOARE
TREBUIE, ÎNSĂ, SĂ RECUNOAȘTEM CĂ ȘI NOI AM TRAS O ÎNVĂȚĂTURĂ: GHEAȚA ESTE ÎNȘELĂTOARE, TREBUIE SĂ FIM ÎNTOTDEAUNA ATENȚI!
DUPĂ CORESPONDENȚA PIONIEREI ADRIANA PÎRLEA, COMU-

CADRAN POLITIC
Cutezătorii

Sub președinția tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, marți, 10 martie 1981, a avut loc ședința Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. În cadrul ședinței s-a dezbătut o serie de probleme economice, stabilindu-se măsuri în vederea înfăptuirii, în continuare, cu consecvență, a politicii partidului de ridicare a nivelului de trai material și spiritual al întregului popor. Tot în această ședință, Comitetul Politic Executiv a luat în discuție Programul de măsuri privind aniversarea a 60 de ani de la făurirea Partidului Comunist Român, stegarul glorios al luptei clasei muncitoare, al maselor muncitoare pentru dreptate și libertate socială și națională. Încă din primele zile ale existenței sale, Partidul Comunist Român, preluînd și ducînd mai departe idealurile de eliberare națională și socială ale poporului nostru, s-a manifestat ca o forță politică cu adevărat națională, conducînd clasa muncitoare pe un drum de lupte și victorii. Sub steagul partidului, poporul român a înfăptuit marile țeluri ale revoluției de eliberare socială și națională antiimperialistă și antifascistă în patria noastră, înlăturînd pentru totdeauna rînduielile capitaliste, edificînd pe pămîntul României orînduirea socialistă. Lupta n-a fost deloc ușoară. În anii ilegalității, cînd partidul a avut de înfruntat crunta prigoană a organelor de represiune, din rîndul său s-au ridicat luptători neînfricați care cu prețul vieții au slujit cutezător cauza partidului. Punînd temelii României socialiste, partidul nostru comunist, prin întreaga sa politică, a înnoit chipul țării, ridicînd-o pe culmi tot mai înalte de civilizație, de bunăstare.

În mersul nostru înainte, anii care au trecut de la Congresul al IX-lea al partidului — cînd în suprema funcție de conducere în partid a fost investit tovarășul Nicolae Ceaușescu — se înscriu ca ani de o însemnătate excepțională. Sînt anii în care a fost dat țării Programul partidului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism. Sînt ani în care partidul, prin întreaga sa activitate, și-a afirmat și mai puternic rolul de conducător politic, de centru vital al națiunii. Puternică, independentă, suverană este astăzi patria noastră, avînd în frunte partidul și pe conducătorul său încercat, patriotul și revoluționarul înflăcărat, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Iată de ce în ședința Comitetului Politic Executiv s-a arătat că împlinirea a 60 de ani de la făurirea Partidului Comunist Român este cinstită de întregul nostru popor ca o mare sărbătoare națională.

Copiii țării, pionierii își îndreaptă în aceste zile gîndurile lor fierbinți de recunoștință față de partid, față de conducătorul său iubit, tovarășul Nicolae Ceaușescu, părinte drag care le veghează cu grijă copilăria. Aniversarea partidului constituie pentru toți copiii țării un prilej minunat de a intensifica activitatea de educație patriotică și revoluționară. Munca harnică în școală și în ateliere, activitățile patriotice, comportarea ireproșabilă reprezintă supremul omagiu cu care pionierii întîmpină, alături de întregul popor, prin fapte exemplare, glorioasa aniversare a partidului.

Semnal «CUTEZĂTORII»

AMPLA ACȚIUNE PIONIEREASCĂ

TOT ÎNAINTE!

N-a trecut multă vreme de la declanșarea marii acțiuni pionierești «Tot înainte» și tabloul manifestărilor din faza de masă se arată tot mai divers și mai bogat. Să ne oprim astăzi asupra acțiunilor destinate **cunoașterii cît mai aprofundate a istoriei de luptă și de jertfă a Partidului Comunist Român.**

Sub generice diferite se desfășoară în toate județele o manifestare cu un conținut asemănător: concursuri gen **«Cine știe, cîștigă»** *pe teme de istorie a P.C.R. Ele se desfășoară în detașament, între detașamente sau între unități. În comuna Găvojdia, județul Timiș, acest concurs s-a desfășurat, de exemplu, între detașamentele claselor a VII-a și a VIII-a. Ele obișnuiesc să organizeze multe acțiuni împreună. Cu atît mai bine! În unele locuri, concursul este urmat de o manifestare cultural-artistică (Școala generală din comuna Greaca, județul Cluj), de vizionare a unui film la temă (la Școala generală nr. 4 din Arad a rulat filmul «Lupta lor — o luptă dreaptă»). o întîlnire cu un activist de partid (oaspetele pionierilor de la Școala generală Tăureni, județul Harghita, a fost secretarul Comitetului comunal de partid). Modalitățile de acest tip sînt numeroase și eficiente.*

O altă acțiune de mare frecventă o constituie **vizitele la muzee, drumețiile și excursiile la locuri istorice** *care evocă pagini din lupta partidului. Adesea, vizitele sînt urmate de dezbateri — cum s-a întîmplat la Copșa Mică, după ce pionierii membri ai cluburilor de dezbateri politico-ideologice din unitățile orașului au vizitat Muzeul de istorie din Mediaș. Cum spuneam, vizita la muzeu poate să aibă loc în cadrul unei excursii: pionierii Școlii generale nr. 7 din Făgăraș au venit în acest scop la București. E primăvară, e frumos — excursia și drumeția sînt deci în elementul lor.*

O acțiune deosebit de utilă în ceea ce privește cunoașterea trecutului de luptă al partidului o constituie **contactul nemijlocit cu vechi membri de partid, participanți direcți** *la evenimentele rememorate. Așa au procedat pionierii din Ulmeni, județul Călărași, sau cei din Vutcani, județul Vaslui.*

Aria activităților de cunoaștere a istoriei partidului este, desigur, mult mai largă — practica vieții pionierești a evidențiat ani de-a rîndul acest fapt. Acțiunea **«Tot înainte»** *constituie un prilej de perfecționare a acestor tipuri de activități; de creare, astfel, a unor momente de intensă angajare revoluționară, patriotică, a celei mai tinere generații a patriei.*

Ilie Traian

Constelatia PIONIERII

DE MAI BINE DE O SUTĂ DE ANI

...în satul Pesac, județul Timiș, este cunoscut tradiționalul «Căluș». Toate generațiile, de la mic la mare, în zilele de sărbătoare se prind în acest dans strămoșesc. Din actuala formație, alcătuită din membri între 7 și ... 70 de ani, 19 sînt pionieri și șoimi ai patriei de la Școala generală din localitate, care au devenit prieteni statornici ai dansurilor populare. Premiul al treilea, ce li s-a decernat de către juriu la actuala fază județeană a Festivalului național «Cîntarea României», confirmă, încă o dată, măiestria lor interpretativă și dorința de a se pregăti tot mai bine pentru a urca pe cel mai înalt podium.

LA RÎMNICU VÎLCEA, INIȚIATIVA PIONIEREASCĂ ÎN ACȚIUNE!

Pionierii de la Școlile generale nr. 4, 5 și 9 din municipiul Rîmnicu Vîlcea, care locuiesc în zona centrală, bloc V 2, au avut o frumoasă inițiativă. Ei au ales un comitet care și-a propus să antreneze pe toți copiii la îngrijirea spațiilor verzi și a locurilor de joacă; să respecte cu strictețe orele de odihnă ale locatarilor; să se preocupe de economisirea energiei electrice, de păstrarea avutului obștesc, precum și de organizarea unor acțiuni de recuperare a ambalajelor de sticlă, a hîrtiei și textilelor. Iată probleme mari care pot fi rezolvate bine și de cei... mici!

APLAUZE PENTRU PIONIERII DIN VALEA CRIȘULUI

Mineritul este o meserie frumoasă, bărbătească. De aceea mulți pionieri din Valea Crișului, județul Covasna, sînt hotărîți să devină mineri. Unii dintre copii vor să continuie munca părinților, alții vor să cunoască compoziția rocilor, să ajungă geologi, descoperitori a noi straturi de cărbune. De curînd, ei s-au întîlnit cu cîțiva fruntași de la mina de cărbune din localitate: muncitori, tehnicieni, ingineri. Invitații le-au vorbit despre mină, despre munca oamenilor, despre utilajele moderne cu care aceștia scot la lumină «aurul negru» din subteran.

O INTREBARE PE SĂPTĂMÎNĂ

Sîntem siguri, ați și cules primii ghiocei, primele flori ce au anunțat sosirea primăverii.

Dar din serele și solariile voastre, în ce-a constat prima recoltă pe care ați cules-o? Așteptăm răspuns.

Toți pionierii care vor răspunde la întrebarea noastră vor primi Diploma Cutezătorii «pentru operativitate».

FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI“

BUCUREȘTI

AUTENTICITATE, PROSPEȚIME, RITM

Zilele trecute, cei mai talentați dintre pionierii Capitalei s-au prezentat pe scenele marelui festival al muncii și creației «Cîntarea României», în etapa pe municipiu. Fie că a fost vorba de echipe de teatru, fie de brigăzi artistice, de formații corale sau instrumentale, de formații coregrafice, exprimînd o largă paletă de preocupări, talentele pionierești au fost la înălțime.

La lumina rampei, stăpînindu-și emoția, pionierii bucureșteni au adus întreaga candoare și prospețime ale copilăriei. Ascultînd replicile unui spectacol de brigadă sau cuvintele unui monolog, urmărind pașii unui dans cu temă, prin autenticitatea și spontaneitatea interpretării gîndul ne-a purtat la o recreație feerica.

Corul Școlii generale nr. 155, corul cameral al Școlii generale nr. 188, formația corală de muzică ușoară a Școlii generale nr. 64, pentru a evidenția doar cîteva dintre foarte merituoasele grupări muzicale, s-au remarcat printr-o mare omogenitate a vocilor și printr-un repertoriu bogat.

Un loc deosebit în această etapă l-a ocupat evoluția formațiilor coregrafice, atrăgătoare prin ritm, mișcare, culoare, cucerind prin grație, dar și prin tematica abordată: munca, învățătura, sportul. Întreaga sală a urmărit cu plăcere «Dansul școlarilor», în interpretarea unui grup de pionieri de la Școala generală nr. 24. Ironia — reliefată prin mișcare — s-a îndreptat în unele momente spre leneși, chiulangii, conferind dansului un plus de vioiciune. Plin de umor a fost și «Dansul gospodinelor», fete harnice, care pregătesc clătite. «Zoorama», dans prezentat de Casa pionierilor și șoimilor patriei din sectorul 5, a cucerit publicul prin frumoase elemente de feerie. O impresionantă ținută artistică au avut pionierii Liceului de artă «George Enes-

(CONTINUARE ÎN PAG. 5)

— Ce părere aveți despre prezența coregrafică a pionierilor pe scena festivalului? o întrebăm pe Maestra emerită a artei, prima balerină a Operei Române, Alexa Mezincescu, **prezentă în juriu.**

— M-a impresionat în primul rînd simțul mișcării, coeziunea dintre idee și expresia mișcării, care au caracterizat realizările coregrafice ale pionierilor. Mă bucur că dansul tematic a ocupat un loc mult mai larg față de anul trecut și aș recomanda ca în viitor să se continue acest drum foarte frumos.

EROICA
1921-1981

PARTIDULUI

**Îmi îndrept gîndul de copil, însorit,
Spre tine drag și scump partid.
Prin lupta ta, mereu neobosită,
Ne-ai făurit o viață fericită.
Părinții noștri, cînd erau ca noi,
Trăiau în suferință și nevoi
Puțini din ei au avut parte,
Să-nvețe și să știe carte.
Azi avem școli înfloritoare,
Ateliere, săli de sport, laboratoare,
Avem și multă sete de-nvățat
Fiindcă ne e drumul luminat.
E luminat de steaua în văpaie,
De omul Ceaușescu Nicolae,
Iubitul, vrednicul conducător.
Părinte drag al tuturor.**

**Florin Florescu,
clasa a V-a D,
Școala generală nr. 4, Vaslui**

(Poezie sosită la concursul nostru literar-artistic «Eroica 1921—1981»)

„NOI PENTRU VIITOR NE PREGĂTIM“

Cînd, către sfîrșitul anului trecut, la Școala generală nr. 21 din Ploiești, am participat la o șezătoare a revistei «Cutezătorii» în care s-a lansat ideea acțiunii «Banca de onoare», am încercat sentimentul unei vii emoții și al unei imediate, entuziaste adeziuni față de această inițiativă, pe care o consider cu adevărat necesară în contextul complexelor activități ale pionieriei de azi.

M-a cuprins emoția pentru că mi-am reamintit, dintr-o dată, perioada de timp petrecută printre copiii din satul teleormănean Uda Paciurea, ca profesor. Am rememorat apoi întîlnirile avute cu purtătorii cravatelor roșii cu tricolor din ținutul Prahovei, între care, cu numai puțini ani în urmă se număra și fiica mea, acum utecistă.

Dar adeziunea din ce izvora, ce temei avea?

Tocmai fiindcă am putut să-i cunosc mai îndeaproape pe copii, îmi dau seama cît de generoasă și de binevenită este ideea antrenării lor într-o asemenea cuprindere — la scara întregii țări! — sub nobilul însemn al autodepășirii. Inițiativa revistei dă expresie, într-un cadru specific, îndemnurilor aflate în documentele de partid pentru toate vîrstele, dar adresate și direct tinerei generații, celor mai fragede vlăstare de către secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Desigur, notele din catalog, rezultatele concursurilor școlare aduc o firească evidențiere unor valori în devenire, încurajează afirmarea plină de promisiuni a unor aptitudini de înaripată perspectivă. Felicitîndu-i și stimulîndu-i în continuare pe cei mai buni dintre cei buni, iată, ne gîndim și la ceilalți, nelăsîndu-i să se împace cu cenușiul mediocrității, cu lenevia comodului «mai puțin»: fiecare poate rîvni spre treapta cea mai de sus a înzestrării sale, merită să faci tot ce depinde de tine pentru a te autodepăși!

Un copil a fost o vreme bolnav. Efortul lui de a ajunge clasa din urmă nu e vrednic de o atenție și o apreciere aparte? Un elev a avut, la un moment dat, o comportare mai puțin demnă de laudă; să i se ignore strădania de a-și răscumpăra greșeala printr-o purtare constant bună după aceea? Sînt băieți și fete de-o timiditate deosebită. Uneori și profesorul îi «descoperă» după o mai îndelungată trecere de vreme; nu e un cîștig prețios ca și aceștia să capete mai curînd încrederea că, într-o bună zi pot fi și ei desemnați să stea în «banca de onoare»? Și încă ceva, cel puțin la fel de important: unul are grijă să obțină note din ce în ce mai bune, este disciplinat, își păstrează caietele și maculatoarele curate, dar înțelege că asta nu-i de-ajuns, că aceeași strădanie trebuie s-o dovedească și colegul său. Știind amîndoi acest lucru, devin mai apropiați unul de altul, caută să se ajute în mai mare măsură, se simt animați nu de egoism ci, dimpotrivă, de ceea ce mai tîrziu ni se înfățișează ca puternic spirit colectiv, ca impresionantă solidaritate umană în împrejurări mai grele.

Pentru oamenii care citesc și cu inima, nu doar cu ochii și, eventual, cu ochelarii, toate acestea înseamnă a gîndi, munci și trăi în chip comunist. Or, cum «noi pentru viitor ne pregătim», acele minunate deprinderi de care vorbea neuitatul poet Nicolae Labiș în «Dacă toate-acestea fi-vor învățate», chiar de la pragul dintîi al tuturor începuturilor se cer însușite.

Sînt convins că m-am făcut înțeles pe de-a-ntregul: geniile, talentele din cele mai diverse domenii își merită cu prisosință recunoștința semenilor lor. Șefii de promoție ai școlilor, premianții și deținătorii feluritelor distincții, de asemenea, au tot dreptul la admirație și prețuire. E tulburător, însă, că în societatea pe care o făurim în România socialistă, calitățile omului de mîine se cultivă în fiecare dintre copiii de azi, cu grija împlinirii fiecărui destin în lumina bucuriei de a trăi, pornindu-se de la credința că fiecare are un dar al său și un loc al său, util, demn, ferit de indiferența ori — și mai rău — disprețul celorlalți.

Văd, așadar, în competiția cu resorturi profunde a revistei «Cutezătorii» o mărturie simbolică a investiției morale pe care partidul ne învață s-o facem în toți fiii acestei țări. Pionierul care am fost salută din tot sufletul, încă o dată, generalizarea în județul Prahova a acțiunii «Banca de onoare» conștient că, în modestia muncii oricăruia dintre noi, aspirația luminoasă a autodepășirii trebuie să ne însoțească de-a lungul întregului drum prin viață.

CORNELIU ȘERBAN

Desen de Lidia Șerban, clasa a VII-a, Școala generală nr. 1, Țintea Băicoi, județul Prahova.

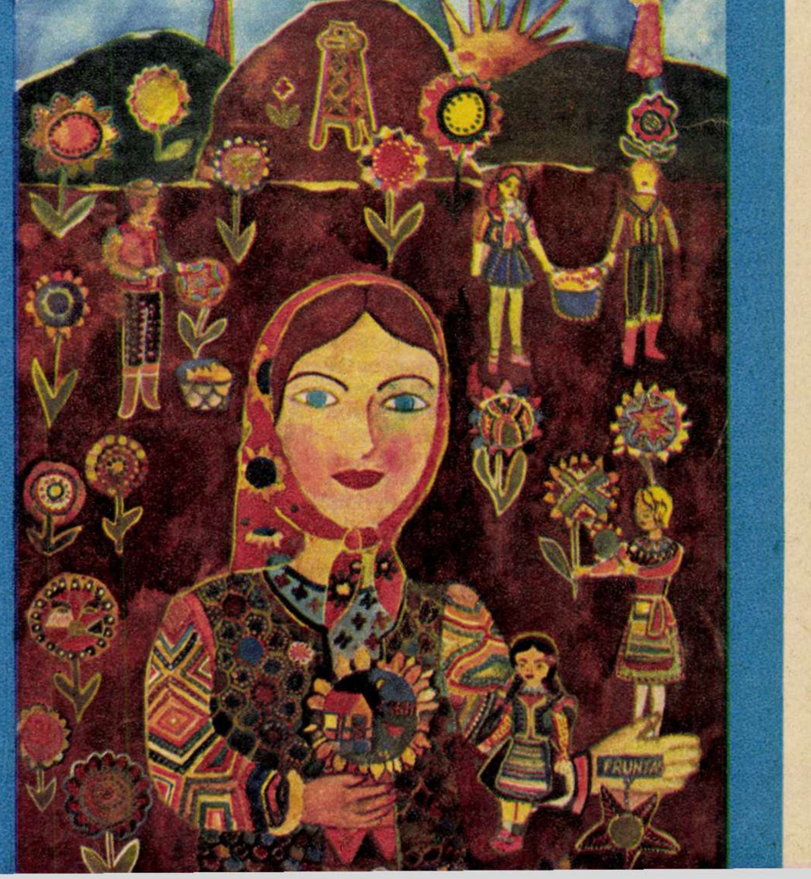

1

2

FOTOREPORTAJ
REALIZAT DE
TUDOR NICA,
CLASA A V-A,
SUBREDACȚIA
«TOT ÎNAINTE»,
HUNEDOARA.

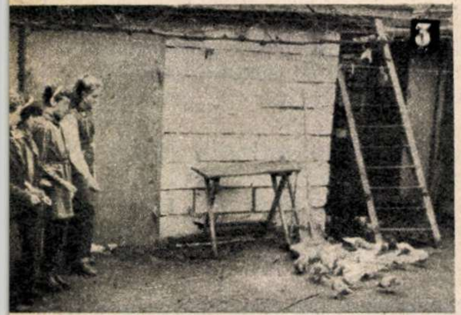
3

4

Pionierpres

Cutezătorii

GOSPODARII DIN TELIUC

Ca pionier-reporter — dornic de a fi un cronicar fidel al faptelor la zi — am făcut, recent, un scurt popas în frumoasa așezare minerească de pe malul Cernei — Teliuc. De ce? Tocmai aflasem de curînd despre inițiativa pionierilor de aici, o inițiativă care dovedește hărnicia, spiritul lor gospodăresc. Primul interlocutor ne-a fost însuși primarul comunei, tovarășul Ioan Vasilie, pe care l-am găsit stînd de vorbă cu prietenii săi, pionierii.

— Firește, ne-a spus el, avem numai cuvinte de laudă pentru sprijinul pe care școlarii îl dau părinților în valorificarea terenurilor din jurul locuințelor, prin creșterea a cît mai multor animale mici.

— Noi am hotărît — intervine Sorin Niță, din clasa a VI-a B —, într-o recentă adunare, ca fiecare pionier din unitatea noastră să crească și să îngrijească un număr cît mai mare de animale mici în gospodăria părinților săi. Veniți la mine acasă — stau chiar aici, aproape, pe strada Zorilor nr. 28 — să vedeți «cohortele» de găini și stolurile de porumbei. Numai eu le îngrijesc. E o îndeletnicire care îmi place, ba de multe ori vin și colegii să mă ajute (foto 2—3). Acum nu mai cumpărăm ouă de la piață, iar în ceea ce privește carnea — ce să mai vorbim — se știe cît e de gustoasă... supa de găină!

Și Niculiță Rad din clasa a V-a ne-a invitat la el acasă (pe str. Viorele), unde ne-a «prezentat» frumoasa lui crescătorie de iepuri «În timpul meu liber — ne spune el — nimic nu-mi place mai mult decît să mă ocup de creșterea și îngrijirea iepurilor. Nu-i așa că sînt frumoși?» (foto1).

— Știți — continuă Dana Pupăză din clasa a VII-a A — la noi în școală sînt peste 400 de pionieri, majoritatea locuind în Teliuc, Izvoarele și Cinciș. Toți se îndeletnicesc acasă cu creșterea viețuitoarelor mici, cu folos practic. Aici, la Teliuc, avem și un internat pentru care și noi, pionierii, creștem purcei în cadrul anexei gospodărești (foto 4).

Tovarășul Liviu Vîlsan, directorul școlii, adaugă că «începînd din această primăvară, pionierii școlii vor cultiva, pe terenul-anexei gospodărești, legume pentru internat. Ei vor lucra cu plăcere pentru că au deprinderea, dragostea pentru muncă încă din familie, de la părinții lor. Aș mai adăuga că, pionierii noștri au și o microseră în care cultivă peste 30 plante de cultură și de apartament.»

...Așadar, la Teliuc, am întîlnit pionieri care prin faptele lor de fiecare zi, prin hărnicie își dovedesc spiritul gospodăresc.

ATELIER DE PRESĂ

Informația

Prezintă
ILIE TĂNĂSACHE
publicist la ziarul
«Scînteia»

Livadă.

O rostire la întîmplare? Întocmai. Ce-i mai trebuie acestui cuvînt pentru a comunica o informație? Exact ce le trebuie, de pildă, cuvintelor: rîu, miner, obraz, brîndușă, turn etc. Informația — încredințată tiparului prin «Cutezătorii» de către mulți purtători ai cravatelor roșii cu tricolor — se poate numi ca atare numai atunci cînd înfățișează unde s-a întîmplat un anume lucru, cînd, cine l-a săvîrșit, pentru ce (cu ce rezultat, consecințe). Reamintim aceste condiții, deoarece, destui dintre prietenii noștri ucenici de condei mai uită, uneori, cînd un lucru esențial din ceea ce doresc să spună, cînd altul.

Să ne întoarcem, de pildă, la cuvîntul-noțiune livadă, și să vedem cum ar fi posibilă o informație despre un fapt pionieresc. Ne imaginăm la întîmplare un loc, și...: ***«la satul Crizantema, din județul Z., chiar în spatele școlii, exista pînă toamna trecută un teren în pantă, plin de mărăcinișuri. Pînă în toamna trecută, deoarece pionierii și școlarii, împreună cu tovarășa profesoară de științele naturii, Maria Condur, au tăiat mărăcinișul nefolositor, au săpat gropi și, în această primăvară, au plantat 200 de meri. Tînăra livadă a dat muguri și curînd va înflori. Pionierii din Crizantema și profesoara lor au mai aflat o asemenea fîșie de teren lîngă rîpa satului. Și aici, în curînd, vor înflori merii tineri. Livezile din Crizantema se nasc, precum se vede, din dragostea și grija pentru pămînt a pionierilor».*** **Titlul posibil al unei asemenea informații?** ***«Livezile născute din iubirea pentru pămînt».***

Cînd aflați asemenea frumoase fapte, puneți fără ezitare mîna pe creion și... Scrieți-ne!

SEMNAL

La primul gong!

Aș dori să relatez despre una dintre frumoasele inițiative ale pionierilor din școala noastră. Nu de mult, mai mulți pionieri iubitori ai artei scenice au hotărît să formeze o trupă de teatru cu sprijinul Casei pionierilor și șoimilor patriei din orașul nostru. Pentru început ei au decis să joace «procesul lui Stephenson», inventatorul locomotivei cu aburi — o piesă scrisă anume pentru noi de tovarășa profesoară Rodica Buzgău. Prin jocul lor, interpreții urmau să ilustreze cît de anacronici și caraghioși erau toți acei care se opuneau progresului tehnic și invențiilor. Costumația a fost în scurt timp pregătită tot de pionieri la activitățile «Atelierului fanteziei».

În cîteva săptămîni piesa a fost pusă în scenă și prezentată în fața pionierilor-spectatori din școala noastră. Chiar de la premieră piesa s-a bucurat de succes, iar acum actorii noștri întreprind un mic turneu prin celelalte școli din orașul nostru, Aiud, unde, bineînțeles, sînt așteptați cu nerăbdare și răsplătiți cu binemeritate aplauze.

Mihaela Breazu, cl. a VI-a,
Școala generală nr. 1, Aiud, jud. Alba

Și... tot un succes scenic, de această dată aparținînd interpreților piesei «Cenușăreasa» — pionieri din clasa a IV-a, Școala generală nr. 3,Roman, pe care vi-i prezentăm în imaginea alăturată.

DRAGI CORESPONDENȚI
REDACȚIA VA PUBLICA ȘI VA PREMIA CELE MAI BUNE INFORMAȚII, ÎN CADRUL CONCURSULUI «EROICA 1921—1981». SCRIEȚI PE PLIC: PIONIERPRES-CUTEZĂTORII.

AUTENTICITATE, PROSPEȚIME, RITM

(URMARE DIN PAG. 3)

cu», cu compoziția de dans intitulată «Joc de copii».

Dar școlile bucureștene n-au uitat nici jocul popular. Fie că au prezentat suite de jocuri oltenești sau moldovenești, fie că au abordat jocurile din Transilvania sau din Dobrogea, pionierii au păstrat în costume, în pasul de joc, specificul regiunii. Bineînțeles, n-a lipsit cunoscutul dans «Călușarii» care, în interpretarea pionierilor de la Liceul de artă «George Enescu», a stîrnit entuziasmul.

Maestrul emerit al artei, Gheorghe Baciu, președintele juriului, apreciind jocul popular prezentat de pionieri, i-a lăudat pentru bunele rezultate, pentru autenticitatea și acuratețea dansurilor, pentru seriozitatea și însuflețirea cu care s-au pregătit.

Aceștia sînt pionierii care timp de două zile au strălucit la București pe scena Festivalului național «Cîntarea României». Ar fi imposibil să alcătuim o listă cu numele tuturor. Sînt mult prea mulți. Dar dacă luăm la întîmplare numele cîtorva ca, de pildă, cel al Corinei Gheorghe (Șc. gen. 190), al Marianei Stelea (Șc. gen. 195) sau pe al Adinei Stroian (Șc. gen. 120), vom vedea că în catalog, în dreptul numelui fiecăruia dintre ei, se întîlnesc în toate rubricile note de 9 și 10. Constatăm, de asemenea, că în atelier ei se situează, prin realizări, în frunte, că totalizează sute de ore de muncă patriotică pentru înfrumusețarea școlii și a parcurilor din jur. Iată doar cîteva exemple prin care se poate defini spiritul de muncă, de creativitate, spiritul revoluționar, patriotic, ce au caracterizat participarea pionierilor bucureșteni în această etapă a festivalului.

B. Caragiale

CUM NE AUTOFORMĂM

COLOCVII DESPRE AUTODEPĂSIRE

Cu prof. univ. dr. docent ANGHEL MANOLACHE

Într-o problemă educativă de o excepțională complexitate, cum este **autoformarea,** nu poate fi vorba de soluții miraculoase, de metode panaceu sau de rezultate «pe moment». Încercările cu reușite și nereușite sînt inerente și aici ca în orice început. Experiența acumulată în lungul și dificilul drum al educației de sine cu cele trei trepte evidențiază dificultățile încercărilor de a privi în sufletul tău, fără a avea sentimentul că te afli în fața unei încăperi zăvorîte, dificultățile orientării în labirintul lumii interioare, ale înțelegerii acesteia și, mai ales, dificultățile efortului de autoformare, de stăpînire a acesteia. Cunoașterea de sine, aprecierea critică și autoformarea nu apar deodată și cu ușurință, ci vin ca o descoperire succesivă și anevoioasă, realizată treptat, printr-o luptă îndelungată cu obstacole diferite, o adevărată cucerire de sine. De aceea, o veche înțelepciune spune că «**cel mai mare dintre cuceritori este acela care știe și reușește să se cucerească pe sine însuși**». Căci, într-adevăr, autoformarea trebuie să se constituie ca un instrument eficient de dominare a lumii interne.

Punerea în valoare și perfecționarea potențialului psihic al individului se realizează prin reflecție și concentrare asupra unui obiectiv sau scop propus, prin activitate proprie, lucru asupra ta însuți, încercări susținute și exercițiu sistematic, prin hotărîre fermă și voință tenace, răbdare, multă răbdare și efort stăruitor făcut cu însuflețire și încredere nețărmurită în reușită.

Pare astfel ușor de înțeles de ce definițiile cele mai frecvente și mai sugestive date geniului și talentului sînt cele care consideră geniul «o îndelungă răbdare», iar talentul «o sumă de însușiri căpătate prin exercițiu», precum și vechea înțelepciune că «munca stăruitoare învinge totul» și «deprinderea este a doua natură».

În mod concret, metoda statornicită pe baza experienței acelor oameni, care prin efortul lor sistematic s-au ilustrat ca glorioși creatori ai propriei personalități, pune în evidență o metodă aparent didacticistă, dar foarte eficientă, îndeosebi la vîrsta copilăriei și preadolescenței, care constă în stabilirea unui **tabel cu însușiri** asupra cărora urmează să-și concentreze atenția și eforturile, un adevărat **program de acțiune** pentru a învinge vechile obiceiuri și deprinderi negative și a statornici pe cele bune. De exemplu:

— **ACTIVITATEA.** Lucrează cu voie bună, îndeplinindu-ți îndatoririle față de învățătură, muncă în familie și în colectivele școlare și pionierești la care participi, avînd un program bine stabilit. Nu-ți pierde timpul! Ocupă-te totdeauna de ceva folositor! Nu face nimic netrebuincios!

— **ORDINE.** Fiecare lucru să aibă locul lui hotărît. Dă fiecăreia din treburile tale un anumit timp.

— **CURĂȚENIE.** Nu suferi nici o necurățenie, pe corp, pe haine, în casă — în încăperile unde înveți sau lucrezi (clasă, laborator, atelier). Fă totul pentru a întreține curățenie și în locuri publice (pe stradă, în parcuri, în mijloacele de transport etc.).

— **STĂPÎNIRE.** Învață-te să te stăpînești. Nu te tulbura pentru nimicuri și întîmplări inevitabile. Fii cu măsură. Să nu ai față de cei ce te supără mînia pe care crezi că o merită. Învață-te să faci sforțări!

— **HOTĂRÎRE.** Chibzuiește bine înainte de a lua hotărîrea de a face ce trebuie să faci și îndeplinește ceea ce ai hotărît.

— **TĂCERE.** Nu vorbi decît ce poate fi folositor pentru tine sau pentru alții. Nu vorbi despre nimicuri. Nu face glume care nu plac decît oamenilor superficiali. Nu vocifera și nu întrebuința cuvinte urîte și jignitoare.

— **DREPTATE.** Nu face rău nimănui. Fă altora serviciile pe care au dreptul să le aștepte de la tine (părinți, educatori, colegi).

— **MODESTIE.** Fii corect față de oricine și în orice împrejurare, cu bună credință. Nu înșela pe nimeni. Fii omenos, blînd, înțelegător, cu bunăvoință, cuviincios și respectuos.

(va urma)

---

festivalul văzut de copii

V-ați gîndit vreodată cît de diferit apare orașul vostru în zi de duminică? Ați observat ce tîrziu se trezește și cît de calm pare? Ei bine, deși ne aflam într-o astfel de zi, de odihnă, în municipiul Pitești, locuitorii lui nu se arătau deloc dornici să zăbovească în casă, iar străzile începuseră să fie cuprinse de animație încă din primele ore ale dimineții. În același timp, pe cele mai diferite artere de intrare în oraș, își făceau apariția numeroase autobuze cu ferestrele împodobite de flori roșii și crenguțe verzi. Unele dintre ele se opreau în fața Teatrului mare, altele în apropiere, la Casa Armatei. Sprinteni, veseli, nerăbdători și, desigur, puțin emoționați, din mașini coborau fete și băieți veniți tocmai din nord, de la poalele Rucărului, de la Cîmpulung sau Curtea de Argeș, ca și de prin părțile sudice ale județului, din comuna Ștefan cel Mare, din Ungheni, Humele, Costești... Așteptați cu bucurie și prietenie de către colegii lor piteșteni, cu toții erau grăbiți să fie prezenți pe scenă, în culise, sau în sală, la bătaia celui de-al treilea gong al Festivalului «Cîntarea României».

Masa celor două jurii a reunit prestigioși oameni de artă și cultură, profesori, specialiști în folclor, teatru, coregrafie și, nu în cele din urmă și pe pionierii Corina Brutulescu de la Școala generală nr. 1 din Leordeni și Cătălin Cîrciumărescu de la Școala generală nr. 1 din Topoloveni, amîndoi locțiitori ai președintelui Consiliului județean al Organizației Pionierilor. În scurtele pauze, ca și după încheierea spectacolelor, am schimbat împreună păreri, impresii.

— Cum te simți, Corina, în postura de a da note... colegilor? Este greu?

— Este! Să știți că, într-adevăr, este. Am să vă spun și de ce. În primul rînd, pentru că aș vrea să dau numai 10.

— De ce numai 10?

— Pentru că și eu știu foarte bine cîtă muncă, cîte căutări sînt necesare chiar și pentru o scurtă apariție pe scenă. Mi-au plăcut foarte mult fluierașii din Poenarii de Muscel. Deși uneori, simțeam că se mai poticneau. Mulți dintre ei sînt încă mici, doar în clasa a doua. Gîndiți-vă ce buni vor fi ei peste cîțiva ani! Le-am dat nota maximă. Ca și formației vocal-instrumentale din Schitu Golești. Am simțit că au păstrat autenticul de pe meleagurile lor. De altfel, majoritatea participanților s-au străduit să aducă în concurs specificul zonei lor, frumusețea cîntecului și dansului bunicilor și părinților noștri.

— Dar din creațiile noi ți-a plăcut ceva?

— Da. Au fost unele ansambluri care au prezentat dansuri tematice conținînd idei frumoase, exprimate deosebit de plastic. Altele însă...

— Să-l lăsăm și pe Cătălin să-și spună părerea, ca membru al juriului.

— Eu am asistat la desfășurarea programelor de brigadă, de teatru, de montaje literar-muzicale. Am reținut brigada «Stop» de la Școala generală nr. 15 din Pitești, sceneta «Greierele și furnica» interpretată de doi talentați pionieri din Humele-Ungheni. Apoi «Miniaturile satirice» de la Școala generală nr. 11 din Pitești...

— Dar ceva ce... nu ți-a plăcut?

— Chiar mă gîndeam că noi, pionierii, ar trebui să ne ocupăm mai mult de organizare. Să nu-i lăsăm numai pe tovarășii comandanți-instructori, pe profesorii noștri cu toate grijile. Într-o astfel de competiție sînt multe de făcut. De aceea trebuie să fim și mai activi.

Elena Mănescu

La cal cu mînere...

«GALERIA CUTEZĂTORILOR»

ESTE POSIBIL SĂ FII, ÎN ACELAȘI TIMP - CEL MAI BUN LA MATEMATICĂ ȘI CAMPION NAȚIONAL DE GIMNASTICĂ?

„DA!" SPUN CUTEZĂTORII

reportaj de Ovidiu Zotta

Ora șase dimineața. Ceasornicul deșteptător țîrîie implacabil. Iarnă, februarie, întuneric. Craioveanul Luis Funar, 14 ani, sare din așternutul cald. Gesturi intrate în reflex: oprește soneria — aprinde lumina — fuge la baie — îmbrăcatul — masa de dimineață. Afară zăpada scîrțîie sub tălpi. Autobuzul. Oamenii care se duc la lucru îi răspund cu plăcere lui Funar la salut, îl consideră de mult unul de-ai lor.

(— Nu ți-e greu să te scoli atît de devreme, Luis? — Tata se scoală și mai devreme, ajunge pe șantier înaintea celorlalți. E maistru constructor, trebuie să dea exemplu. Cel mai devreme se scoală însă mama, ca să ne ajute pe noi.)

Ora șapte fără cîteva minute. Clubul sportiv școlar Craiova. Vestiarul. Luis se echipează, schimbînd cîteva glume cu Marian Rizan (14 ani, Liceul «Frații Buzești», campion național la paralele în categoria lui de vîrstă), cu Cristian Gheonea (13 ani, Școala generală nr. 17, bun specialist la cal cu mînere), cu ceilalți colegi. Antrenorul Mărășescu le comunică programul zilei. Tijele de oțel cromat ale aparatelor sclipesc argintiu. Încălzirea. Se răspîndesc norișorii albi ai pulberii de magneziu, care te ajută să nu-ți alunece palmele la aparate. Luis lucrează la inele, la sol, la cal. La paralele insistă mai puțin — are o mică întindere la mușchiul deltoid și așteaptă să-i treacă. O centură lată de piele, prinsă în funii, scripeți și comandată de antrenor, protejează pe băieți în timpul nenumăratelor exerciții foarte grele la bara fixă.

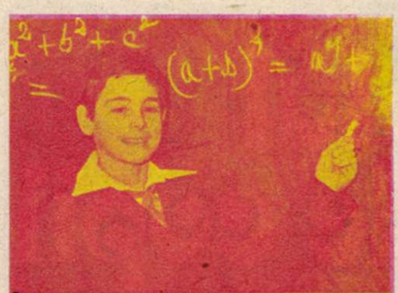

...și la celălalt «aparat» favorit: tabla.

(— E o instalație interesantă, Luis! — Avem mai multe. Le-a făcut tata. Specialitatea lui sînt construcțiile metalice industriale, dar mai știe și alte meserii, e și lăcătuș-mecanic. Se pricepe la toate.)

Intensitatea antrenamentului crește, și odată cu ea, efortul. Apar picăturile de sudoare. Mărășescu supraveghează, îndrumă, ajută. Fostul gimnast e pentru ucenicii săi un fel de frate mai mare — profesor — prieten și, mai ales, un antrenor de mîna întîi.

(— Cîte antrenamente faci, Luis? — În fiecare zi, trei ore dimineața și — cu excepția a două zile — încă o oră, seara. — Lucrezi mult... — Alții lucrează și mai mult. Știți cît lucrează Nadia sau Dan Grecu? Eu îi cunosc bine, i-am văzut la lucru. Aș spune că întîi sînt campioni la muncă și abia pe urmă la sport. — Nu obosești? — E o oboseală plăcută. Dacă te atrage ceva... — Cînd te distrezi? — Cînd fac antrenament și cînd compun probleme de matematică — Dar un film, o piesă de teatru... — Duminica e destul de încăpătoare, nu-i așa? Iar pentru prieteni am timp în fiecare zi.)

Puțin după ora zece. Din nou acasă. Mama i-a pregătit o gustare. Luis a învățat cîte ceva aseară, înainte de culcare, dar i-a mai rămas destul. Studiază însă foarte metodic, știe să se concentreze, «simte» cu precizie chestiunile care ar putea deveni «puncte slabe» și revine imediat asupra lor, nu lasă să-i treacă pe dinaintea ochilor nimic neînțeles integral. Matematică. Aici e marea lui plăcere. Rezolvă nu numai probleme din manualul clasei lui (a opta), ci și din manualele de-a noua și de-a zecea. Mama îi pregătește prînzul.

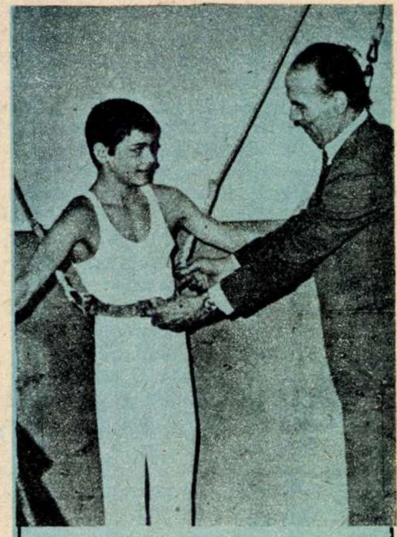

Un dispozitiv ajutător, de protecție, și realizatorul său: tatăl gimnastului.

(— Ești într-a opta, dar rezolvi probleme de-a zecea și, pe deasupra, despre matematică se spune că e cel mai greu obiect. — Nu e nici greu, nici ușor. Depinde cît de sistematic lucrezi. — Care ar fi, după tine, principalul? — Să te străduiești să înțelegi bine toate noțiunile încă de la început, din momentul în care iei contact cu fiecare din ele. Și să nu faci pauze în studiu. Și să rezolvi mereu probleme. — La anul intri în anul întîi de liceu. Unde? — La electrotehnică. Se potrivește cu cerințele orașului nostru și cu posibilitățile mele: îmi place matematica, îmi place și fizica)

Ora unu după-amiază. La școală. Obișnuita rumoare veselă. Luis nu e niciodată în centrul gălăgiei, pentru că, pur și simplu, are o fire liniștită, chiar sfioasă. Răspunde însă cu plăcere clasicelor întrebări colegiale tip «La problema a patra cît ți-a ieșit? Cum ai făcut? De ce?» Verdictul și explicațiile lui sînt lege: le expune prietenos, nu greșește niciodată.

(— Chiar! Tu nu greșești niciodată, Luis? — Ba da, și încă de multe ori, dar acasă, în timp ce rezolv temele. Greșesc, iau lucrul de la început și pînă la urmă trebuie să iasă bine. De ce să greșesc în clasă?!)

Vechi colaborator al Gazetei de matematică, Luis — la invitația noastră — vă oferă una dintre problemele compuse de el. Vreți s-o rezolvați? Iat-o: **«În 1981, un elev împlinește numărul de ani egal cu suma cifrelor anului de naștere. În ce an s-a născut?»** *Rezolvați-o!*

Ora șase seara. Cursurile se încheie. Maistrul mecanic Ion Funar (constructor bine cunoscut, care a lucrat și lucrează la ridicarea unora dintre cele mai însemnate obiective industriale craiovene) are, în fine, timp să-l... intercepteze cu Dacia 1 300 și să-l repeadă la al doilea antrenament al zilei, după care, la șapte și cîteva minute, îl duce acasă. Cina. Ziarul, revista «Cutezătorii», o lecție, cîteva pagini dintr-o carte. Ora nouă: Luis se culcă. În fiecare seară, la ora nouă. Fără excepție. Tatăl și mama se retrag în camera lor. Dacă doresc să se uite la televizor, închid sunetul și văd filmul fără sonor.

Luis Funar, clasa a opta, Școala generală nr. 12, Craiova, este **cîștigătorul pe țară al Olimpiadei de matematică 1980.**

Luis Funar, clasa a opta, Școala generală nr. 12, Craiova, este **campion național de gimnastică la cal cu mînere pe 1980.**

Nu l-am mai întrebat cum se împacă sportul de mare performanță cu învățătura de mare performanță; răspunsul este, după cum ați văzut, evident.

(— Cum te simți, Luis, în situația de dublu performer? Încă n-am întîlnit un băiat care să fie cel mai bun din țară și la matematică, și într-o disciplină sportivă atît de complexă ca gimnastica. — Glumiți. Sînt alții mai buni. Destui. — Totuși... — Dacă vă spun!)

Luis e foarte modest, dar cînd e vorba să-și susțină o părere, nu-l mai clintești. Cu greu l-am convins să-l fotografiem. Tatăl său, de asemenea, a refuzat politicos dar ferm să fie fotografiat. («N-am nici un merit!»). Noroc că fotoreporterul nostru e foarte ager și declanșează aparatul cînd nu te aștepți. Ar fi trebuit să facem mai multe fotografii, pentru că Luis nu e singur. O echipă întreagă îl susține (așa cum de altfel îl susține pe fiecare din cei peste 1 500 de elevi ai școlii): tovarășul profesor de matematică Voicu, tovarășul antrenor Mărășescu, tovarășa Turturică, directoarea școlii, tovarășa Petre, comandant-instructor de unitate, părinții, colegii... Fiecare îl ajută în felul său. Societatea însăși îl propulsează. Fiecare dintre voi aveți exact aceleași șanse ca Luis, aceleași condiții, aceiași posibili suporteri, aceleași posibilități de afirmare — cu condiția ca ele să întîlnească la voi cîteva calități simple dar fundamentale: perseverența, dragostea de muncă, dorința de a înfăptui ceva valoros, respectul pentru cei din jur. Repet: **eroul acestui reportaj este întrutotul asemănător vouă. Dacă însă găsiți și unele deosebiri, încercați să luați o decizie. S-ar putea să vă fie foarte folositoare!**

O singură secvență din «filmul» frumoasei deschideri festive.

O competiție a îndrăzneților:

FINALA CUPEI „PIONIERUL" LA SANIE

FĂRĂ CAI, FĂRĂ MOTOR, CU 50 KM LA ORĂ!

Vatra Dornei. Renumitul parc al veverițelor de sub Dealul Negru. Aici a fost amenajată și funcționează cea mai modernă și mai rapidă — dar și cea mai grea — pîrtie de sanie din țară: 800 m lungime (dintre care 620 m acoperiți cu... gheață), 82 m diferență de nivel, 16 viraje «strînse». Viteza atinsă în mod obișnuit pe ea, 48—50 km la oră (recordul acesteia, recent realizat, e deținut de sportivul Ion Apostol, de la Clubul «Armata» din Brașov, 90"00 pe 400 m).

Așadar, o pîrtie pe care, văzînd-o, te cam apucă... amețeala. Și totuși — spre surprinderea, dar și spre încîntarea și admirația numeroșilor spectatori — pe pîrtia aceasta s-a desfășurat, la mijlocul lui februarie, una dintre cele mai reușite competiții sportive pionierești de iarnă ai cărei protagoniști au fost 81 băieți și fete între 9 și 14 ani din întreaga țară.

«N-AM PREA AVUT TIMP SĂ VĂD VIRAJELE...»

După două zile de antrenamente, oferite concurenților pentru a se familiariza cu exigențele pîrtiei, cîteva constatări îmbucurătoare: deși copii, și încă începători într-ale sportului (cei legitimați la cluburi n-au avut drept de participare la această competiție), protagoniștii Cupei «Pionierul» fac, de la primul pînă la ultimul, dovada unui curaj și a unei priceperi neașteptate: își dau drumul cu toată viteza, iau virajele în forță și cu aplomb, urcînd uneori pînă sub streașina pereților din turnante. Și cei mai mulți reușesc să termine cu bine cursa, realizînd timpi surprinzător de buni! Cei care cad și trec linia de sosire la două-trei secunde în... urma săniilor, nu se înspăimîntă, nu se descurajează, o iau de la capăt... Lîngă mantinelă, în dreptul «Sosirii», aruncîndu-și mereu privirile spre cadranul cronometrului, arbitrul principal Mihai Cazabaș nu poate să-și rețină admirația față de acești copii: **«Să vedeți că în concurs au să meargă și mai bine! Poate la fel de bine ca seniorii».**

Între timp apare în turnanta ultimului dar și celui mai dificil viraj, cea mai tînără participantă — pioniera Carla Lepși (Caraș-Severin) în vîrstă de 9 ani. Vine... tare. **«Va reuși oare să se țină pe sanie sau se va răsturna?»** — e întrebarea pe care și-o pun, cu răsuflarea tăiată, spectatorii.

Reușește și trece pe sub «Sosire» ca o rachetă cu motoarele ambalate din plin, străbate într-o clipă toată contrapanta și — zdup! în picioare, nerăbdătoare să afle, de la antrenorul ei, ce timp a realizat. Îi «tai» calea și o întreb: **«Pentru vîrsta ta ai mers foarte bine. Dar spune-mi, Carla, nu ți-a fost frică deloc? Nu te-au înspăimîntat nici măcar așa, un pic, virajele astea amețitoare?» «Nu** — îmi răspunde ea —, **pentru că din cauza vitezei mari, n-am prea avut timp să le văd...»**

CUM ÎȚI POATE SCĂPA, UNEORI, DIN MÎNĂ, VICTORIA

«Pîrtie liberă! Concurent pe traseu!». Amplificată de difuzoare, vocea starterului fărîmă, pentru o clipă, liniștea vătuită în care fulgii rari de zăpadă se cern printre ramurile brazilor seculari prin care zburdă, ici-colo, cîte o veveriță jucăușă. Dar nimeni nu mai are ochi pentru ele. Deși desfășurată la cîteva grade sub zero, întrecerea propriu-zisă a fost atît de pasionantă și de spectaculoasă, încît i-a «încălzit» suficient pe spectatori (cîteva sute) care au urmărit «cu sufletul la gură» evoluțiile tuturor concurenților de-a lungul celor două zile și al celor două manșe. O întrecere atît de «strînsă», încît toate obișnuitele pronosticuri au fost continuu răsturnate.

«Pîrtie liberă! Concurent pe traseu!»

A luat startul în cea de-a doua manșă, Ion Răceanu, reprezentantul județului Tulcea, un băiat pe cît de pregătit și de îndrăzneț, pe atît de ambițios, cu o ținută de veritabil sportiv. Deși după prima manșă se afla pe locul III, diferența față de primii doi era atît de mică (doar cîteva sutimi de secundă), încît mai toți vedeau în el pe cel care va urca pe treapta nr. 1 a podiumului. Ba, după cum ne-a mărturisit după încheierea întrecerilor, timp de 24 de ore și el s-a văzut îmbrăcat în tricoul de campion. Știa că poate și era hotărît să meargă și mai «tare» în ultima manșă, pentru a cîștiga cele cîteva sutimi necesare. Și a mers, într-adevăr, așa cum și-a propus, și înainte de ultimul viraj, cînd mai avea doar 30—35 de metri pînă la «Sosire», era deja campion după timpul intermediar realizat pînă în acel moment. Dar tocmai atunci și acolo, din cauza vitezei prea mari cu care a abordat turnanta, sania i-a scăpat,

C. Diaconu

(CONTINUARE ÎN PAG. 9)

«Pîrtie liberă! Concurent pe traseu!»

Pe treptele podiumului, învingătoarele.

Subiect pentru un posibil tablou de iarnă: «Fată cu sanie».

...și învingătorii!

Ilustrație: FRANCISC KALAB

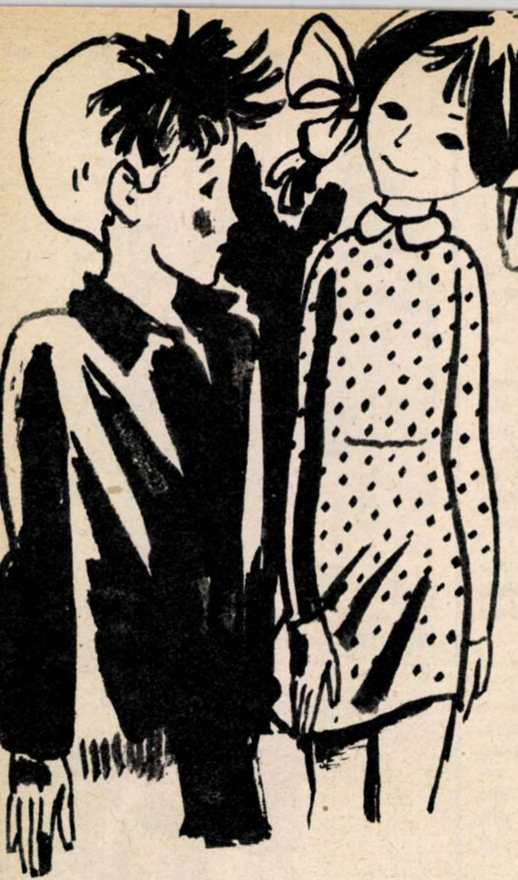

O FATĂ CU FUNDIȚE ALBE

Schiță de IULIU RAȚIU

Odată, i-a bătut la ușă cineva. El a spus — fără să încerce cîtuși de puțin să inoveze procedeul — «intră»; fata, o fată blondă, cu funde mari, albe în păr, a deschis, dar a rămas în prag un pic nehotărîtă:

«Nu-i așa că mă cunoști?» — a întrebat ea cu oarecare speranță.

«Eu?! N-am impresia... Cine ești, că nu te-am mai văzut?»

Fetei aceleia, însă, nu-i venea să creadă:

«Cum, chiar nu-ți amintești deloc de mine? Nu se poate, gîndește-te un pic... Într-o zi ai mîncat o prăjitură cu vișine și cînd bunica ta te-a întrebat dacă e adevărat, ai răspuns, sincer: «Da!»

«A!» — își aminti el. «Ne cunoaștem de la grădiniță». Apoi, dîndu-și cu palma peste frunte: «Păi, zi așa, dom'le!» Și vrînd să-i demonstreze că îi cunoaște pe... clasici: «E mult, e mult, de-atunci, o veșnicie!... Trebuie să fii Lenuța...»

«Nu...»

«Atunci, Mirela!»

«Nu prea...»

«Aha, înțeleg, stăteai pe aproape de ea...» Și dîndu-și din nou cu palma peste frunte: «Cum de nu mi-am amintit din prima clipă?! Că aveai fundițe la urechi, tot așa, ca niște fluturi. Spune, nu te cheamă Cornelia?»

«Nu: Sinceritatea...»

«Cum?!»

«Așa cum ai auzit!»

«Nu cunosc...»

«Mi-au spus mie băieții...»

«Nu te cunosc, fetițo, și gata! Am auzit eu că pe una din clasa a V-a D o cheamă Speranța, ba chiar parcă am și văzut-o, dar de... Sinceritatea... Hm! Ăsta-i nume?»

«Și încă unul foarte serios!»

«Pare mai degrabă numele unui personaj dintr-o piesă antică... Tu ai auzit de Sofocle?»

Fata făcu ochii mari:

«Nu!»

«Dar de Eschil?»

«Nici!»

«Dar atunci, cum te descurci la istorie, că am impresia că, măcar într-a V-a, trebuie să fii...»

«Eu nu învăț...»

«Fugi de-aici!...» o întrerupse el. «Că la noi, demult nu mai sînt copii care să nu învețe... Era unul care s-a mutat, astă-vară, cu taică-su, la I.A.S. — dar, pînă la urmă, tot l-am descoperit...»

«Tu?»

«Dar cine altcineva? Că eu, măi fetițo...»

«Ei, vezi?...»

«Ce să văd?»

«Că nu mă cunoști...»

«Dar asta ți-am spus-o și singur... Că mie, așa îmi place: nu mai departe decît ieri. Treceam prin parc. Deodată, în fața mea...» Și oprindu-se din povestit. Mă asculți sau, ce ți-ai găsit tocmai acum să faci?»

«Să-mi văd de treabă!»

«Tocmai acum cînd voiam să-ți povestesc cea mai palpitantă aventură polițistă? Ascultă: Deodată, în fața mea, într-un tufiș...»

«Vezi un cățel!»

«De unde știi?! întrebă el mirat. Apoi, vrînd să anuleze atmosfera de ambiguitate creată: Ba văd o geantă!»

«O geantă?! Auzisem că un portmoneu...»

Ochii băiatului scînteiau de bucurie:

«Ei, vezi, vezi că stii? E o chestie nemaipomenită, dom'le... Ca în romanele de aventuri... Cine ți-a spus?»

«Băiatul care a găsit portmoneul!»

«Ăla?» Și plin de uimire: «Poți tu să crezi pe unul dintr-a II-a, care de-abia a fost făcut — și numai în urma recomandării mele — pionier?!»

«Nu...»

«Vezi? Vezi?» — se bucură el. «Eu cred cîinele!...»

Băiatul făcu ochii mari:

«N-o să spui acum că tu vorbești și cu...»

«De ce nu? Cîinii nu mint!...»

«În schimb tu... Hai, măi fato, fugi de-aici cu palavrele... Cum îți închipui că ai să mă duci pe mine... Să știi că eu am găsit... Ce dacă erau în el 823 de lei?...»

«I-ai numărat?»

«Am făcut și proces verbal, să știi! Dar de «Meritul pionieresc — n-am nevoie... Că toți zic... Ascultă, cum spuneai că te cheamă?»

«Sinceritatea!»

«Parcă încep să-mi aduc aminte de tine...»

AGENDA CENACLULUI
Cutezătorii

Joi, 26 februarie a.c., a avut loc o nouă ședință a cenaclului revistei noastre. La «tribuna» confruntării s-au prezentat cîteva «voci lirice» în formare propunîndu-ne, spre surpriza și satisfacția tuturor, cîteva poezii frumoase — o adevărată prefață luminoasă pentru a întîmpina primăvara. Ioana Ciocîrlan (un debut mai mult decît promițător), Simona Coțuț (la un pas de realizare) și Cornelia Popa, Marilena Nan, Carmen Lăcătuș sau Luminița Pană, pioniere în clasele a VII-a și a VIII-a din București au susținut un adevărat recital poetic (pe alocuri competitiv), reușind să transmită fiorul și căldura sufletească ce se degajă din primele încercări spre o decolare care va avea loc, mult mai tîrziu. Bineînțeles că n-a lipsit duelul cu florete critice. «Mănușa» a fost aruncată de Almira Negoițescu, căreia i-au răspuns prompt Daniela Ionescu, Carmen Lăcătuș sau Luminița Pană (și de data aceasta băieții au fost... politicoși, preferînd în locul criticii admirația nedisimulată față de poeziile citite). După cum lesne se poate observa, fetele au fost la înălțime din toate punctele de vedere...

În cadrul ședinței de cenaclu, Vasile Mănuceanu, Costache Anton, Viniciu Gafița, George Chirilă, Ion Crînguleanu, G. Albu Gral au adresat calde aprecieri și îndrumări acestor tinere talente.

Ședința viitoare va avea loc joi, 26 martie a.c.

Naștere

Mă nasc în izvor
Mă nasc în grîu,
Deplină-i contopirea mea
Cu țara
Din care răsar albă
Ca o izbăvire a cuvîntului.

IOANA CIOCÎRLAN
clasa a VII-a,
Școala generală nr. 199,
București

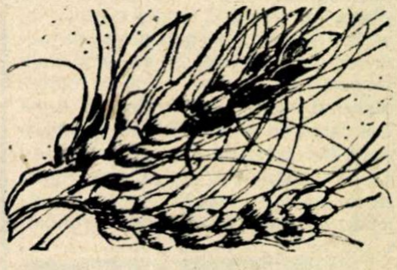

Derdeluș în basm

Tii! Ce de copii,
Zboară ca niște jucării,
Săniile plutesc pe zăpadă,
Ca niște fluturi în livadă
Nu-ți vine să te desparți,
De-atîția copii și Carpați.

SIMONA COTUT
clasa a VIII-a.
Școala generală nr. 134, București

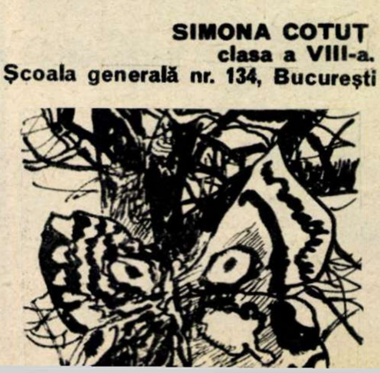

Balada copiilor

Într-o zi am alergat pe cîmp,
Undeva departe
Să dau o floare soarelui.
El începu să aurească
Pletele cîmpului;
Poate că darul meu era prea mic,
Poate că lacrimile florii
nu-nsemnau nimic,
Poate floarea mea
N-a reușit să-l bucure
Așa că am venit
C-o aripă de fluture.
Și-am adunat toți copiii din lume
Spre porțile cerului
Iar acum blîndul de soare
S-a strîns într-o minge mare
Și căzînd printre noi
Ne-a lăsat să ne jucăm cu el.
Dintre flori și fluturi
S-a ridicat un porumbel...

CAMELIA POPA
clasa a VII-a,
Școala generală nr. 199,
Bucuresti

ORIZONT ȘTIINȚIFIC

20 MARTIE

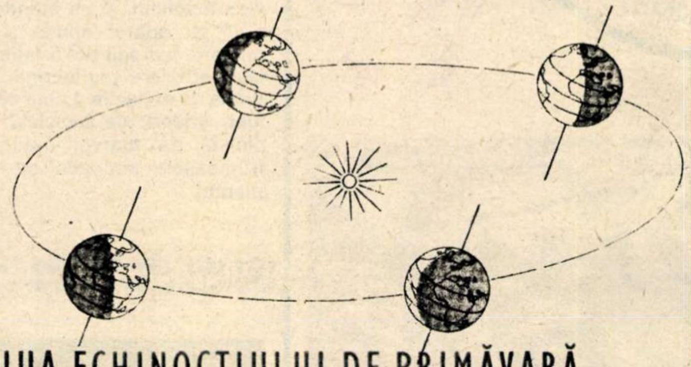

ZIUA ECHINOCȚIULUI DE PRIMĂVARĂ

Atunci cînd ne imaginăm Pămîntul învîrtindu-se în jurul Soarelui pe ecliptică, nu totdeauna ne amintim că, în mișcarea sa, planeta noastră prezintă Soarelui nu o axă perpendiculară pe planul eclipticei, ci una înclinată. Ce-ar fi dacă această axă ar fi perpendiculară pe linia care unește Soarele și Pămîntul? Atunci în orice colț al Terrei durata zilei și a nopții ar fi egală în tot cursul anului; expuse razelor solare în mod egal, toate zonele Pămîntului ar trăi un anotimp veșnic.

În realitate, Pămîntul prezintă față de planul eclipticei o axă înclinată. Datorită acestui fapt, cele două emisfere ale Terrei sînt expuse la Soare sub un unghi diferit și de-a lungul unei durate zilnice variabile. Efectul este succesiunea anotimpurilor, cu inconfundabilele lor trăsături.

În emisfera noastră, primăvara începe în jur de 21 martie, iar toamna în jur de 23 septembrie. (Anul acesta echinocțiul de primăvară este la 20 martie, ora 19 și 3 minute.) Ce au neobișnuit aceste zile? În cursul celor 24 de ore ale lor, lungimea zilei și cea a nopții sînt egale — de unde și numele de echinocțiu. Semn al trecerii într-un anotimp înnoitor, echinocțiul de primăvară simbolizează trezirea la viață a naturii, declanșarea ciclurilor vitale care se vor materializa în recolte.

●●●●●●●●●●

O competiție a îndrăzneților

(URMARE DIN PAG. 7)

pentru o clipă doar, de sub control. Se răsucește, se lovește de mantinelă, reușește totuși să se redreseze și termină cursa cu un timp foarte bun — 34".40.02 — dar nu excelent, cum ar fi putut și ar fi avut nevoie. Din cauza acelei scurte «bîlbîieli», rămîne tot pe locul III și-n clasamentul general. Ionel își dă seama că victoria i-a scăpat pur și simplu din mînă (să fi ieșit el, un băiat din Dobrogea, pe locul I, înaintea multora de la munte, ce surpriză!) și nu-și poate stăpîni o lacrimă de furie și de necaz...

Asemenea evoluții și asemenea întîmplări, ba unele și mai și, au fost trăite, în aceste două zile, și de alți concurenți, ridicînd cu mult peste obișnuit ștacheta acestui frumos spectacol sportiv. «Cazul» celor doi reprezentanți ai Capitalei e edificator în acest sens: Radu Stoica se afla, după prima manșă, pe locul II, avea, deci, toate șansele să urce pe podium; dar în manșa a doua s-a... răsturnat și n-a mai reușit să ocupe nici măcar un loc între primii șase; cam tot așa s-au petrecut lucrurile și cu colega lui, Liliana Gheorghe, o sportivă de «clasă», în care specialiștii o și vedeau pe campioana acestei ediții, pe care însă neșansa din cea de-a doua manșă a «împins-o» mult dincolo de treptele podiumului.

APLAUZE PENTRU ÎNVINGĂTORI

Au învins, la diferențe minime — de sutimi de secundă, cei care au reușit să adauge la temeinica lor pregătire, și doza necesară de stăpînire de sine: **locul I și titlurile de campioni la sanie al celei de-a doua ediții a «Daciadei albe» au fost cucerite de cei doi reprezentanți ai județului Suceava — GHEORGHE CORDUNEANU și CAMELIA ȚABREA;** pe locul II s-au situat brașovenii **SILVIU BRAGA și LAURA STÎNGACIU, iar pe locurile III — ION RĂCEANU (Tulcea) și CORINA CONSTANTINESCU (Prahova).** Dar tot învingători, în această frumoasă, tonifiantă «bătălie» sportivă, pot fi considerați toți copiii — participanți, despre care un spectator spunea la un moment dat, încîntat de spectacolul pe care l-au oferit, că sînt, **«cu adevărat cutezători».** După cum, buni organizatori s-au dovedit comisia de sport-turism a C.N.O.P., Federația română de specialitate, Consiliul orășenesc Vatra Dornei al Organizației Pionierilor — care au reușit să pună la punct atît de bine mecanismul destul de complicat al acestei competiții republicane, încît au făcut din ea (prin festivitățile de la deschidere și de la închidere, prin concursul propriu-zis, prin numeroasa și însuflețita asistență) o utilă și de neuitat sărbătoare a sportului pionieresc.

NUFĂRUL GIGANT DIN ȚARA NOASTRĂ — FENOMEN UNIC ÎN LUME

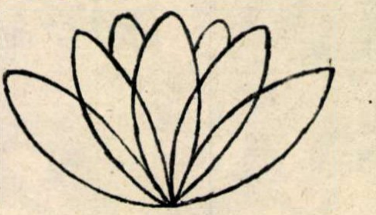

Un val de parfum de plantă exotică, parcă amestecat cu trandafir. Un parfum plăcut, ce atrage pe oricine se plimbă pe aleile stațiunii balneare «1 Mai» de lîngă Oradea. De unde emană acest parfum? Cercetările științifice au dovedit că aici se petrece un fenomen unic în lume. În acest loc, pe întinderi relativ mari, scăldate de apele termale ale pîrîului Pețea, cresc nuferii giganți, pe numele lor științific «Nymphaea lotus termalis». Localnicii au numit aceste flori de culoare alb-gălbuie **drețe.** Coloritul pastelat face o combinație splendidă cu verdele închis al frunzelor sale groase. Aproape rotunde, cu un diametru de circa 50 cm, acestea mai au ceva deosebit: marginile lor sînt frumos dantelate. Această plantă unică pe continentul european datează din era terțiară și a supraviețuit glaciațiunii. Numai apa caldă a pîrîului i-a asigurat un mediu prielnic. Faptul este atestat de descoperirile făcute de specialiști: impresiunile de frunze și boboci din acest fel de lotus existente în straturile calcaroase de la Moara Ronțăului, din apropierea stațiunii.

Frumoasele flori de lotus se arată privirii noastre numai după apusul Soarelui. Ele sînt deschise de cu seară pînă dimineața la ora 10, închizîndu-se apoi pentru tot restul zilei. Floarea trăiește doar 5—7 zile, după care se afundă în apă, «nășcînd» un fruct rotund, avînd între 1 000 și 15 000 de semințe minuscule. Floarea este foarte asemănătoare cu lotusul Nilului. Mai întîi s-a crezut că ar fi adusă chiar de acolo, din Egipt, prin intermediul păsărilor migratoare sau de către turci, care, în secolul al XVI-lea, au stăpînit Oradea. Specialiștii însă au conchis, după îndelungi studii, că drețele sînt plante indigene și au supraviețuit zecilor de mii de ani, pentru că numai aici, în lacul Ochiul Țiganului, au condiții prielnice, lacul fiind alimentat cu apă termală din pîrîul Pețea.

Planta este unică pe continent; dealtfel, specia aceasta este unică în lume.

S-au făcut încercări de a o planta artificial. În aceste condiții, floarea s-a aclimatizat, dar frunzele și-au schimbat culoarea din verde în violaceu.

Această relicvă din era terțiară este declarată monument al naturii, protejată prin lege, ca dealtfel toate rezervațiile naturale și monumentele naturii din țara noastră.

IOANA VASILIU

DIN TAINELE VIEȚII

Mereu în căutarea unor forme care să se acorde pe deplin condițiilor de mediu în continuă schimbare în erele timpurii ale Pămîntului, viața a experimentat și soluțiile din imaginile noastre. Istoria naturii le-a consemnat ca pe tot atîtea reușite parțiale, care au cedat locul altor variante, mai bine armonizate cu planeta noastră de odinioară. Procesul de selecție naturală continuă și astăzi, legat de modificarea continuă a condițiilor de mediu.

1. RINOCER SAU HIPOPOTAM? UINTATHERIUL AVEA DIMENSIUNILE UNUI RINOCER AFRICAN, DAR CA MOD DE VIAȚĂ ERA MAI CURIND ASEMĂNĂTOR CU UN HIPOPOTAM. CELE TREI PERECHI DE COARNE IL FĂCEAU DE TEMUT.

2 UN CARNIVOR: SMILODONUL. AVEA NIȘTE COLȚI IMENȘI, CARE IL FĂCEAU IMBATABIL PE TERITORIUL CELOR DOUĂ AMERICI.

3. MAMMUTHUS COLUMBI ERA UN GIGANT CHIAR ȘI PRINTRE MAMUȚI. ERA INZESTRAT CU IMPRESIONANTE ARME DE APĂRARE.

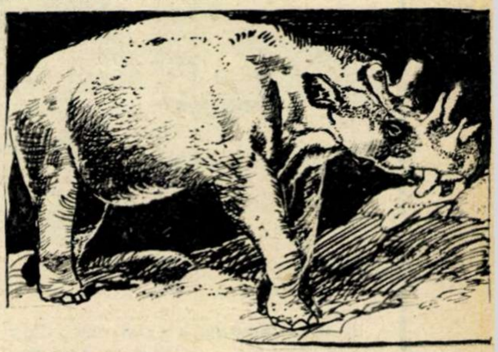

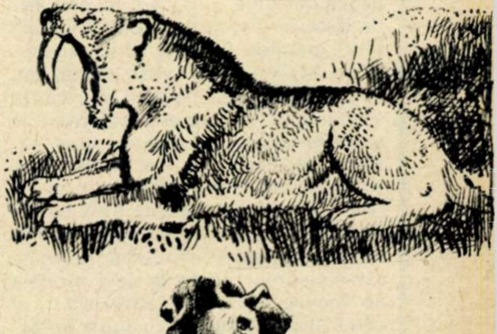

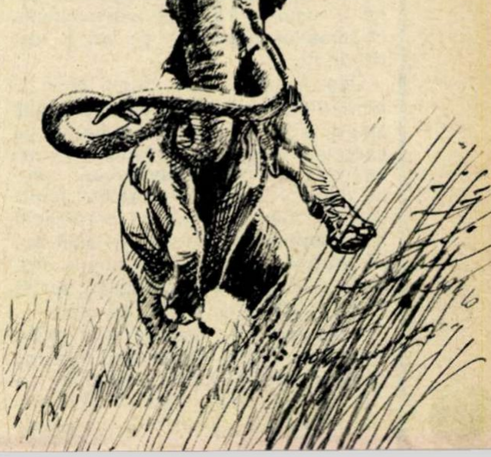

„OAMENII ALBAȘTRI“ AI SAHAREI

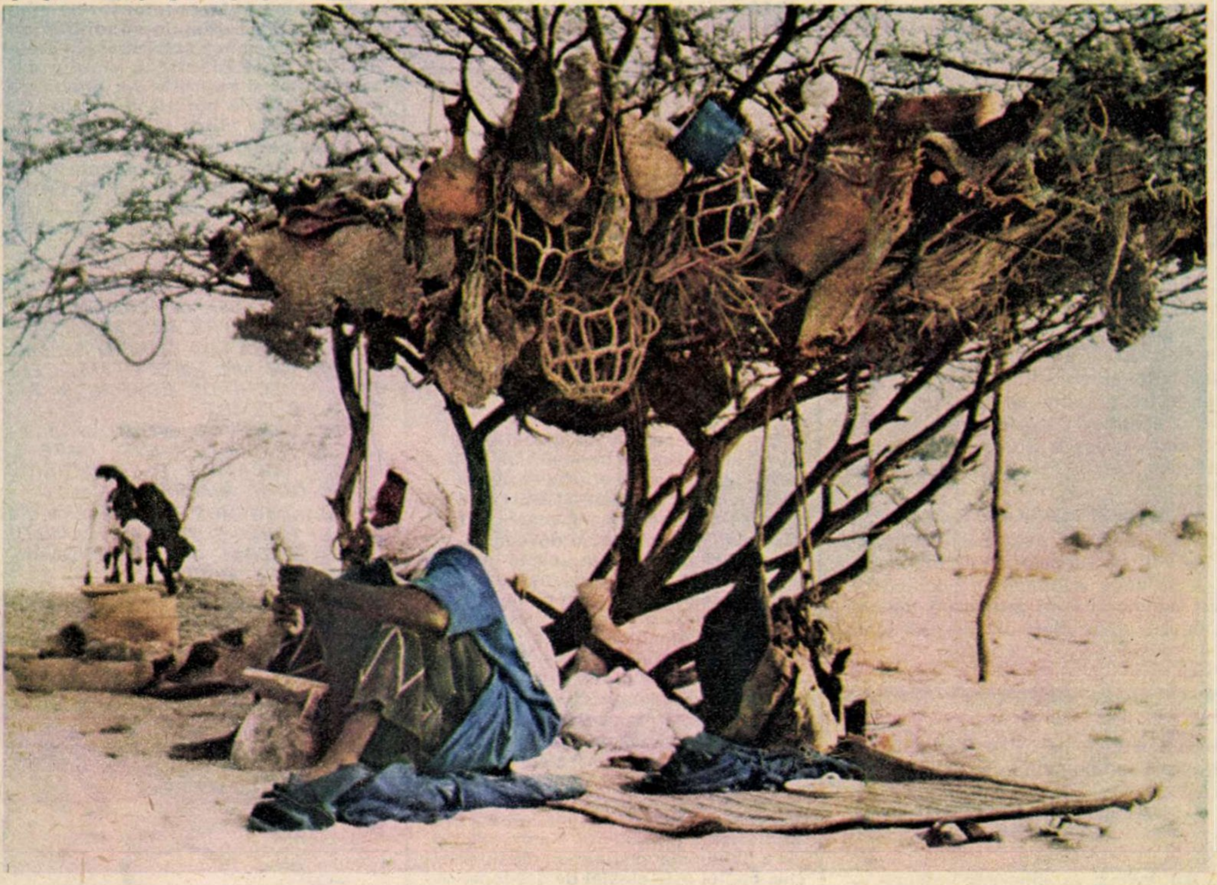

În zona centrală a celui mai întins deșert din lume — Sahara —, pe o arie de circa un milion de kilometri patrați (între granițele Algeriei, Libiei, Nigerului și Mali) își duc viața aspră, dar plină de demnitate, tuaregii. Din cauza veșmintelor pe care și le colorează în albastru-indigo, cu ajutorul unor extracte de plante, au fost supranumiți «oamenii albaștri». Unii dintre ei locuiesc în așezări ridicate de-a lungul văilor secate ale rîurilor, alții — nomazi — cutreieră întinderile nesfîrșite ale nisipurilor. Viața le este brodată pe vechile tradiții ale strămoșilor, al căror trecut se pierde în negura timpului. (Primul care a menționat existența strămoșilor tuaregilor de azi a fost Herodot).

Deși fac parte din grupul etnic al berberilor, tuaregii vorbesc o limbă aparte și folosesc o scriere bazată pe caractere geometrice. Numeroase ornamente și bijuterii împodobesc pieptul oricărui bărbat și al oricărei femei tuarege. Bărbații însă, au permanent fața acoperită cu o eșarfă — albă sau albastră — ce-i apără în lungile drumuri prin deșert de căldura toridă (50°—60°C) și de praful de nisip.

Viața familiiilor tuarege este strîns legată de cămilă. De la cămila brună primesc rația de lapte (circa 5 litri pe zi), părul — pentru țesături și carne. Dar **mehari** — cămila albă, cu nuanțe spre gri — este cea mai prețuită de bărbatul tuareg. Ea îi oferă acestuia libertatea de a se deplasa în imensul spațiu saharian. Numai umbrele reci ale serii îi oprește acestuia drumeția, care uneori poate dura săptămîni întregi. Cîteva pîlpîiri de foc îi sînt de ajuns spre a-și fierbe ceaiul de mentă parfumat pe care-l soarbe în liniște.

Meșteșugari și artizani desăvîrșiți, tuaregii pot lucra obiecte dintre cele mai frumoase numai din materiale pe care le oferă deșertul. Cu cămilele încărcate cu tot felul de obiecte, ei colindă deșertul pentru a le valorifica. Chiar și la umbra unui atît de rar copac **tenere** — de obicei loc de popas al drumeților — un tuareg își poate amenaja un mic bazar, de la care confrații săi își pot procura oale de lut, ceainice din bronz, covorașe țesute din fibre de palmier, șei pentru cămile și multe alte obiecte de uz casnic.

Cu toate acestea, modernizarea începe să-și spună cuvîntul și în viața «oamenilor albaștri». De cînd în Sahara au început să fie valorificate bogățiile subsolului, și pe întinderile deșertului au apărut sonde și exploatări miniere, tuaregii pot fi întîlniți la schelele petroliere sau lucrînd la întreprinderile de extracție. Locul cămilei a fost luat, uneori, de bicicletă sau motocicletă, dar tuaregii n-au renunțat la frumoasele podoabe ce le acoperă pieptul.

E.R.

* * *

PENTRU OCROTIREA PLANETEI

Uniunea Internațională pentru Conservarea Naturii și a Resurselor sale a lansat recent un program fără precedent. Peste 450 de agenții guvernamentale și organisme de protejare a naturii, din peste o sută de țări, au fost chemate să contribuie la elaborarea programului strategiei mondiale de conservare a mediului înconjurător.

Inițiatorii programului arată că dezvoltarea unei țări este imposibilă dacă aceasta nu-și apără resursele naturale. Astfel, se arată că, din cauza despăduririlor și a proastei exploatări a pămîntului, milioane de hectare sînt pierdute anual. Numai în țările industrializate, uzine, aeroporturi, construirea de imobile și în general o organizare urbană anarhică — devorează anual cel puțin 3 000 kmp de terenuri cultivabile. Dacă se va continua în acest ritm, omenirea va pierde, pînă la sfîrșitul secolului, o treime din suprafața arabilă mondială.

În țările în curs de dezvoltare, lupta zilnică pentru supraviețuire îi determină pe țărani să epuizeze chiar și resursele care i-ar fi putut elibera de sărăcie, distrugînd arbori și arbuști, arzînd 400 de milioane de frunze și paie folositoare regenerării terenurilor arabile.

Hrana de bază din sud-estul asiatic — orezul — este amenințată din cauza defrișărilor excesive a pădurilor care, scăzînd debitul cursurilor de apă provoacă împuținarea recoltei. Exploatarea irațională a pădurilor reduce la jumătate durata de activitate a rezervelor de apă și deci și cantitatea de electricitate pe care ar putea-o furniza. Lacul de acumulare al unui baraj din Filipine a secat atît de repede încît nu a putut funcționa decît 32 de ani, în loc de 60, cît se prevăzuse. Din pădurile tropicale nu au mai rămas intacte decît un miliard de hectare în timp ce 60 la sută din ele au rămas inutilizabile.

Toate acestea ar putea duce la consecințe neașteptate și asupra climatului globului. Deșerturile s-au extins, iar animalele și vegetația se cer ocrotite cu cea mai mare grijă. Potrivit unor estimări, aproximativ un milion de specii — de la licheni și alge, pînă la animale vertebrate — vor dispărea pînă în anul 2000, dacă nu se iau măsuri urgente.

* * *

ENIGMELE LUI DOREL

DE SANDU ALEXANDRU
ȘI PUIU MANU

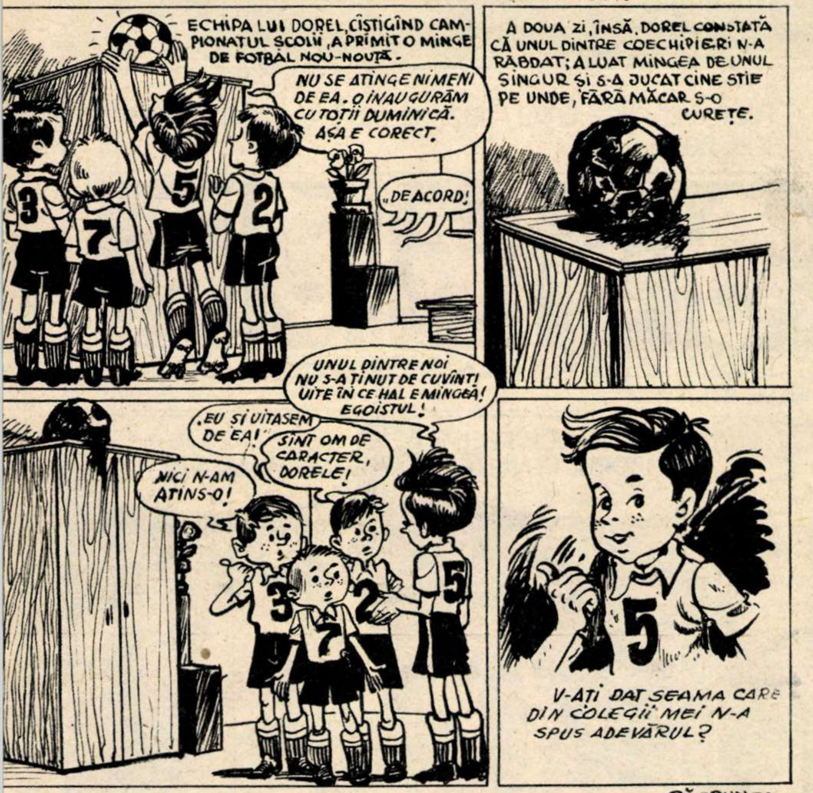
ECHIPA LUI DOREL, CÎȘTIGÎND CAMPIONATUL ȘCOLII, A PRIMIT O MINGE DE FOTBAL NOU-NOUȚĂ.
NU SE ATINGE NIMENI DE EA. O INAUGURĂM CU TOȚII DUMINICĂ. AȘA E CORECT.
„DE ACORD!
3
7
5
2
A DOUA ZI, ÎNSĂ, DOREL CONSTATĂ CĂ UNUL DINTRE COECHIPIERI N-A RĂBDAT; A LUAT MINGEA DE UNUL SINGUR ȘI S-A JUCAT CINE ȘTIE PE UNDE, FĂRĂ MĂCAR S-O CUREȚE.
UNUL DINTRE NOI NU S-A ȚINUT DE CUVÎNT! UITE ÎN CE HAL E MINGEA! EGOISTUL!
EU ȘI UITASEM DE EA!
SÎNT OM DE CARACTER, DORELE!
NICI N-AM ATINS-O!
V-AȚI DAT SEAMA CARE DIN COLEGII MEI N-A SPUS ADEVĂRUL?

RĂSPUNS:

NERĂBDĂTORUL ESTE CEL CU NR. 7. FIIND CEL MAI MĂRUNȚEL ȘI NEAJUNGÎND LA
S-A FOLOSIT DE SUPORTUL PENTRU FLORI, UITÎND ÎNSĂ SĂ-L DUCĂ APOI LA LOC.

Cele mai tinere stele ale patinajului artistic

Spre sfîrșitul lui februarie, pe patinoarul «23 August» s-au desfășurat, în cadrul finalelor «Daciadei albe», întrecerile pentru desemnarea campionilor la patinaj artistic. După două zile de «evoluții individuale», urmărite cu interes și cu încîntare de public, disputele dintre juniorii mici s-au încheiat prin victoria **BRIGITEI ZSIGMOND** *(de la C.Ș.M. Cluj-Napoca) și a lui* **DORU CRISTIAN** *(de la C.S.Ș. Triumf București). Demne de reținut ni se par două aspecte: pe de o parte, faptul că Doru cucerește pentru a doua oară consecutiv titlul de campion republican (ceea ce dovedește superioritatea lui evidentă față de ceilalți aspiranți la podium), iar pe de alta, că locurile doi și trei la fete au fost ocupate de două colege de club de-ale Brigitei — de Kinga Szallasy și Karin Schmidt (ceea ce înseamnă că la patinaj, fetele din Cluj-Napoca sînt cel puțin cu... trei clase mai sus decît toate celelalte).*

Două bucurii de zile mari

Una ne-a fost oferită de voleibaliștii noștri de la Dinamo București care, fără surle și trîmbițe, s-au «bătut» ca... leii la Palma de Mallorca, în Spania, în cadrul celei de a 22-a ediții a Cupei campionilor europeni, învingînd redutabile campioane naționale de pe continentul nostru și întorcîndu-se în țară cu laurii victoriei și cu trofeul care, fiind cucerit pentru a treia oară, va rămîne definitiv în vitrina cu trofee a renumitului club din Șoseaua Ștefan cel Mare.

Cea de-a doua bucurie — de către trăgătorii pistolari juniori care, la Campionatele europene de tir redus de la Atena și-au dovedit înalta clasă internațională, cucerind două medalii de aur — una la individual, prin Mihai Dragomirescu — și una pe echipe, precum și una de bronz. Iată, așadar, că pentru a-i putea descoperi și admira pe cei mai buni trăgători cu pistolul, nu trebuie să-i căutăm neapărat numai prin filmele western, ci și pe aici, pe-aproape, printre noi.

C.D.

CLUBUL
LOGICIENILOR

Prezintă prof. univ. dr.
EDMOND NICOLAU

RĂSPUNS LA PROBLEMA DIN NUMĂRUL TRECUT

Problema cere ca dintr-un pătrat să determinăm o jumătate. O rezolvare ar fi să facem un gard despărțitor, dar ideea nu este practică. Ionel a soluționat altfel problema. El a luat o sfoară de lungime convenabilă și a legat capra de ea. Celălalt capăt l-a fixat într-un colț al grădinii. Lungimea sforii a calculat-o astfel încît aria unui sfert de cerc (cît poate ajunge capra) să reprezinte jumătate din aria pătratului dat. Deci $\pi R^2/4=a^2/2$, *unde* **R** *este lungimea sforii, iar* **a** *latura pătratului. Rezultă* $R=(2/\pi)^{1/2}a\approx 0{,}8a$.

* * *

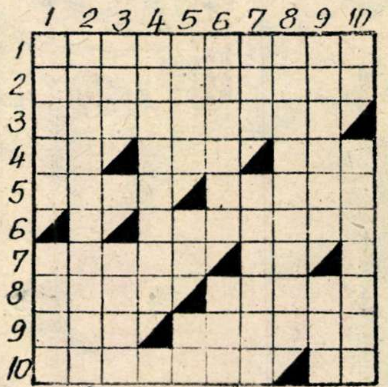

DRUMETIE

ORIZONTAL: 1) Ascensiune alpină. 2) Un drum încîntător. 3) Concurs turistic organizat în tabere (pl.). 4) În Carpați! Copacul îndrăgit de Eminescu. Firișor, dar nu de apă. 5) Conducte. Te duce în vacanță la munte sau la mare. 6) Aplicate la anumite afecțiuni în stațiunile balneoclimaterice (pl.). 7) Pic... pic... pic (sing.). În perete! 8) Sită. Verbul de pe... litoral. 9) Invită în excursii (abr.). Număr ridicat la puterea a doua. 10) A executa o ascensiune. Sus la munte!

VERTICAL: 1) Impus de drumul spre culme. Rezultatul unui concurs de orientare turistică. 2) Drumuri care duc în vîrf de munte. 3) Cîntecul greierului. Itinerar de excursie. 4) Un traseu abrupt. 5) Cel cuprins de ea stă mereu în vacanță. Rădulescu Petre. Pe pisc! 6) Odihna excursionistului. Eleșteu pentru amatorii de pește. 7) Erudit publicist norvegian (sec. XIX). Concentrată asupra drumului. 8) Un peisaj încîntător. 9) Stup pornit în deplasare. Are o poiană la Bușteni. 10) Din mers! Vioaie (pl.).

DICȚIONAR: DAA.

VENERA POPESCU

* * *

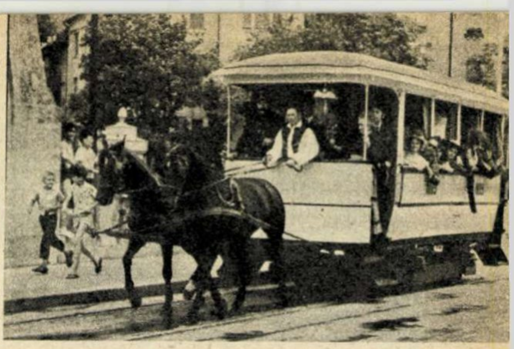

Primul tramvai din lume a funcționat la New York începînd din 1852. A urmat cel de la Paris, inaugurat în 1854. La 3 noiembrie 1867 ia ființă și la Timișoara societatea pentru instalarea tramvaiului cu cai pe linia Fabric-Cetate-Iosefin-Gară. La înființare au funcționat două clase de vagoane. Curînd însă, această diviziune s-a desființat în favoarea alteia, care împărțea parcul de vehicule în vagoane pentru fumători și pentru nefumători. Apoi, s-a introdus interdicția generală a fumatului în tramvai. În mod normal, tramvaiul era tractat de doi cai, dar pe timp de iarnă vagoanelor li se afectau cîte trei cai. Caii erau schimbați la amiază.

Tramvaiul cu cai timișorean a funcționat pînă în 1899, cînd a cedat locul tramvaiului electric.

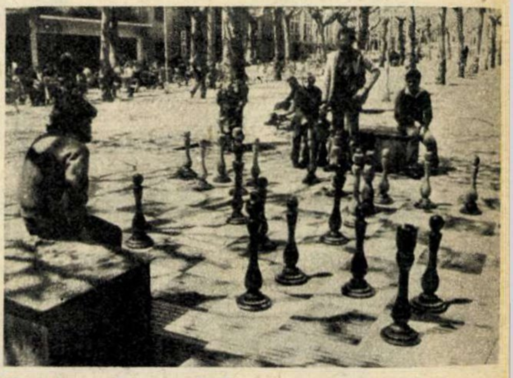

Șah gigantic

O partidă de șah uriaș se poate lesne desfășura pe unul din bulevardele Barcelonei...

* * *

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Redactor de număr
COSTACHE ANTON
Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU

Index 41633

ÎNTÎLNIRE ÎN SPAȚIU

Scenariu: Horia Aramă
Desene:
Valentin și Liana Tănase

PARTEA A DOUA
EPISODUL 1

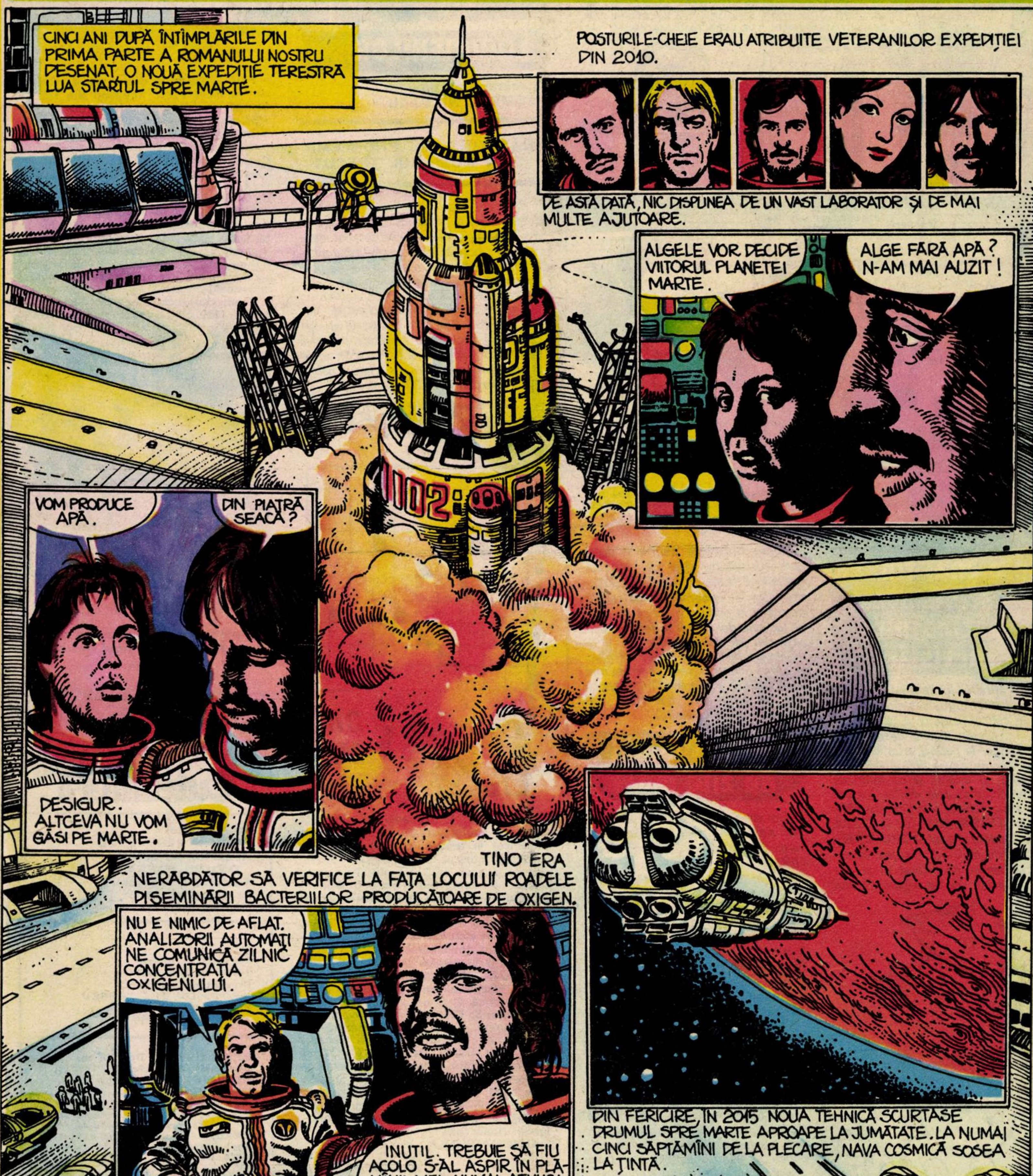
CINCI ANI DUPĂ ÎNTÎMPLĂRILE DIN PRIMA PARTE A ROMANULUI NOSTRU DESENAT, O NOUĂ EXPEDIȚIE TERESTRĂ LUA STARTUL SPRE MARTE.
POSTURILE-CHEIE ERAU ATRIBUITE VETERANILOR EXPEDIȚIEI DIN 2010.
DE ASTĂ DATĂ, NIC DISPUNEA DE UN VAST LABORATOR ȘI DE MAI MULTE AJUTOARE.
ALGELE VOR DECIDE VIITORUL PLANETEI MARTE.
ALGE FĂRĂ APĂ? N-AM MAI AUZIT!
2011
VOM PRODUCE APĂ.
DIN PIATRĂ SEACĂ?
DESIGUR. ALTCEVA NU VOM GĂSI PE MARTE.
TINO ERA NERĂBDĂTOR SĂ VERIFICE LA FAȚA LOCULUI ROADELE DISEMINĂRII BACTERIILOR PRODUCĂTOARE DE OXIGEN.
NU E NIMIC DE AFLAT. ANALIZORII AUTOMAȚI NE COMUNICĂ ZILNIC CONCENTRAȚIA OXIGENULUI.
INUTIL. TREBUIE SĂ FIU ACOLO ȘI SĂ-L ASPIR ÎN PLĂMÎNII MEI. NUMAI ATUNCI VOI ȘTI DACĂ AM REUȘIT.
DIN FERICIRE, ÎN 2015 NOUA TEHNICĂ SCURTASE DRUMUL SPRE MARTE APROAPE LA JUMĂTATE. LA NUMAI CINCI SĂPTĂMÎNI DE LA PLECARE, NAVA COSMICĂ SOSEA LA ȚINTĂ.

(Va urma)

SECȚIA PENTRU COPII

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

DIN SUMAR: TELEX „TOT ÎNAINTE". BANCA DE ONOARE. PIONIERI ÎN ÎNTRECERILE „DACIADEI". DIALOGURILE COPILĂRIEI. COLOCVII DESPRE AUTODEPĂȘIRE. PIONIERPRES ȘTIINȚĂ. SFINX

Pionieri finaliști ai «Daciadei», în dispută pentru cucerirea rîvnitelor trofee.

13

JOI, 26 MARTIE 1981,
ANUL XV (NR. 704).

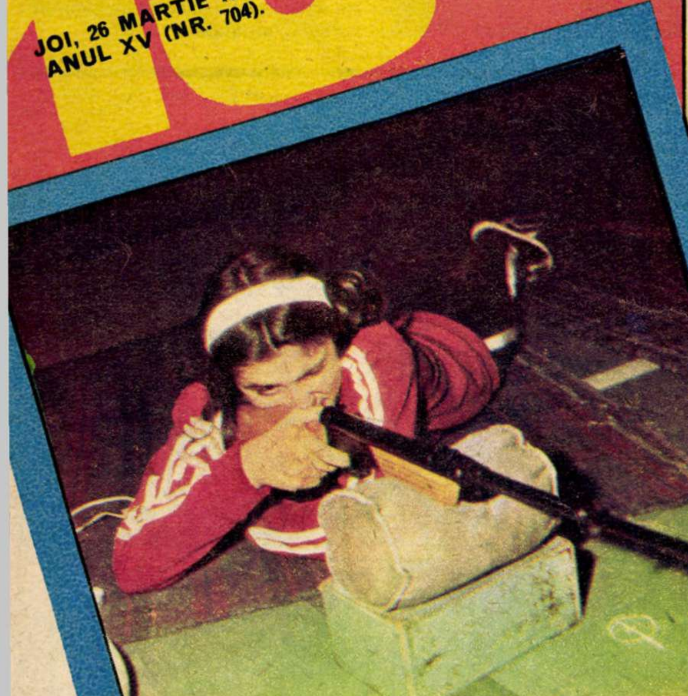

FAPTE DE CUTEZĂTORI

(PAG. 2)

CADRAN POLITIC

Cutezătorii

Primăvară nouă; un martie al hărniciei, luminat de izbînzi ale muncii, ale celui mai adînc angajament patriotic. Zile de plin avînt pentru îndeplinirea planului anual, zile și fapte care-și innobilează sensurile înscriindu-se sentimentelor mobilizatoare cu care întregul popor întîmpină CEA DE-A 60-A ANIVERSARE A FĂURIRII PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN.

● **Ritmuri înalte la Porțile de Fier II.** Vă mai amintiți? Revista noastră, printr-un fotoreportaj, a fost martoră debutului într-o nouă epopee a muncii care poartă acest prestigios nume: «Porțile de Fier II». Acum, construcția se află în faze înaintate și, proporțional cu aceasta, ritmul de lucru a crescut — luna martie a acestui an înregistrînd un record în acest sens: 2500 metri cubi betoane!

● **Campania de primăvară în agricultură** are în acest martie drept cuvînt de ordine grăbirea însămînțărilor, cu fiecare zi, cu fiecare oră bună de lucru. Voi, care în drumul vostru spre școală vă întîlniți cu tractoarele ce se duc sau se întorc de la cîmp, vedeți cu ochii voștri că după o zi de școală cîmpul și-a schimbat înfățișarea pe mari întinderi.

Semne bune pentru recolta toamnei viitoare.

● **Cărbunele de la Motru,** în cantități tot mai mari la dispoziția industriei. Vă sugerăm să vă imaginați cum, într-o lună, o formație de mineri, o singură formație, a reușit să avanseze 70 metri în peretele de cărbune!

Acesta nu este doar un record de viteză ci, mai ales, de eficiență!

● **500 de apartamente la Timișoara.** Și aceasta numai de la începutul anului. Alte sute și mii de oameni vor beneficia de condiții tot mai bune de locuit, alte sute și poate mii de copii își vor face temele în «casă nouă». Este o realitate care poate fi întîlnită în întreaga țară.

● **Desigur, vă interesează și navele.** Aflați că tot în aceste zile, de la Șantierul Naval Mangalia a pornit în probă de mare un nou mineralier de 55 000 tone destinat exportului. Puternic, rapid, modern.

● **30 000!** Acesta este numărul combinelor Gloria (C-12) care se află în dotarea lucrătorilor din agricultura noastră. Pînă la sfîrșitul acestui an, vor fi 42 000. Și cum revoluție agrară înseamnă și mașini tot mai perfecționate, «recolta de combine» a cunoscutei întreprinderi «Semănătoarea» se va îmbogăți în acest cincinal cu un nou tip: combina autopropulsată universal «C-U-16».

Semne bune pentru recolta anilor viitori!

● **DAC 685 T:** un nou autovehicul românesc cu performanțe înalte, conceput de Centrul de cercetări științifice și inginerie tehnologică din Brașov și realizat în cadrul binecunoscutei întreprinderi de autocamioane din localitate. Noi vă prezentăm doar silueta proaspetei vedete a industriei noastre de autocamioane: dacă doriți amănunte — și vă asigurăm că ele sînt deosebit de incitante — adresa cea mai autorizată se află chiar în această știre.

Ilie Traian

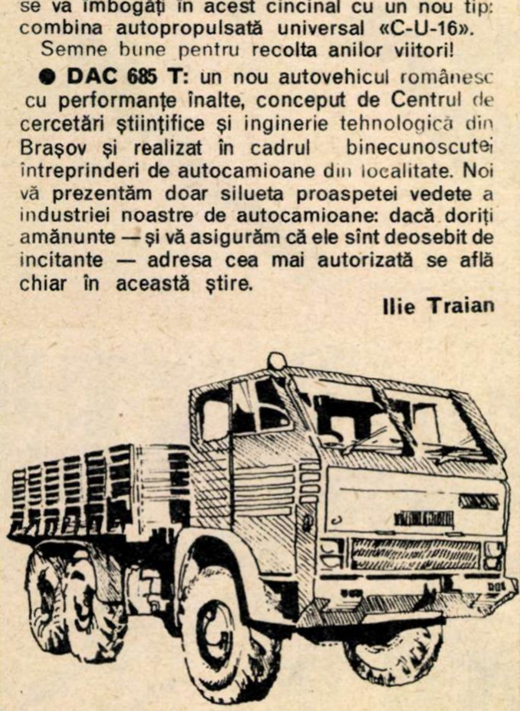

Acțiunea

«TOT ÎNAINTE!» —

ÎN PLINĂ DESFĂȘURARE

Ampla acțiune politico-educativă «Tot înainte» a mobilizat toate unitățile și detașamentele din țară. Este, așadar, un moment efervescent, caracteristic acestei primăveri, în care voi, pionierii României socialiste, întîmpinați cea de a 60-a aniversare a făuririi Partidului nostru răspunzînd prin fapte de muncă și învățătură, prin acțiuni cu profund caracter patriotic îndemnului mobilizator care constituie însăși deviza pionierească **«Tot înainte!»** Corespondenții noștri ne transmit continuu, pe lungimea de undă a hărniciei, a inițiativei vești pe care le recepționăm și le consemnăm cu bucuria frumoaselor izbînzi.

● Sala cinematografului «Transilvania» din **Brașov** a găzduit recent întîlnirea echipajelor participante la faza municipală a concursului «File din istoria P.C.R.» — dedicat aniversării a 60 de ani de la crearea sa. Menționăm că acest concurs, organizat sub auspiciile Casei pionierilor și șoimilor patriei din localitate, a inclus — pe lîngă probele de cunoștințe istorice și social-politice — și o întrecere a pionierilor poeți, prozatori, pictori.

● Acum, la ora primului bilanț al acestei primăveri rodnice, pionierii de la Școlile generale **Băbeni, Drăgoești, Grădiștea, Jiblea Veche,** din județul **Vîlcea,** ne scriu că se pot mîndri cu solarii și răsadnițe... «puternice» (epitetul le aparține). Și îi credem pe cuvînt, fiindcă beneficiază și de avantajul unei puternice... tradiții în acest domeniu.

● Redăm această știre, despre elevii Școlii generale din comuna **Iancu Jianu — Olt,** lapidară precum ne-a fost transmisă: «În cadrul amplei acțiuni «Tot înainte» ne-am propus — și-am trecut și la fapte — amenajarea a 3 parcuri în comuna noastră și împădurirea unei suprafețe de peste 3 ha». Nu credeți că argumentul acestor două cifre ne îndreptățește să-i înscriem și pe ei la loc de frunte în catalogul hărniciei pionierești, al bunului spirit gospodăresc?

● O nouă acțiune a fost inițiată de curînd — în cadrul ciclului privind «Orientarea școlară și profesională» — de către pionierii Școlii generale nr. 12, **Buzău.** La acest «colocviu al profesiunilor» au fost invitate muncitoare fruntașe de la Întreprinderea de tricotaje. Demonstrația... «pe viu» a meseriilor dintr-o fabrică de tricotaje nu se putea desfășura decît la locul unde ele se practică. Se înțelege deci că pionierii au fost ei de această dată oaspeți. Ținem să amintim genericul acțiunii — «Comunistul — modelul la care ne raportăm» — pentru că el relevă permanenta raportare a tinerei generații la modelele de muncă și viață contemporană, racordarea la imperativele epocii pe care o trăim.

● De la **Deva,** comandanta unității Școlii generale nr. 3, **Cornelia Enea,** ne transmite că întreaga suflare pionierească a participat cu entuziasm la declanșarea acțiunii «Tot înainte». După adunarea festivă, cu ceremonialul pionieresc, sportivii au dat startul printr-o întrecere desfășurată între reprezentativele claselor a V-a, a VI-a și a VIII-a. Astfel că nu mai puțin de 350 de pionieri și-au disputat cu înflăcărare, pe terenul de handbal, Cupa «Tot înainte». Dar competiția continuă cu același elan — ne scrie Camelia — «nu numai pe plan sportiv, ci în toate activitățile noastre pionierești desfășurate sub genericul acestei mari acțiuni republicane».

● Nu lipsesc nici vernisajele pionierești. Corespondenții noștri din Micula — Satu Mare, ne anunțau în ziua de 16 martie, un eveniment artistic datorat virtuozilor penelului: deschiderea unei expoziții — la care și-au invitat și părinții — intitulată «Paleta primăverii». Este — nu-i așa? — dovada talentului lor dar și a unei exemplare promptitudini... artistice!

FAPTE DE CUTEZĂTORI

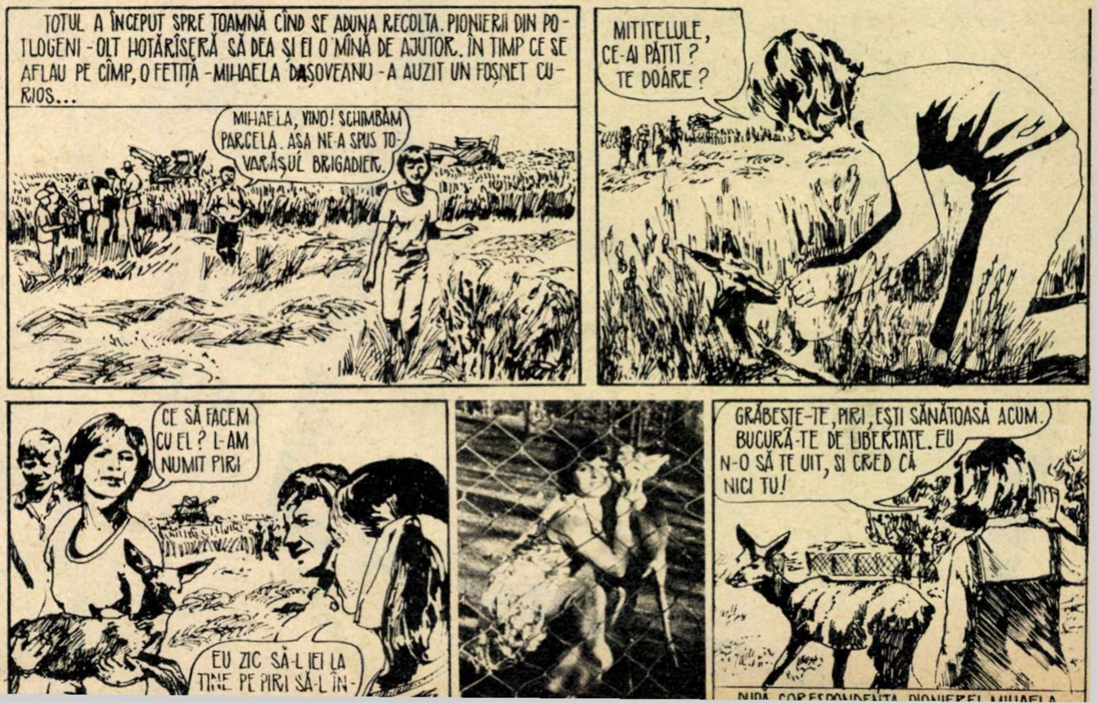
TOTUL A ÎNCEPUT SPRE TOAMNĂ CÎND SE ADUNA RECOLTA. PIONIERII DIN POTLOGENI - OLT HOTĂRÎSERĂ SĂ DEA ȘI EI O MÎNĂ DE AJUTOR. ÎN TIMP CE SE AFLAU PE CÎMP, O FETIȚĂ - MIHAELA DAȘOVEANU - A AUZIT UN FOȘNET CURIOS...
MIHAELA, VINO! SCHIMBĂM PARCELA. AȘA NE-A SPUS TOVARĂȘUL BRIGADIER.
MITITELULE, CE-AI PĂȚIT? TE DOARE?
CE SĂ FACEM CU EL? L-AM NUMIT PIRI
EU ZIC SĂ-L IEI LA TINE PE PIRI SĂ-L ÎN-
GRĂBEȘTE-TE, PIRI, EȘTI SĂNĂTOASĂ ACUM. BUCURĂ-TE DE LIBERTATE. EU N-O SĂ TE UIT, ȘI CRED CĂ NICI TU!
DUPĂ CORESPONDENȚA PIONIEREI MIHAELA

TELEORMAN

SCENA, CA O CÎMPIE

— «Vă rugăm faceţi loc, vine floarea-soarelui!» Această expresie pe cît de inedită pe-atît de vie a fost strigată de una dintre fetiţele care făcea parte dintr-un cor de cameră unic în felul lui: «40 de flori» din comuna Buzescu. Mitina Stamate e în clasa a VI-a, îmbrăcată în costum ales, numai borangic şi ape albastre, a anunţat intrarea colegelor ei, la fel de frumos îmbrăcate şi înflorite. Dar reţineţi: un cor de cameră în mijlocul cîmpiei, primăvara.

— Cum a început această aventură?

— Cu speranţe şi ambiţii, ne spune Mitina.

— Să nu credeţi că-i chiar aşa de greu, dar nici... uşor. În primul rînd aveam multe de făcut, înainte de-a veni la cor, o completează Georgeta Tomiţă.

— Ştiţi, noi avem în îngrijire grădina şcolii... la egalitate cu «îngrijirea» catalogului. Adevărul sună cam aşa: note mari în catalog, 350 de pomi şi cîteva sute de trandafiri în grădina şcolii.

— Dar despre imaş nu vorbeşti? N-am curăţit noi păşunile pentru miei şi vite? De ce n-ai spus? o întreabă Vica Chircan:

— Ar mai fi şi straturile... din faţa monumentelor, pe care tot noi le-am pus la vederea Soarelui, subliniază Mariana Scondar.

— Din imaş, la cor, de la cor la pregătirea lecţiilor, de la lecţii la joacă, de la joacă iar la cor; cam aşa a înflorit «floarea-soarelui» în Bărăganul nostru, în februarie şi martie, ca să ajungă pe scena festivalului, precizează Elena Marin.

Între timp, profesorul «florilor», Dumitru Doncescu, a lovit diapazonul şi... micul «lan» a fugit în centrul scenei...

În paralel, pionierii de la Şcoala generală din Orbeasca de Jos, în culise, pun la cale intrarea grupului vocal cu «Ciocîrlia» şi «Dragă-mi este ţara toată».

— N-aş vrea să credeţi c-am tras cu urechea la ce vorbeau «florile-soarelui» din Buzescu, dar să ştiţi că şi pionierii din comuna Orbeasca... n-or fi ei mai presus, dar nici mai prejos decît... fetele cu care aţi vorbit, îşi exprimă părerea pioniera Georgeta Vladu. Notaţi că noi ne putem mîndri cu munca de îngrijire a locurilor virane din sat care au devenit grădini de zarzavaturi şi...

— Dar ştiţi de parcelele noastre de arpagic, de usturoiul pus şi îngrijit de noi în faţa şcolii? mă întreabă Florenţa Popa.

— Să nu reiasă de-aici că, luîndu-ne prea mult cu grădinăritul, am uitat să plantăm peluzele cu gălbenele, ne spune şi Iuliana Lică.

— Ştiţi, acum e primăvară şi pe cîmp, şi în cataloage, şi la festival, e primăvară şi-n hărnicie, dacă pot spune aşa, iar pionierii din Orbeasca de Jos tocmai asta vor să exprime şi pe scenă, ne spune Mariana Pucă. Numai că...

— Haideţi, băieţi, că sîntem strigaţi în scenă, s-a auzit un glas.

Şi-am rămas singur tot privind planeta de copii a Teleormanului, planetă de talent, rodnicie şi muncă...

Ion Crînguleanu

Cîntec din Maramureş **Foto: C. Popescu**

RITMURI PIONIEREŞTI ÎN „CÎNTAREA ROMÂNIEI"

PE CURÎND, LA FAZA PE ŢARĂ

BIHOR

Oradea. E primăvară, e soare şi multă bună dispoziţie. La Casa de cultură a Sindicatelor, ca şi pe scena Liceului pedagogic din localitate, copiii recită, cîntă, dansează. O fetiţă subţirică din clasa a III-a recită şi vocea ei răsună în sală. După ce coboară de pe scenă, îi spun în şoaptă:

— Ai recitat frumos, Alina. Mă priveşte surprinsă, apoi îmi răspunde timid:

— Da, îmi plac mult poeziile lui Eminescu şi poveştile lui Creangă.

Mai tîrziu mă îndrept spre expoziţia organizată cu lucrările pionierilor. Întîlnesc un grup de copii în minunate costume populare. Sînt din Lunca Sprie. Îi ştiu după culorile costumelor. Încerc să-i fotografiez dar, deodată, se face gol în jurul meu. Ce să fie, mă întreb. Motivul îl aflu curînd. Politicoşi, copiii s-au dat la o parte să-i pot avea în cadru şi pe băieţi, şi pe fete.

Sîntem din nou în sală. Cîntă pionierii din Pomezău. Cîntă dragostea pentru pămîntul natal, pentru plaiurile moţilor. După evoluţia lor, talentaţii interpreţi mi-au povestit că, în calitatea lor de pionieri, şi ei contribuie la înfrumuseţarea şi îmbogăţirea acestor meleaguri: realizarea înainte de termen a angajamentului la muncă patriotică, îngrijirea livezilor, munca depusă la construirea serelor şcolare, a noilor ateliere.

Trebuie să recunoaştem, e greu să numim atîtea şi atîtea formaţii cu un repertoriu bogat, atîtea şi atîtea nume de pionieri talentaţi, care în concurs au obţinut rezultate remarcabile. Cîntecele frumoase ale pionierilor din Dobreşti, brigada celor din comuna Rîpa, dansul şoimilor patriei de la grădiniţele nr. 25 şi 28 din Oradea, ca şi multe alte aspecte din concurs, ar merita, fiecare, cîte un reportaj. Ştiind însă că pe cei mai buni îi vom revedea, la faza pe ţară a Festivalului naţional «Cîntarea României», să le spunem la revedere şi... pe curînd!

Takács Gizella

TEATRUL PIONIERESC ÎN ACŢIUNE!

DOLJ

Între multele formaţii remarcabile, ne-au atras atenţia, în acest an, progresul înregistrat de cele teatrale. Repertoriu mai bogat şi mai apropiat de realitate, modalităţi de expresie scenică mai bine gîndite, performanţe actoriceşti de toată frumuseţea.

Premiaţi sau nepremiaţi, toţi copiii care au urcat pe scenă şi-au meritat recolta de aplauze. I-am văzut de exemplu pe pionierii Liceului «**N. Bălcescu**» prezentînd nici mai mult, nici mai puţin decît o operetă originală, în premieră pe ţară (**«Comoara dacilor»**, despre care vom scrie mai pe larg într-un număr viitor). Subiectul este inspirat din Expediţiile «Cutezătorii», marea competiţie iniţiată de redacţia noastră. Interpreţii ne-au demonstrat cît de bine ştiu să facă faţă unui gen atît de dificil care îmbină textul dramatic cu cîntecul şi baletul. Spectacolele cu piese ca **«Scrisori fără adresă»** **(Şc. gen. 31), «Fără prieteni nu se poate» (Grădiniţa nr. 31)** — deci şoimii patriei!) sau **«Portretul colegei de bancă» (Şc. gen. 21)** au găsit un meritat ecou în rîndurile spectatorilor.

ÎN SALĂ, BRIGADA «SANITARILOR PRICEPUŢI», DEJA COSTUMATĂ, AŞTEAPTĂ SĂ-I VINĂ RÎNDUL. DUPĂ CUM VEDEŢI, ARTIŞTII ŞTIU SĂ FIE ŞI SPECTATORI!

Brigăzile artistice, această «cavalerie uşoară» a teatrului de intervenţie rapidă, s-au prezentat şi ele după cum era şi cazul: eficient. Pînă şi simpla citare a unor titluri de programe este grăitoare pentru caracterul de dezbatere al acestor spectacole: **«Din clasă în clasă» (Şc. gen. Ostroveni), «Portrete, portrete» (Şc. gen. Coşoveni), «În alb şi... negru» (Şc. gen. nr. 1, Băileşti), «Sanitarii pricepuţi» (Şc. gen. Gogoşi).** O performanţă: **Şcoala generală nr. 30 din Craiova a fost prezentă cu nu mai puţin de trei echipe:** una de teatru de păpuşi,

Ovidiu Zotta

(Continuare în pag. 5)

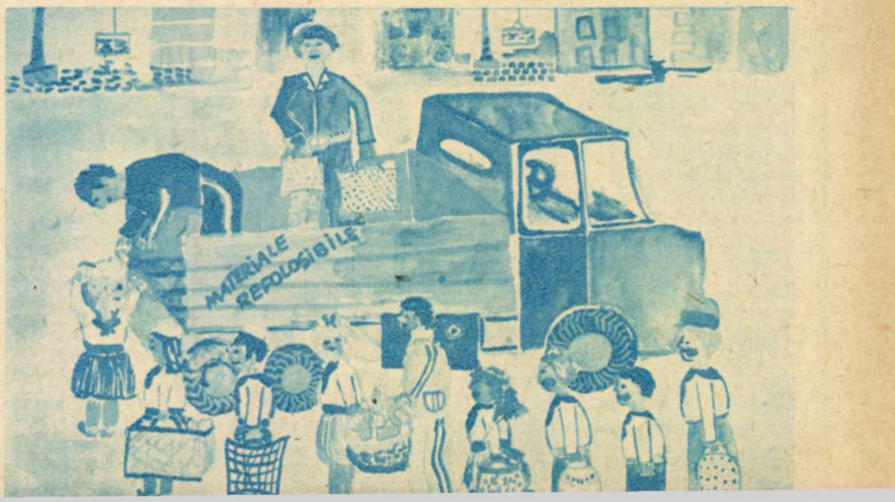

«PIONIERII LA DATORIE» — DESEN DE SZOPOS GYOPÁR, CL. A III-A — MIERCUREA-CIUC, HARGHITA

Pionierpres

TRANSMITE DE LA SUBREDACȚII ȘI DE LA CITITORI

PRIETENII NOȘTRI, UTECIȘTII

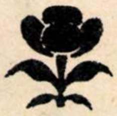

Ne-am obișnuit să-i spunem pe numele cel mic, Diana, deși este instructoarea noastră și elevă mai mare la Liceul industrial nr. 2 din Moinești. Dar Diana Sersea nu se supără. Ea știe că o respectăm și că apreciem mult ajutorul pe care ni-l dă în organizarea unor acțiuni deosebit de interesante.

De curînd, tot la sugestia Dianei, la una dintre adunările noastre pionierești, i-am avut ca oaspeți pe colegii ei, uteciști care au muncit în vacanțe în tabere de muncă patriotică, pe șantierele de la Măgura, Geamăna, Canalul Dunăre-Marea Neagră.

Ne-a interesat foarte mult discuția cu uteciștii. Am vorbit despre ceea ce înseamnă munca pentru om. pentru tinerii care pornesc în viață, am discutat despre visurile noastre de viitor. Împreună am hotărît să ne mai întîlnim, să ne sfătuim asupra pregătirii noastre de a intra în rîndurile Uniunii Tineretului Comunist, ca și despre una dintre preocupările noastre cele mai importante — alegerea viitoarei profesii. Sîntem siguri, prietenii noștri uteciști ne vor fi, în aceste probleme, de mare ajutor.

Daniela Hrișcă,
membru al C.N.O.P.
cl. a VIII-a A,
Școala generală nr. 1,
Moinești, Bacău

CU SOARELE ÎN SUFLET

Ce emoționați eram! Îmbrăcați sărbătorește, cu ghioceii în mînă și soarele în suflet, ne-am așezat în careu. Ceremonialul a fost parcă mai solemn ca oricînd. Pionierii au vorbit foarte frumos despre activitățile lor: învățătură, muncă patriotică pentru înfrumusețarea orașului, jocuri, excursii, concursuri sportive, evocînd faptele care au dus la îndeplinirea angajamentului la muncă patriotică. Cele mai mari emoții le-am avut atunci cînd mi-am auzit numele și cînd, cu mîna pe drapelul patriei, am rostit Legămîntul pionierului. Aceleași emoții, sînt sigură, le-au simțit și ceilalți colegi din detașament. Cu această ocazie ni s-au înmînat și carnetele de evidențiere a activității pionierului. Am gîndit atunci că trebuie să învăț și mai mult, să fiu și mai disciplinat și să am mai multă inițiativă în organizarea activităților pionierești. Noi, cu toții, sîntem foarte mîndri că am avut prilejul să rostim Legămîntul pionierului în anul în care aniversăm 60 de ani de la făurirea P.C.R. Programul artistic prezentat cu acest prilej a fost dedicat acestei mărețe sărbători.

Mihai Dorin
comandant al detașamentului
cl. a V-a B, Școala generală nr. 1,
Sînnicolaul Mare, Timiș

● INSTRUCTORUL UTECIST HORIA GRIGORE, SECRETAR AL COMITETULUI U.T.C. DE LA ÎNTREPRINDEREA «METALURGICA» DIN BUZĂU, ARE MULTE LUCRURI DE ÎMPĂRTĂȘIT PRIETENILOR SĂI, PIONIERII.

ATELIER DE PRESĂ

ANCHETA

prezintă MIHAI STOIAN

Cînd vrei să scrii o anchetă, nu-ți alcătuiești, neapărat, un plan minuțios ci, mai degrabă, se cuvine să cunoști temeinic **domeniul sau cazul pe care dorești să-l cercetezi.** Foarte importantă este documentarea prealabilă, care, de preferință, se face cu mult înaintea începerii anchetei, vreau să spun că se face **permanent.** Ce înseamnă asta? Un autor de anchete nu citește nimic sau aproape nimic fără să fișeze, astfel încît, la nevoie, «aparatul documentar» este bogat și de mare ajutor. Pe de altă parte se cuvine ca reporterul anchetator să aibă un anume tip de temperament, să fie dinamic, perseverent, o fire iscoditoare, lipsită de prejudecăți. Apoi neprevăzutul are un rol hotărîtor, ținîndu-l în șah atît pe cel (cei) anchetați, cît și pe cel ce anchetează. Astfel se creează emoția capabilă să dea tensiune, expresivitate textului, cel puțin în măsura în care i-o dă stilul.

Pentru a surprinde și descîlci adevărul vieții, se cuvine să-i acorzi — întotdeauna — și **Celuilalt** șansa de a fi înțeles (chiar dacă, de pildă, faci o anchetă despre elevii corigenți, deci nu le dai dreptate pînă la urmă, îi lași să-și desfășoare «argumentele» proprii, fiindcă numai astfel își împărtășesc experiența, fie și negativă, din care alții pot învăța pozitiv). A-l înțelege pe vinovat n-are sensul de a-l încuviința, ci numai de a-l dezvălui; **a dezvălui** — iată și rostul anchetei! Ar mai fi de adăugat un lucru: practicarea anchetei cere o necontenită atenție față de oameni, o predispoziție, o curiozitate creatoare. Și o nemaipomenită corectitudine, atît de puternică, încît, niciodată să nu fii în stare să te minți... pe tine însuți.

DIN LUCRĂRILE SOSITE LA CONCURSUL NOSTRU DE CREAȚIE LITERAR-ARTISTICĂ:

EROICA

1921-1981

Un om adevărat, un comunist

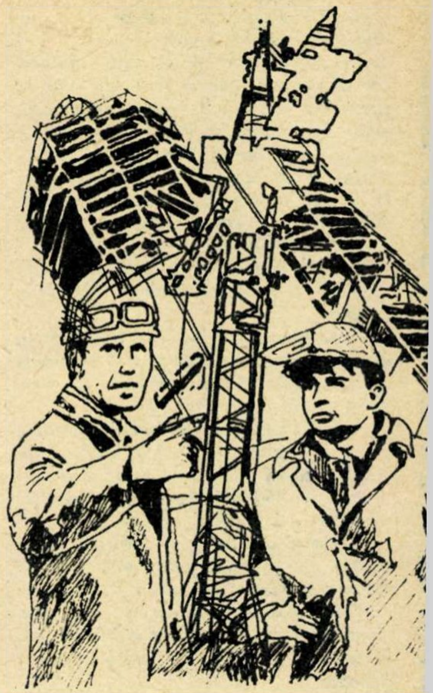

Îl cheamă Șandor Matei și este inginer la Combinatul siderurgic. A venit acum cinci ani direct de pe băncile facultății și a rămas aici definitiv. Este iubit de muncitori și colegi și foarte prețuit de directorul combinatului.

După trei ani de muncă în uzină, comuniștii, convingîndu-se că este un om adevărat în care se poate avea deplină încredere, un tovarăș care-și dedică toată energia idealurilor patriei socialiste, l-au primit în rîndurile lor.

Într-una din zile, directorul combinatului i-a cerut ca împreună cu un grup de muncitori fruntași să execute o lucrare deosebit de dificilă. După o zi de studiu obositor, inginerul și-a dat seama că în proiect se strecuraseră unele inexactități. Fără să mai stea pe gînduri, a început să refacă totul.

După o săptămînă de muncă, inginerul Șandor Matei a mobilizat oamenii. Cei mai buni strungari, laminori, tehnicieni. Și lucrul a început. În fiecare zi, directorul venea să vadă în ce stadiu se află lucrările și nu se arăta prea mulțumit, fiindcă lucrările înaintau încet. Oamenii nu erau obișnuiți să mînuiască unele mașini și utilaje aduse special pentru construirea uriașei piese.

Dar după două luni lucrările au luat sfîrșit. Directorul s-a arătat de astă dată foarte mulțumit. În fața muncitorilor adunați, într-o dimineață, el l-a felicitat pe «bravul nostru inginer», cum l-a numit, și a subliniat importanța acestei realizări spunînd că, prin intrarea în producție a acestei piese, planul de producție va fi îndeplinit în întregime.

Inginerul Șandor Matei a luat cuvîntul spunînd că el a făcut ceea ce i s-a cerut, dar nu el, ci muncitorii care l-au ajutat meritau laude, pentru că ei au construit și montat piesa. Dar cine să îi mai ia în seamă modestia?

Piesa mai avea o parte nemontată încă. Această parte urma să fie realizată într-o altă secție. După adunarea oamenilor muncii, toți s-au întors la lucru în uzină. La intrare era staționată o macara ce avea în clește un lingou de oțel.

— Ioane, cine e în cabina macaralei? îl întrebă inginerul pe unul dintre muncitorii din secția în care era finisată ultima parte a piesei.

— Nu știu precis, tovarășe inginer! strigă acesta. Cred că e un băiat care a venit la noi săptămîna trecută... Da' eu cred că știe meserie.

Macaraua a început să facă manevre, cu intenția vădită de a coborî blocul de oțel pe platforma unui tren uzinal. Dar inginerul nu îi dădu nici o atenție, ci se adresă muncitorului:

— Ioane, cînd e gata partea aceea a piesei? Cea pe care o executați voi.

— Eu cred că astăzi o terminăm, spuse muncitorul.

— Da? se bucură inginerul Sandor Matei. Înseamnă că... Ioane, ferește! strigă el.

Muncitorul se opri mirat și ridică privirea. Abia atunci văzu primejdia. Manevrele macaralei imprimaseră blocului de oțel o mișcare pendulatorie. Din cauza acestei mișcări cleștele de care era prins nu mai rezistă, iar lingoul se prăbuși.

Ion nu mai avea timp să se dea la o parte. Privea cum uriașa greutate cade spre el și avea în ochi toată groaza pe care o poate simți cineva cînd se află față în față cu moartea.

Printr-un reflex extraordinar inginerul ajunse dintr-un salt lîngă Ion și îl îmbrînci, iar acesta se rostogoli la cîțiva metri în afara primejdiei. Dar inginerul n-a mai avut timp să se pună și el la adăpost...

Se trezi într-o ambulanță ce gonea cu o viteză nebună. Lîngă el se afla muncitorul pe care, prin prezența lui de spirit și curaj, îl salvase de la moarte. Inginerul avea un picior zdrobit.

— Ai scăpat teafăr, Ioane? îl întrebă el.

— Eu da, însă dumneata, tovarășe inginer...

— Lasă... răspunse inginerul cu un zîmbet.

Îndemnat de spiritul său de sacrificiu, de omenia sa, inginerul Șandor Matei a salvat un tovarăș. El, cutezătorul, a rămas însă fără un picior și ar fi fost gata să-și dea și viața pentru a o salva pe cea a unui semen al său.

Cristina Lerch
cl. a VII-a B,
Școala generală nr. 1, Reșița

Ne-au mai trimis scrisori interesante: pionieri de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Dorohoi-Botoșani, din Jibou-Sălaj; din Vulcan-Hunedoara; Mihaela Popovici, de la Șc. gen. nr. 8, Bacău; Mădălina Arhirii, de la Șc. gen. nr. 5, Rm. Vîlcea; Alexandru Mircea și Elena Turcu, din Cehu Silvaniei-Sălaj; membrii cercului foto, de la Șc. gen. din Făgărașu Nou-Tulcea.

(Urmare din pag. 3)

TEATRUL PIONIERESC ÎN ACȚIUNE

alta de brigadă artistică pionierească și încă o brigadă a șoimilor patriei! La această școală va trebui să revenim, se pare că acolo există un adevărat centru pionieresc al artei scenice!

N-au lipsit, ca de obicei, marile confruntări. O veche și fericită rivalitate într-ale dansului modern a readus pe scenă cunoscutele formații de la **Liceul pedagogic** și Liceul **«Frații Buzești»**. Au cîștigat spectatorii! Fiindcă veni vorba de dansuri moderne, trebuie să spunem că unele echipe au dat cam prea tare drumul la difuzoarele cu mulți wați. Dar ce părere aveți despre o gingașă formație de șoimi ai patriei, cu delicate costumașe roz, care a evoluat într-o bubuitoare canonadă de muzică disco? Să fim moderni — dar cu timpanele întregi...

«Jurnalul de bord» al întrecerilor de la Craiova a fost bogat, iar «navigatorii» merită felicitări. Să ne gîndim și la considerabilul efort al activiștilor organizației județene de pionieri, al comandanților-instructori, al profesorilor, al părinților. Mulți oameni s-au străduit pentru reușita întrecerilor. Să-i amintim, de exemplu, pe uteciștii Liceului industrial agricol (unde s-au desfășurat spectacolele teatrale): plini de bună voință, prietenoși, competenți, ei s-au ocupat de tehnica scenei, de microfoane și chiar de ordinea în sală.

PIONIERI IN INTRECERILE DACIADEI

SECVENȚE DIN FILMUL FINALEI REPUBLICANE–TIR, TENIS, ȘAH

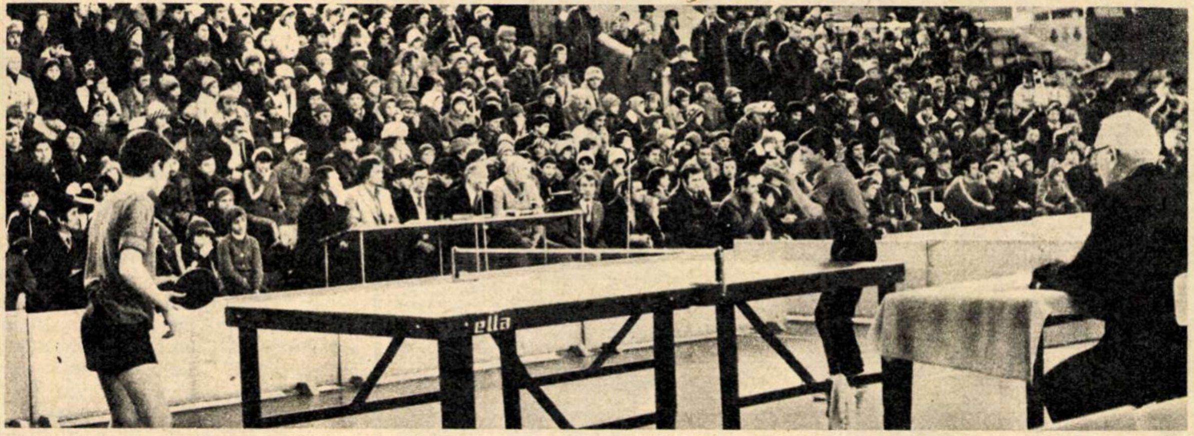

Disputa pentru locurile unu și doi la tenis de masă.

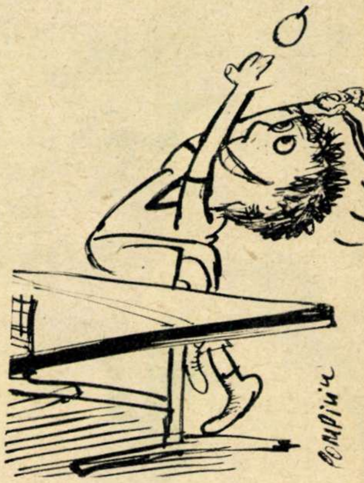

Alexandria. La tot pasul, trecătorul e intîmpinat de afișe și pancarte cu însemnele «Daciadei», de mari panouri de culoarea cerului pe care sînt înscrise cuvintele tradiționalei ospitalități românești — «Bine ați venit!» — adresate celor cîteva sute de oaspeți: pionieri din întreaga țară, sosiți aici pentru a participa la întrecerile de tir, de tenis de masă și de șah din cadrul finalei celei de-a II-a ediții a «Daciadei».

LA ȚINTĂ!

De jur-împrejurul poligonului de tragere, la distanță reglementară și într-o liniște desăvîrșită, toți spectatorii (profesori, antrenori, pionieri din orașul-gazdă și chiar colegi de-ai celor intrați în concurs) urmăreau pe unul sau pe altul dintre concurenți. De emoție, unii dintre cei direct interesați de rezultate părăseau sala poligonului, preferînd să «țină pumnii» prietenilor aflați în concurs... de la distanță. Amatorii de statistici transcriau conștiincios rezultatele cumulate în cele cinci manșe pentru tot felul de calcule și pronosticuri.

Tirul însă rămîne un sport al stăpînirii de sine, al calmului și preciziei, calități fără de care marile performanțe nu pot să apară. Un sport în care, alături de cel ce-l practică, profesorul antrenor cizelează și șlefuiește aceste calități.

Despre pasiune și perseverență s-ar putea vorbi, de pildă, în cazul pionierei *Violeta Burghelea* (Școala generală nr. 15, Brașov, locul I la tir, fete), calități dezvoltate sub conducerea profesorului antrenor Dumitru Grecea. Numai așa se poate explica saltul calitativ realizat de Violeta care, acum doi ani, la finala națională de tir a «Daciadei», desfășurată la Arad, se clasa abia pe locul 23. La băieți, pe cea mai înaltă treaptă a podiumului, a urcat pionierul ieșean *Vasile Nicuță* (Școala generală nr. 17, Iași). Nu se aștepta la locul întîi, deoarece — spune el — a pus mîna pentru prima oară pe arma de tir abia la începutul acestui an școlar. A descoperit însă că-i place mult sportul acesta și s-a antrenat cu asiduitate. Și iată că cele cîteva luni care au trecut de atunci i-au fost suficiente pentru a cuceri locul I pe județ, iar aici, în finală, spre marea lui surpriză și bucurie, a descoperit că-i cel mai bun și din țară.

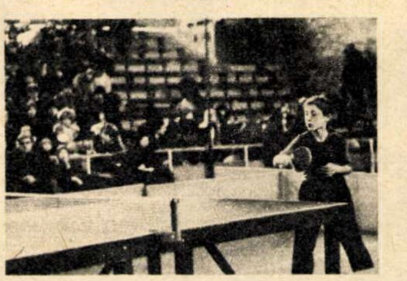

Georgeta Ciocan, în setul care-i va aduce medalia de aur și locul I.

AȘII PALETELOR

La tenis de masă, fete, meciul decisiv s-a desfășurat între *Georgeta Ciocan* (Prahova) și *Mariana Cornea* (Alba). După un prim set cîștigat de Georgeta («Gheorghe» — cum îi spun colegii și prietenii ei, pentru că e curajoasă, inimoasă și un foarte bun portar de fotbal!), cu 21–10, nimeni nu se mai îndoia că victoria va aparține prahovencei. Dar... Mariana se ambiționează, reușește să-și depășească emoțiile inerente unei asemenea finale și cîștigă setul al doilea cu 21–17. Spectatorii așteaptă încordați: Ce-o să se întîmple? Oare poate să mai piardă Georgeta? Teoretic, da, pentru că, iată, dă semne de nervozitate, cu toate că se vede limpede, ea dorește să se autocontroleze și să se concentreze pentru a obține victoria... Pînă la jumătatea ultimului set, forțele celor două partenere s-au dovedit aproximativ egale. Deodată, micuța prahoveancă reușește să preia conducerea și încheie setul cu 21–17. Oare îi vine să creadă? Bucuria și emoția sînt prea mari, așa că «Gheorghe», înconjurată de colegi și de tovarășul profesor antrenor Petre Popescu care o felicită, izbucnește, pentru cîteva clipe, în lacrimi.

La un înalt nivel calitativ s-a desfășurat și meciul final la tenis de masă între pionierii *Dan Băluță* (Dolj) și *Cătălin Ionescu* (Giurgiu). Astfel, școala doljeană, cu mai vechi tradiții în acest sport, și-a spus încă o dată cuvîntul prin seriozitatea cu care tovarășul profesor Virgil Bălan își pregătește elevii. Dar... noi credem că nici lui Cătălin nu i-ar fi lipsit mult pentru a urca pe cea mai înaltă treaptă a podiumului. Și aceasta doar cu condiția să fi fost măcar la fel de stăpînit și de calm cum a reușit să fie «adversarul» lui.

O «BĂTĂLIE»... PE TĂCUTE

La întrecerile de șah, găzduite într-una din sălile Casei de cultură, disputa a durat trei zile. Protagoniști: zeci de băieți și fete, campioni județeni. Ne-a fost mai greu să discutăm cu ei, pentru că, după cum se știe, la asemenea competiții nimeni n-are voie să tulbure liniștea necesară concentrării șahiștilor. Și totuși o mică excepție a fost făcută, admițîndu-se doar... declicul aparatului de fotografiat, mînuit de fotoreporterul nostru care a surprins pe peliculă cîteva secvențe sugestive din această «bătălie» dusă... pe tăcute.

Ni s-a confirmat însă — de către organizatori, de către specialiștii prezenți aici — nivelul calitativ deosebit al concurenților, ceea ce dovedește că, de la un an la altul, «Daciada» îi stimulează și pe copiii șahiști să se autodepășească, aceasta fiind condiția principală a afirmării lor.

După șase runde, care în ultima zi au fost încununate de un simultan susținut de Maestra internațională Elisabeta Polihroniade, cei mai buni dintre copiii șahiști s-au dovedit a fi *Dana Toma* (Vîlcea), la fete, și *Mihai Sorin Tărbescu* (Argeș), la băieți. Sperăm ca despre proaspeții pionieri-campioni republicani la acest «sport al minții» să mai avem prilejul să vă mai vorbim.

E. Teodoru

Finaliștii fazei naționale a «Daciadei» la șah într-un simultan cu maestra internațională Elisabeta Polihroniade.

DIALOGURIL
COPILĂRIEI

CARTE DE VIZITĂ

Profesor doctor Ştefan Milcu, membru al Academiei Române, s-a născut în anul 1903 la Craiova. A urmat cursurile cunoscutului liceu craiovean «Nicolae Bălcescu», după care a absolvit Facultatea de medicină din Bucureşti. A fost student al marelui profesor Francisc Rainer, continuîndu-i cercetările în domeniul antropologiei, ştiinţă care studiază omul, originea şi evoluţia sa biologică.

A fost colaboratorul apreciat al lui C.I. Parhon, devenind, la rîndu-i, un strălucit reprezentant al şcolii româneşti de endocrinologie. Studiile sale în acest domeniu sînt cunoscute în toată lumea. Numeroase academii din străinătate l-au ales membru de onoare, iar Universitatea din Rennes (Franţa) i-a decernat titlul de Doctor Honoris Causa.

ŞTEFAN MILCU

Pe academicianul Ştefan Milcu l-am întîlnit într-unul din modernele laboratoare ale Institutului de endocrinologie din Bucureşti, aşezămînt cunoscut atît prin asistenţa medicală de înaltă calificare pe care o acordă bolnavilor, cît şi prin cercetările de specialitate întreprinse aici. Institutul constituie, de asemenea, o importantă bază pentru practica studenţilor Facultăţii de medicină.

Cu căldură şi dragoste, acad. Ştefan Milcu a răspuns cîtorva întrebări pe care, însoţiţi de cîţiva pionieri-reporteri ai revistei, le-am pus invitatului rubricii noastre.

— Ce înseamnă în România contemporană a învăţa?

— În România socialistă, un sfert din populaţia ţării este cuprinsă într-o formă sau alta de învăţămînt. Pînă şi pentru absolvenţii facultăţilor există cursuri postuniversitare, destinate să-i ţină la curent cu ce e nou într-un domeniu sau altul. Ne putem mîndri că la noi există un învăţămînt permanent. Vă fac mărturisirea că, în ultimele trei decenii, am învăţat atît de mult, încît, pus în balanţă, ar fi ca şi cum aş fi absolvit încă de două ori Facultatea de medicină. Altfel n-aş fi putut face faţă noilor cerinţe ale ştiinţei. Dar să ne reîntoarcem la voi, pionierii. Voi aveţi avantajul că practica în ateliere, cercetarea în laborator ocupă un loc important în învăţămîntul actual, alături de cunoştinţele de cultură generală. De pe băncile şcolii vă pregătiţi să deveniţi oameni ai producţiei. La absolvirea a 10 sau 12 clase aveţi o meserie. Cît priveşte drumul spre învăţămîntul superior, el este deschis tuturor celor care au pregătirea necesară. Învăţămîntul legat de producţie şi cercetare constituie o mare realizare. De aceea trebuie să răspundeţi foarte bine acestui fel de învăţămînt. Mi-aş permite, în sensul spuselor de mai sus, să vă reamintesc cîteva date pe care, sînt sigur, le cunoaşteţi. Nu învăţaţi memorînd, ci gîndind, pătrunzînd sensul. Mai bine să înţelegi o noţiune dificilă prin forţele tale, chiar dacă durează mai mult decît să dai fuga la un coleg mai isteţ sau la un meditator. Bine este să vă educaţi voi înşivă o largă deschidere spre cunoaştere, să recepţionaţi cît mai multe informaţii. Nu vă astupaţi ochii şi urechile, formaţi-vă o gîndire dinamică, o capacitate de adaptare maximă. Trăiţi într-o societate foarte dinamică. În profesia, în preocupările voastre viitoare poate interveni oricînd ceva nou ce trebuie însuşit cu rapiditate. Oricît ai fi de specializat într-o meserie, este necesar să ai numeroase puncte de contact cu alte domenii.

Am încercat un răspuns scurt la întrebarea pusă, dar, pornind de aici, vă rog să meditaţi şi să-mi completaţi ideile.

— Dacă aţi avea din nou vîrsta de 13—14 ani, ce aţi face?

— Întrebarea mă tulbură şi mă întoarce nostalgic cu gîndul la copilăria mea... Eram pe atunci un băiat obişnuit, îmi plăcea să mă joc, să mă caţăr prin pomi, să mă iau la trîntă cu colegii. Mai tîrziu, spre 13—14 ani, am descoperit biblioteca liceului şi am început să citesc mult. Atunci l-am descoperit pe Eminescu, am început să citesc lucrările lui Titu Maiorescu. Cam tot atunci am descoperit cît de pasionantă poate fi matematica. Nu ştiam cît de mult îmi va folosi mai tîrziu, în medicină. Dar dragii mei, din păcate, vîrstele nu se mai întorc. Ceea ce ştiu acum şi nu ştiam atunci este că vîrsta de 13—14 ani, vîrsta voastră deci, constituie o perioadă extrem de prielnică învăţăturii, o perioadă cu care nu ne mai întîlnim niciodată. Vă spun acestea şi în calitatea mea de medic preocupat de studiul evoluţiei biologice a omului. Dar, dacă ar fi acum, în acest prezent, să am 13—14 ani, vă răspund că m-aş îndrepta spre domeniile biologiei moderne. O bună parte din ceasurile libere le-aş dedica însă muzicii. M-aş lăsa învăluit de frumuseţile ei, care te fac bun şi generos, te fac să iubeşti oamenii, să doreşti să-i ajuţi. Toate acestea le spun acum, din pragul vîrstei mele. Altfel, aş fi probabil un copil cu defecte şi calităţi aşa cum poţi găsi în orice clasă de şcoală.

— Ce probleme din disciplina de care vă ocupaţi credeţi că vor trebui dezvoltate prioritar de viitorii specialişti, astăzi încă elevi?

— În prezent sînt cu totul adîncit în problema studierii mecanismelor de reglare a funcţiilor endocrine. Aceste noţiuni să nu vă sperie. Spus mai simplu, studiez direcţiile din organismul uman pe care se îndreaptă produsele glandelor endocrine şi cum găsesc acestea poarta de intrare în sînge. Studiez ritmurile hormonale în funcţie de zi şi noapte, de succesiunea anotimpurilor. Studiul bioritmurilor constituie un domeniu vast şi foarte nou în medicină. Şi această problemă mă preocupă într-o largă măsură. În institutul în care lucrez există un aparataj modern şi în continuă modernizare. Îmi place să mă gîndesc că voi veţi continua cercetările care se desfăşoară aici, că veţi descoperi în continuare noutăţi în mecanismele de reglare a funcţiilor endocrine care ascund zeci de taine încă nedescifrate. Veţi putea găsi astfel remedii, soluţii în vindecarea oamenilor, dar mai ales în prevenirea multor maladii.

B. Caragiale

COLOCVII DESPRE AUTODEPĂȘIRE

Cu prof. univ. dr. docent ANGHEL MANOLACHE

AUTOFORMAREA (II)

Însușirile și preceptele enumerate în numărul trecut al revistei — **activitate, ordine, stăpînire, hotărîre, tăcere, dreptate, modestie** — au caracter de exemplificare. Pot fi mai multe sau mai puține. În această ordine sau în alta. Cu formulări corespunzătoare scopurilor urmărite de fiecare copil, preadolescent sau tînăr. Ele se pot schimba în funcție de vîrstă, gradul de autoformare și dominanța preocupărilor. La un moment dat pot ieși din programul stabilit unele însușiri care de obicei se urmăresc la vîrsta copilăriei — ca ordinea, curățenia etc., pentru a include altele care încep să preocupe pe preadolescenți, de exemplu: «Idealul meu în viață», «Profesia pe care o voi îmbrățișa», «Cum pot fi mai de folos patriei», «Care sînt înclinațiile și aptitudinile mele cu care îmi voi afirma deplin personalitatea», «Ce trebuie să fac în prezent pentru a mă realiza în viitor» etc. Se poate îndrepta atenția și concentra eforturile asupra tuturor deodată, asupra uneia singură sau asupra unora dintre ele. Deprinderea unora ușurează practicarea celorlalte. Jurnalul personal poate sluji la consemnarea lor și la urmărirea reușitei sau nereușitei, pe săptămîni sau chiar pe zile, la început. **Esențial este să veghezi permanent asupra comportării tale; să analizezi zilnic sau periodic rezultatele și să fii gata de luptă împotriva vechilor deprinderi și a tentațiilor care te împiedică.**

Uneori, în jurnalul personal, în dreptul fiecărei însușiri, se poate trece la ziua respectivă un semn care să indice nereușita.

Pentru unele persoane și în anumite situații este mai stimulativ să se evite asaltul — lupta deodată cu toate obișnuințele și pornirile negative în legătură cu toate însușirile înscrise în program — și să se urmărească timp de o săptămînă sau mai multe numai una dintre ele. Concentrarea atenției și forțelor dă astfel rezultate mai încurajatoare.

Evident, nici consemnările în jurnalul personal nu constituie o condiție indispensabilă a reușitei, ci numai un accesoriu metodic, un sprijin în acțiunea întreprinsă.

Nereușitele și întreruperile nu trebuie să ducă la neîncredere în capacitățile proprii și la renunțare la această practică metodică. Nereușite se pot întîlni chiar în etape mai înaintate ale acțiunii de autoformare. Încercările sînt inerente începutului și au rol stimulativ. În această privință începutul e greu: «**Stăpînește-te numai o dată,** zice Hamlet, **asta îți va da putere pentru înfrînarea următoare**». Victoria nu se poate obține fără numeroase încercări, fără exercițiu sistematic. Creația de sine, făurirea propriei personalități creative, este forma cea mai înaltă și mai valoroasă a creativității, este victoria cea mai grea, dar și cea mai frumoasă a omului. Ea constituie măsura și garanția capacității creatoare a individului și colectivităților în orice domeniu de activitate și în orice situație: învățătură, muncă, profesie, viață socială. Ea presupune meritul cel mai mare. La această victorie nu se poate ajunge decît prin exercițiu îndelungat și sistematic, prin apelul la forțele superioare și constructive ale ființei omenești, prin cultivarea stăruitoare a înclinațiilor, aptitudinilor și pornirilor voastre pozitive și prin frînarea severă a celor negative.

Această practică metodică duce în cele din urmă la defrișarea unor **căi proprii,** a unui **model educativ propriu de autocunoaștere reală, de autoapreciere obiectivă și de autoformare a personalității creatoare.** Un model original și dinamic specific ființei respective în continuă devenire, în permanentă desăvîrșire, solicitată nu numai să învețe să existe, să se integreze ca personalitate creatoare multidimensională și unitară într-o lume extrem de complexă, dar și să contribuie, cu toate capacitățile sale, la progresul multilateral al societății, la crearea unei lumi mai drepte și mai bune.

START spre viitor

SUB SEMNUL MUNCII, AL INVENTIVITĂȚII

Concursul de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor «**Start spre viitor**», desfășurat sub egida «Cîntării României», antrenează în această perioadă sute de purtători ai cravatelor roșii cu tricolor din toată țara. Paralel au loc numeroase acțiuni ajutătoare.

De curînd, la **Sibiu,** s-a desfășurat tradiționalul concurs **Prietenii lui «Tiristor»,** aflat la a IX-a ediție, cu participarea echipajelor reprezentative ale atelierelor de radio din școlile municipiului Sibiu și de la casele pionierilor și șoimilor patriei din județ. Cei patruzeci de concurenți au avut de realizat un aparat pentru verificarea condensatoarelor și a tranzistoarelor. În funcție de timpul de lucru, precum și de estetica lucrării, **locul I** l-au ocupat pionierii **Marian Stan,** de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Tălmaciu, și **Erwin Bros,** de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Mediaș; **locul II** — pionierii **Macarie Breazu,** de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Sibiu, și **Florin Coroș,** de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Dumbrăveni; iar **locul III** — pionierii **Ioan Cocan,** de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Cisnădie, și **Marcel Ursu,** de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Sibiu.

Colegii lor de la activitatea de automatică a Casei pionierilor și șoimilor patriei din Ploiești, **Sorin Necula, Corina Necula** și **Cătălin Neacșu,** sub îndrumarea tovarășului profesor **Eugen Moraru,** sînt preocupați de realizarea unui dispozitiv pentru prevenirea accidentelor la locul de muncă în zonele cu tensiuni de 6 000 V. Ei lucrează în colaborare cu specialiști din cadrul Întreprinderii de reparații electrice din Ploiești. Este vorba despre un dispozitiv electronic de buzunar, care are proprietatea de a avertiza lucrătorul dacă zona de intervenție este scoasă de sub tensiune. Aparatul captează cîmpul electric din zona de intervenție și, dacă acesta este activ, îl amplifică. O cască telefonică racordată la dispozitiv produce un sunet de o frecvență ridicată, anunțîndu-l pe lucrător că zona respectivă prezintă pericol de electrocutare.

Maria Nicolae-Dumitrescu

BANCA DE ONOARE

Binecunoscutul talon transmisibil al «Băncii de onoare» **recompensează lunar efortul de autodepășire al celor doi prieteni, colegi de bancă. Acțiunea continuă cu succes. Numeroasele scrisori și fotografii primite la redacție o dovedesc.**

Acest frumos atelier de caractere, care este «Banca de onoare», **năzuiește la dobîndirea de către pionieri și școlari a unor trăsături cît mai trainice, de durată! De aceea, în acest număr vă prezentăm o ediție specială a cunoscutului talon:** BANCA DE ONOARE A TRIMESTRULUI 2

Însemnul se acordă elevilor care au realizat cel mai frumos salt la învățătură și comportare, în comparație cu trimestrul anterior. Talonul se afișează la panoul de onoare al școlii, iar un exemplar similar se trimite la redacție cu mențiunea «Banca de onoare».

Acest însemn se atribuie de către detașament — conform procedurii cunoscute — la sfîrșitul trimestrului II. Vi-l încredințăm împreună cu urarea: să fie obținut de cît mai multe grupuri de prieteni, de cît mai mulți pionieri!

REVISTA

Cutezătorii

Anul școlar
1980
1981

EDIȚIE SPECIALĂ A TRIMESTRULUI 2

BANCA DE ONOARE

ȘCOALA:....................

CLASA:....................

Distincție
acordată elevilor

....

pentru autodepășire la învățătură și comportare

Ilustrație de Francisc Kalab

Drumul...

Schiță de
CONSTANTIN STOICIU

...De cîte ori își amintea acea primăvară, Mihail Iacomi rîdea mai întîi mînzește. «Ia uite, domnule, n-am uitat nimic!» părea să-și spună ascultîndu-și rîsul din ce în ce mai stins. Își mușca apoi mustața cu buzele, strîmbîndu-și gura cînd într-o parte, cînd în alta și se uita la Paul puțin de sus, cu privirea subțiată, îndoielnică, întrebîndu-se acum parcă dacă merită cu adevărat să răscolească vechile întîmplări prin care trecuseră cîndva amîndoi.

— Păi, zicea așezîndu-se mai bine în scaun, erai un puști pe-atunci!

— Nici dumneata nu erai foarte bătrîn, îl simțea Paul gata să cedeze.

— Dar ceva mai mult decît tine tot știam! se înfoia Mihail Iacomi, rătăcit o clipă în nostalgia vîrstei cînd încetase de mult să mai fie copil și mai avea încă pe atîta pînă la bătrînețe. Era în primăvară, nu? întreba cu o bruschețe nesigură, fiindcă o bună parte din farmecul păstrat al întîmplărilor ținea de felul în care se apropiau amîndoi de miezul lor. Cînd mi-am lăsat mustață... După iarna aia lungă și friguroasă, care, cînd credeai că s-a terminat, o lua de la capăt și așa mereu, că nu mai știam dacă o să mai fim în stare să trăim și altfel decît încotoșmănați din cap pînă în picioare?...

Își aducea aminte și Paul. Toată iarna aia, care nu se mai termina, Mihail Iacomi umblase cu o căciulă țuguiată, îndesată pînă la rădăcina nasului, și cu o manta lungă, din postav cenușiu, împiedicîndu-se tot timpul în poalele ei și pășind de aceea încet, atent, legănat, o umbră masivă și puțin caraghioasă alunecînd printre nămeții de zăpadă, măcinîndu-i cu mișcarea largă și tenace a brațelor, tăind în moliciunea lor geroasă pîrtii vremelnice; peste noapte ningea iar. Seara, cînd se întorcea de la atelierul de tîmplărie, oprit dincoace de prag să se dezbrace, spunea totdeauna aceleași cuvinte, cu aceeași voce mirată și bucuroasă că-i fusese dat, poate, să trăiască și așa ceva.

Și toată casa se umplea deodată de mirosul parcă primăvăratec de rumeguș și clei, și de acea mirare bucuroasă a bărbatului care se întorcea de la muncă.

— Era o iarnă afară, aoleou! rîse Paul, și Mihail Iacomi își subție iar ochii, căutîndu-l de sus, de la înălțimea vîrstei și a amintirilor lor regăsită, în sfîrșit, pe de-a întregul.

În cele din urmă iarna trecuse, așa cum trec toate iernile. Caisul din fața bucătăriei înmuguri, iar vrejurile strîmbe ale viței de vie săltată în boltă peste poteca de ciment ruptă de zăpada topită își schimbaseră culoarea, se făcuseră vineții. Un smoc de iarbă începu să crească strivit de ulucul porții. Mihail Iacomi i-l arătă lui Paul într-o zi (îl văzuse și el) și-i ceru să-l păzească.

— O fi vreun bob din grîul ăla cumpărat de maică-ta astă-toamnă, mai spuse Mihail Iacomi. Dacă ai grijă și crește cum trebuie, dărîmăm poarta să-i facem loc... tot e cam șubredă...

Nu rîdea, nici măcar nu zîmbea. Își îndoise genunchii și-și foia palmele în jurul minusculelor teci de un verde șters care furau soarele ori de cîte ori se deschidea poarta, altminteri cu adevărat șubrezită de iarnă.

Știau amîndoi că nu era grîu, dar primăvara parcă-i zăpăcise pe toți, parcă erau toți niște copii — credea Paul, singurul copil — și ar fi fost rușinos să se poarte altfel decît ca niște copii. Paul îl înțelegea pe Mihail Iacomi, dar era mai puțin convins că și Mihail Iacomi îl înțelege pe el. Avea să se mai gîndească la asta, oricum!

Mihail Iacomi s-a ridicat împingîndu-și glumeț șalele, și-a trecut repede degetele groase, cu unghiile afumate prin cîrlionții lui Paul, și a pornit pe potecă cu călcătura lui legănată, greoaie, de bărbat în puterea vîrstei. S-a oprit sub bolta viței, a ridicat mîna și a frînt o bucată vineție de vrej. A dus-o mai aproape de ochi, a mirosit-o, apoi a mușcat-o în dinți și a mîncat-o toată, strîmbîndu-se.

— Nu rîde, s-a răsucit el spre Paul ștergîndu-și delicat, cu două degete, colțurile gurii, e acră, dar habar n-ai ce bine face la minte!

Se distra, desigur, era marea lui plăcere, pe care Paul i-o recunoștea și accepta cu o curiozitate și înțelegere care abia mai tîrziu, peste ani, i s-au lămurit pe deplin și l-a încercat părerea de rău că nu le mai trăiește ca atunci, demult.

— Ai grijă de grîul ăla! s-a îndepărtat iar Mihail Iacomi.

O zi după aceea s-a întors Berca. Fugea în fiecare toamnă, sărind gardul, și se întorcea în primele zile ale primăverii, sărind gardul înapoi. Mihail Iacomi și Paul au găsit-o dimineața în fața ușii de la bucătărie, leșinată de foame. Se jigărise, i se zăreau coastele și burta îi atîrna de parcă ar fi avut pui. Coada, pe care Mihail Iacomi pretindea că i-o tăiase cu toporul de lemne ca să nu-l mai izbească peste picioare cînd se gudură, i se făcuse parcă și mai scurtă de-a lungul iernii de hoinăreală. S-a ținut scîncind după ei pînă la colțul străzii, de unde Mihail Iacomi apuca spre atelierul de tîmplărie, iar Paul spre școală, și au mai rămas amîndoi alături un timp, s-o admire cum își ia avînt și sare poarta cu grația periculoasă a unei feline.

— Măi băiete, — a cuprins o clipă Mihail Iacomi umerii lui Paul — chiar a venit primăvara, ce ai de gînd?

Ce să aibă de gînd? se întreba Paul. Îl întreba în fiecare dimineață, ca și cum ar fi vrut să se convingă mai întîi pe el că miracolul așteptat al primăverii se înfăptuise și trebuia făcut ceva; măcar unul din ei să fi făcut ceva!

— Eram ceva mai mărișor ca tine cînd am pornit-o, îi spunea Mihail Iacomi. Mi-a venit așa, peste noapte! Am luat o pîine sub braț și m-am tot dus ciugulind din ea și sughițînd, că uitasem să iau și apă...

Răscolea amintirea cu rîsul lui mînzesc, de care n-avea să se mai despartă, pentru că i se părea că se potrivește de minune cu mustața abia lăsată să-i crească. Mîngîia amintirea într-un fel cu gîndul, copleșindu-l pe Paul, lăsîndu-l apoi suspendat, și, înhățîndu-l, iar, și iar copleșindu-l. Paul ajunsese să-și închipuie că el fusese, de fapt, acela care se trezise într-o dimineață cu dorința aprigă de a-și lua lumea-n cap. Își băgase o pîine sub braț și o pornise ciugulind din ea și sughițînd pentru că uitase să ia și apă... Poate că asta și dorise Mihail Iacomi, dar nu i-a spus-o, niciodată, și nici el nu l-a întrebat.

Apoi, într-o dimineață, s-a întîmplat ceea ce știau amîndoi că trebuie să se întîmple. Era încă noapte, o noapte subțire și răcoroasă, cînd Mihail Iacomi a venit tiptil lîngă patul lui Paul și l-a trezit zgîlțîindu-i încet umărul:

— Sus, băiete, c-avem treabă!

Paul a sărit în picioare și s-a îmbrăcat febril, mirat puțin doar de liniștea greoaie a tatălui și de zîmbetul îndepărtat, visător cu care-i urmărea mișcările și-l grăbea fără cuvinte.

— Ușurel, să nu ne-audă maică-ta! i-a mai spus împingîndu-l afară din casă.

Era o treabă a lor, a bărbaților, se înțelege. Ajunseseră în stradă, cînd au auzit-o pe Berca, înșurubîndu-și în aer trupul iar împlinit și făcînd poarta să vibreze ca o lamă de oțel. Cîteva clipe mai tîrziu li se împleticea fericită printre picioare.

Astfel că au pornit-o. Mihail Iacomi în frunte, apoi Paul, și în urma lor, hlăpăind zgomotoasă aerul tare al dimineții, Berca. Au apucat spre calea ferată, au suit poteca șerpuită și au rămas în albia ei cenușie. Nu-și vorbeau nici acum, pentru că orice și-ar fi spus ar fi fost mai puțin important decît ceea ce porniseră să facă. Pășeau fără grabă, drămuindu-și răsuflarea ca niște bărbați care știau bine ce drum lung îi așteaptă și nu se pierd cu firea din te miri ce.

Deasupra bălții, căreia în cartier (nu știa nimeni de ce) i se spunea Bagăr, plutea un abur ce-și schimba mereu culoarea și transparența, parcă ar fi fost un vulcan gata să erupă; sau cel puțin așa i se păru lui Paul. Văzură totuși coama neagră a locomotivei rostogolită în baltă de explozia unei bombe, și Paul și-o închipui azvîrlită în sus ca o jucărie de erupție, și ea închipuită, a închipuitului vulcan care clocotea sub tălpile lor. Iar după un timp Mihail Iacomi se opri. Paul i se strecură sub braț și-i simți degetele încleștîndu-i-se nervoase pe umăr. Orașul rămăsese în urmă. În fața lor, vălurită sub aceeași lumină crudă a dimineții, se întindea cîmpia. Poteca se răsucea ușor spre dreapta, și Mihail Iacomi își conduse încet fiul, pentru ca apoi să se oprească iarăși.

— Acum ia-o tu înainte — îi spuse Mihail Iacomi, cu voce răgușită.

Erau sub tunelul de beton care se oprea în poarta Atelierelor. Paul văzu vergile groase de fier împletite în romburi și un bătrîn cu șapcă și cizme lustruite plimbîndu-se dintr-o margine în alta, pocnindu-și din cînd în cînd palmele osoase și săltîndu-și bărbia spre cer, cu o vigoare neașteptată. Paul întoarse capul. Descoperi cu ochi umezi întinderea cîmpiei cutreierată de atîtea ori în vis. Simțea răsuflarea egală a tatălui care acum nici nu-l mai îndemna, nici nu-i cerea să renunțe. El singur, Paul, trebuia să hotărască, iar el nu era decît un puști, abia dacă începuse să-și dea seama de asta. În schimb înțelesese că drumul pe care ajunsese pînă acolo, în poarta Atelierelor, era drumul pe care Mihail Iacomi îl făcea în fiecare zi, de ani și ani, de cînd, ceva mai mare ca el, intrase pentru întîia oară în uzină.

— Să mergem, îi spuse într-un tîrziu lui Mihail Iacomi.

— Mergem, spuse și acesta cu un zîmbet stins.

Bătrînul îi zări înaintînd în umbra tunelului și-i salută ducîndu-și palma la cozorocul șepcii, lovindu-și militărește tocurile cizmelor lustruite ca o oglindă.

— Cam devreme, cam devreme! țipă pocnindu-și din nou palmele și săltîndu-și bărbia spre cerul limpezit.

Atelierul de tîmplărie era în apropierea porții, dar Paul simți de departe mirosul de rumeguș și clei și apucă într-acolo cu pași hotărîți. La fel făcuse cîndva și Mihail Iacomi. Fiul fiului său, Paul, probabil că avea să facă întocmai ca și ei doi...

*

La cîteva zile după ce-a zdrobit în dinți prima caisă cît unghia de mare și a înghițit-o strîmbîndu-se din cauza acriturii, Mihail Iacomi a plecat pe front. De acum trecuse și primăvara. La începutul verii, Paul, care-i luase locul în atelierul de tîmplărie, a dărîmat poarta șubredă și toată lumina soarelui s-a revărsat parcă deodată în tulpina firavă crescută la hotarul străzii și al curții.

ÎN PRAG DE PRIMĂVARĂ

Satul meu din deal în vale
Sună de cîntări zglobii.
Zborul și-l luară toate
De pe buze de copii.

Au ieșit voioși cu sape,
Cu hîrlețe și lopeți
Să planteze-n șiruri drepte
O mulțime de puieți:

Nuci și pruni, cireși și zarzări,
Ce ne-or bucura curînd...
Iată-i încărcați cu muguri!
Iată-i roade legănînd!

TRAIAN OANCEA

ORIZONT ȘTIINȚIFIC

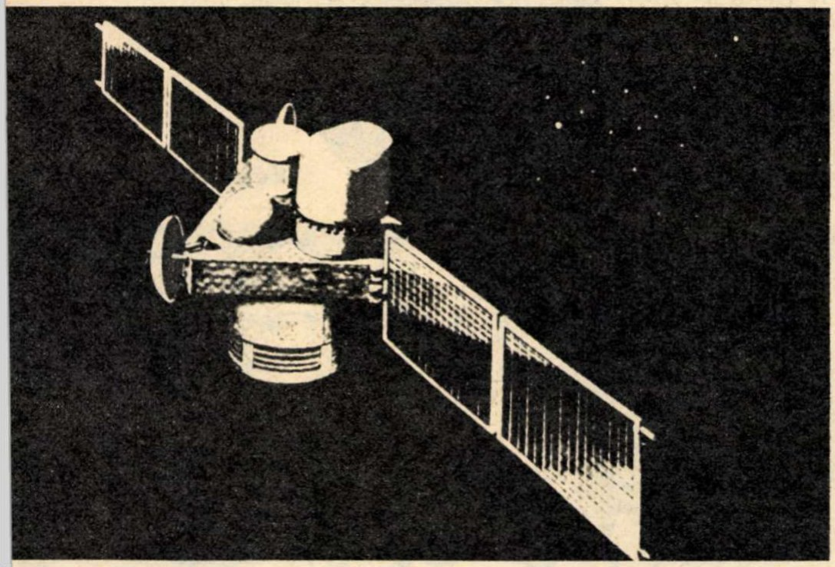

CE ESTE ASTRONOMIA NUCLEARĂ?

Lansarea navetei spațiale — navă cosmică de tip special, aptă să aterizeze după efectuarea unei curse și putînd fi utilizată de mai multe ori — este așteptată cu viu interes între altele, și de astronomi. În planurile de folosire a noului vehicul spațial este înscrisă și plasarea pe orbită în jurul Pămîntului a unui observator astronomic automat de tip special. El a fost proiectat pentru înregistrarea surselor de raze gama din Univers. Cu ajutorul noului tip de observator vor fi descoperiți noi aștri aflați la distanțe pe care razele luminoase nu le pot străbate. Înregistrarea surselor gama va îmbogăți cunoștințele noastre despre structura cosmosului.

„Cutezătorii" vă recomandă

Sub titlul **20 de științe ale secolului XX**, *publicistul Daniel Cocoru oferă tineretului un tur de orizont prin universul fascinant al cunoașterii, așa cum apare el în lumina cuceririlor veacului nostru. Cu mijloace simple și atrăgătoare, autorul ne prezintă noile cuceriri în cercetarea micro și macrocosmosului, în biologie, genetică ș.a. În fața cititorului se înfățișează chipul nou al unor științe noi, ca biochimia, stereochimia, radioastronomia, exobiologia — discipline în plină dezvoltare.*

Expunerea plastică, stilul vioi fac din această carte de o mare bogăție documentară o lectură instructivă și atractivă totodată. O recomandăm tuturor cutezătorilor.

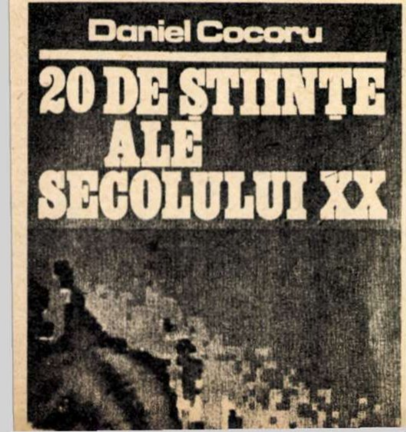

BUN VENIT, PĂSĂRI MIGRATOARE!

De milenii admiră oamenii curajul păsărilor de a străbate continente, mări și oceane, parcurgînd mii de kilometri, organizarea, pregătirea și ordinea în care pleacă și vin.

Explicația comportamentului lor este de ordin genetic. Experiențele făcute arată că păsările dobîndesc prin ereditate un fel de calendar al migrării de la care nu se abat. Acesta se transmite din generație în generație.

S-a constatat că și în condiții de captivitate, închise în încăperi întunecate, cu geamurile acoperite, pentru a nu observa schimbarea anotimpului, cînd sosește timpul de migrare, păsările zboară pe pereții camerei, în direcția către care ar trebui să migreze. Chiar și în captivitate, păsările acumulează încă din timpul verii rezerve de grăsime, «carburantul» necesar pentru marele zbor. O curiozitate: s-a constatat că mai toate păsările încep călătoriile noaptea, pe lună plină, urmînd malurile rîurilor și lacurilor care sînt orientate către sud.

Ordinea migrației păsărilor este uimitor de precisă. În Europa Centrală mai întîi migrează cele mîncătoare de insecte și grăunțe. Din țara noastră, prima pornește întotdeauna, de obicei la 6 august, barza. Rîndunelele și berzele traversează Marea Mediterană, poposind în Africa. Prepelițele pornesc din țara noastră către Italia, unde rămîn pînă primăvara. Pitulicea migrează din nordul Europei spre Spania, continuîndu-și drumul pînă în Africa de Sud.

Spre a dovedi că păsările migratoare parcurg același drum și se întorc în țările de origină, chiar la același cuib, naturalistul Spallanzani a făcut un experiment, marcînd 12 rîndunele care-și aveau cuibul lîngă casa lui cu cîte o funduliță. Primăvara următoare, din cele 12 rîndunele, 9 au revenit la cuib.

Pasărea Colibri, care nu este mai mare decît un bondar, traversează Golful Mexic, parcurgînd circa 800 km și bătînd din aripi de 50 de ori pe secundă. Păsările cîntătoare din Europa zboară noaptea la o altitudine de 700 m, iar ziua la 400 m. Cum traversează Alpii, ating la nevoie 5 000 m înălțime. Becața și sitarul traversează munții Himalaia. Alte păsări ating o altitudine de chiar 9 000 m.

Zborul păsărilor călătoare ne uimește și prin randament. La o sută de kilometri parcurși în două ore, ele consumă numai o jumătate de gram de grăsime.

Unele păsări zboară 30 km pe zi, altele 200 km, iar altele mai mult. Graurii zboară cu o viteză de 60—80 km/oră. Lăstunii — cu 110 km/oră.

Uneori păsările zboară fără nici un popas. În anul 1927, un vînt prielnic a ajutat zborul unui cîrd de nagîți, care a parcurs într-o singură zi distanța de 3 500 km.

Păsările migratoare zboară într-o formațiune anumită, pentru a-și economisi efortul și «combustibilul». O pildă este zborul în unghi al cocorilor. În vîrful unghiului sînt plasați, de obicei, cei mai puternici indivizi, care, despicînd aerul, înlesnesc zborul celorlalte păsări; acestea economisesc astfel 23% din energie.

Păsările au un simț aparte: ele presimt cînd se apropie o furtună, cînd se «strică vremea» și ca urmare se abat din drum. Drept busolă, folosesc Soarele, stelele, cîmpul magnetic al planetei, zgomotul valurilor, norii. Acest simț diferă de la specie la specie, și pe Terra sînt 8 800 de specii de păsări. Dacă ele se află în deșert, fiți siguri că drumul lor duce întotdeauna către o oază, ceea ce determină caravanele să le urmeze drumul.

Primăvara păsările se grăbesc să revină în patria lor. Cei dintîi sînt graurii. În aprilie vine și frumoasa pupăză. Iar pe la mijlocul acestei luni sosesc rîndunelele, lăstunii, presurii, pițigoii, sticleții, ciocănitoarele, iar mai tîrziu, prigoriile. Vor veni, treptat, în țară toate păsările noastre, care ne vor delecta cu frumusețea penajului, cu cîntecul lor pînă toamna tîrziu, cînd iarăși își vor lua zborul ancestral.

Ioana Vasiliu

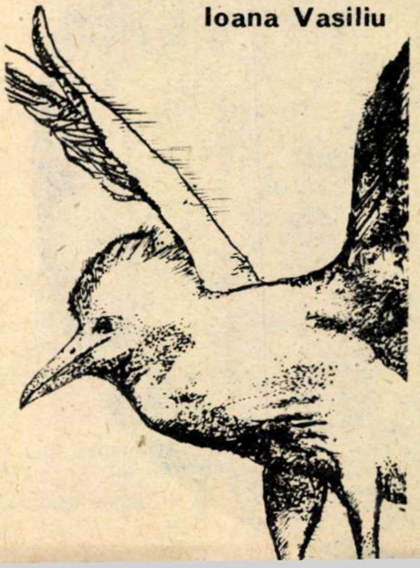

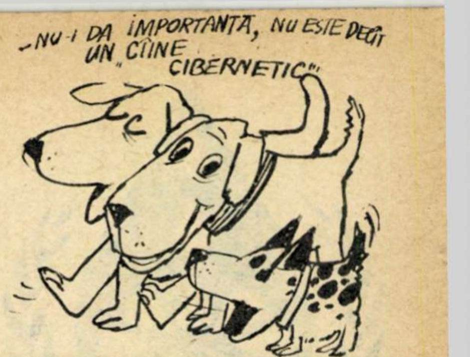
—NU-I DA IMPORTANȚĂ, NU ESTE DECÎT UN „CÎINE CIBERNETIC"

DIN TAINELE VIEȚII

Apariția și dezvoltarea vieții terestre reprezintă un proces, adică un ciclu de fenomene dinamice, care evoluează sub influența condițiilor în care se desfășoară. Etapele parcurse sînt tocmai formele de viață dintr-o epocă sau alta, dintr-un loc sau altul. Acest proces de continuă adaptare pe baza confruntării cu mediul este studiat în prezent și de cibernetică.

1. PTERANODONUL ESTE CEA MAI MARE DINTRE REPTILELE ZBURĂTOARE DINTOTDEAUNA. CIOCUL IMENS, ASEMĂNĂTOR CELUI AL PELICANULUI DE ASTĂZI, INDICĂ FAPTUL CĂ ERA UN PESCAR FOARTE ISCUSIT.
2. CORYTHOSAURUL AVEA O STATURĂ IMPUNĂTOARE, LUNG DE 8 METRI, TRĂIA ÎN MLAȘTINI. CREASTA DE OS ERA SPECIFICĂ MASCULILOR.
3. GORGOSAURUL AVEA O LUNGIME DE 12 METRI. DINȚII LUI MĂSURAU CÎTE 12 CENTIMETRI. ERA DUȘMANUL DE MOARTE AL SAURIENILOR.

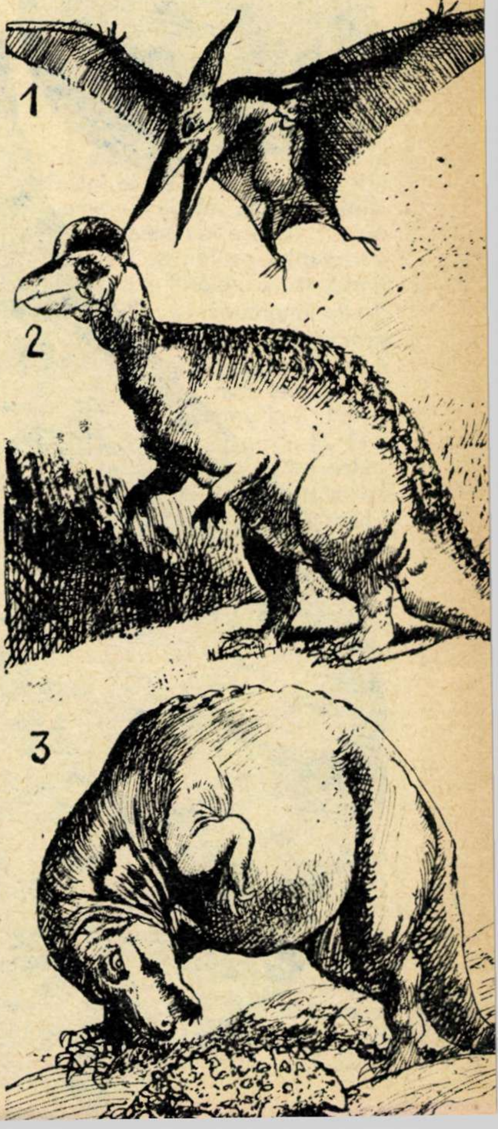

1981 – 1990: DECENIUL INTERNAȚIONAL AL APEI

APĂ PENTRU TOȚI FIII TERREI

Augustina Ramas este o fetiță de 14 ani și trăiește într-unul dintre miile de sate latino-americane. În fiecare dimineață, înainte de apariția zorilor, se îmbracă în grabă, își ia urciorul și pornește la drum. Împreună cu alți copii de seama ei, străbate un drum lung, care durează cîteva ore, pînă la izvorul cel mai apropiat de sat, pentru a-și umple urciorul cu apa fără de care familia ei nu și-ar putea astîmpăra setea, iar mama nu ar putea pregăti mîncarea. La întoarcere, drumul i se pare mai lung și mai obositor. Greutatea urciorului care deține prețiosul lichid îi apasă umerii și o istovește, dar Augustina Ramas este mulțumită că poate asigura familiei apa atît de necesară.

La ora cînd Augustina ajunge acasă, pe alt continent, în Africa, **Ousman,** un băiat cam de aceeași vîrstă cu ea, își face apariția în piața orașului său. Trage după el un cărucior pe care se află un butoi cu apă. La apariția lui, vînzătorii, ce moțăie lîngă tarabe toropiți de căldura toridă, în așteptarea cumpărătorilor, se înviorează.

...A venit Ousman. În schimbul unei mici sume de bani, Ousman le oferă o cană cu apă proaspătă pentru a-și potoli setea. Și Ousman a făcut un drum lung și obositor pînă la fîntîna cea mai apropiată.

Dar fără apă oamenii din jurul lui n-ar putea trăi.

Nimic din ce este viu pe planeta noastră n-ar putea trăi fără apă. În același timp, apa a fost întotdeauna unul dintre elementele care au condiționat progresul umanității din cele mai vechi timpuri. Multe din marile civilizații s-au născut și s-au dezvoltat de-a lungul marilor cursuri de apă și tot apa a fost aceea care a înlesnit dezvoltarea marilor industrii.

Cu toate că apa acoperă trei sferturi din suprafața planetei, doar 3 la sută din masa ei este dulce. O mare parte din această apă este ascunsă sub pămînt, la mari adîncimi, sau acoperă calotele polare, sub formă de gheață. La dispoziția omului rămîn doar 350 000 kmc de ape de suprafață, adică aproape un procent din cantitatea totală de apă existentă pe planetă. Repartizată inegal în lume, apa dulce aflată la dispoziția omului este adesea poluată și de aceea, periculoasă pentru sănătate. Dacă în cea mai mare parte a țărilor dezvoltate aprovizionarea cu apă este considerată un lucru normal, în numeroase țări ale lumii, majoritatea țări aflate în curs de dezvoltare, din Africa, America Latină sau sud-estul Asiei — trei din cinci persoane sînt lipsite de apă potabilă. Cea mai mare parte a îmbolnăvirilor din aceste țări se datorează lipsei de apă potabilă și, zilnic, cad victime circa 30 000 de oameni. Dintre ei, mai mult de jumătate sînt copii.

Organizația Mondială a Sănătății arată că, pe glob, din întreaga populație care trăiește la sate, doar 22 la sută au acces la apă potabilă. În unele părți ale Africii, aprovizionarea cu apă consumă o treime din timpul femeilor și al copiilor. Se apreciază, de asemenea, că unii muncitori africani cheltuiesc a zecea parte din salariul lor pentru a cumpăra apă.

De mai mulți ani problema asigurării apei pentru toți fiii Terrei, ca și economisirea ei acolo unde consumul este disproporționat, constituie o preocupare mondială. Începutul anului 1981 a marcat și începutul «**Deceniului internațional al apei potabile — 1981 – 1990**», proclamat de Organizația Națiunilor Unite, pentru a atrage atenția umanității asupra unei cît mai judicioase gospodăriri a resurselor de apă ale planetei.

În cadrul programului prevăzut pentru acest deceniu se are în vedere ca, pînă în 1990, toți locuitorii planetei să aibă apă potabilă necesară. Înfăptuirea acestui punct din program ar necesita importante cheltuieli, pe care însă numeroase țări în curs de dezvoltare nu și le pot permite. Fondurile necesare omenirii pentru rezolvarea acestei probleme vitale există. Suma anuală necesară înfăptuirii programului «Deceniului apei» echivalează cu «mai puțin decît s-a cheltuit timp de două săptămîni pe arme, în 1979». Dacă aceste sume ar fi destinate aducțiunii apei la sate, canalizărilor, forării de fîntîni etc., Augustina Ramas, Ousman și alte milioane de copii ca ei n-ar mai trebui să facă atîtea drumuri extenuante pentru a procura apa fără de care nu pot trăi.

Ecaterina Roșca

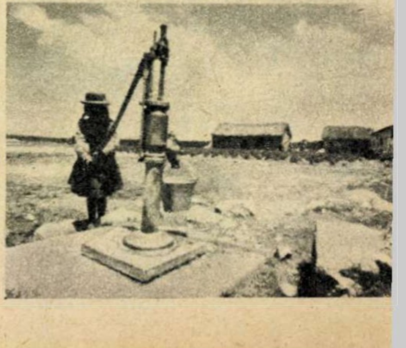

JURNALUL Olguței

Dragi prietene,

Desigur că vi s-a întîmplat uneori să doriți să-i faceți mamei voastre o surpriză... culinară, pregătind singure o prăjitură. Sau să vreți să-i dăruiți celei mai bune prietene ceva absolut deosebit, dar... să nu știți ce să alegeți. Or să vă încercați talentul în arta croitoriei, confecționîndu-vă, fără ajutorul nimănui, o rochie, o bluză, o fustă sau...

Pentru toate aceste situații și pentru altele mai mult sau mai puțin asemănătoare, veți putea să vă adresați Olguței, care va încerca să răspundă tuturor întrebărilor, fie în revistă, fie personal. Nu trebuie decît să-i scrieți pe adresa redacției «Cutezătorii», Piața Scînteii nr. 1, sector 1, București, cod 7 000, specificînd neapărat pe plic «pentru Olguța».

Acum vă prezint un model de rochie de casă pentru primăvară, ușor de confecționat, modernă și de un efect deosebit. Și acasă trebuie să fim cît mai frumos îmbrăcate, nu-i așa?!

Materialul ales poate fi o țesătură sintetică sau din bumbac imprimat cu flori mărunte, uni, în carouri, în dungi, după gustul vostru, dar de preferință în culori vii, tinerești. Așa cum ne indică și tiparul prezentat mai jos, materialul trebuie să aibă cel puțin 1,20 m lățime și de două ori lungimea pe care o doriți, fără să uitați că țesăturile de bumbac «intră» la apă cam 5 cm la metru. După ce ați croit rochia (atît fața, cît și spatele sînt egale), coaseți părțile laterale, dublați decolteul cu o fîșie de material pe bie sau cu un șnur asortat, pe care-l puteți folosi și la marginea mînecilor. Talia o marcați printr-un elastic ascuns sau cu un cordon subțire din același material ori din șnurul folosit la gît și mîneci.

Vă doresc s-o purtați cu plăcere.
La revedere și... pe curînd.

Olguța

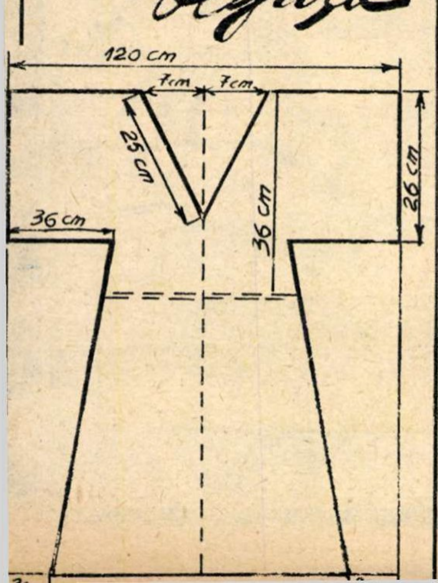

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2					■							
3						■		■				
4									■			
5	■				■		■					
6		■						■				■
7				■		■			■			
8							■				■	
9			■		■							
10							■					

UNIVERS ȘCOLAR

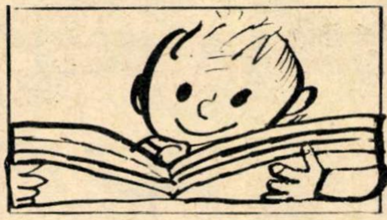

ORIZONTAL: 1) Cuprinderea în treapta I de liceu a întregii generații de absolvenți ai clasei a VIII-a. 2) «Ceahlăul» este una dintre poeziile acestui poet român contemporan, publicată în primul număr al revistei «Cutezătorii» (1967) și reluată în manuale. Cadru modern de desfășurare a lecției. 3) Oraș din Grecia antică vestit prin școala sa de matematică. Elev de roman. 4) Parte a fizicii care se ocupă cu studiul sunetelor. Oraș în R.P. Ungară. 5) Accept (abr.). Lucrare (pl.). 6) Luna în care a început «recreația mare». Porțiune dintr-o circumferință. 7) Manualele primite gratuit la început de an școlar. Perioadă de studiu. Răsad. 8) Învață o meserie. Între două pauze. 9) La fel. Materia marilor evenimente. 10) Cărturar și umanist român, întemeietorul învățămîntului în limba română în Moldova (1813). «Prinde» lecția din clasă.

VERTICAL: 1) Radiera. A exercita o influență sistematică și organizată asupra copiilor pentru dezvoltarea lor armonioasă. 2) Cuprinde normele de conduită morală. Locul de pregătire a lecțiilor. 3) Vis. 4) Genial compozitor și violonist român (1881—1955), care, la cinci ani, a compus o lucrare pentru pian și vioară intitulată «Țara Românească». Pom fructifer. 5) Catete! Nefolosit (pl.). 6) Indicatorul busolei. A răsări. Aici (înv.). 7) Neinițiat într-un domeniu. Pronume pentru o școlăriță. 8) Ion Barbu. Alfa și omega. Oglindesc cunoștințele elevilor (sing.). 9) Perete. La revedere. Orășel în Suedia. 10) Reîntîlnire a absolvenților după un număr de ani de la terminarea școlii. 11) A observa. Înăuntru. 12) Șase ani, vîrstă la care copiii pășesc pragul școlii. Compoziție muzicală executată la două voci sau două instrumente muzicale.

DICȚIONAR: VAT, CII, ROT.

NICOLAE AXIOTI

* * *

melc

PORNIND DINTR-UN ANUME PUNCT ȘI CITIND LITERELE ÎNTR-O ANUMITĂ ORDINE, VEȚI OBȚINE NUMELE UNUI INGINER ȘI CĂLĂTOR ROMÂN (1857—1893), PRECUM ȘI AL ZONEI GEOGRAFICE ÎN CARE ACESTA A ÎNTREPRINS MAI MULTE EXPEDIȚII ÎNCEPÎND CU ANUL 1886. EL A STUDIAT VIAȚA BĂȘTINAȘILOR, A DESCOPERIT MAI MULȚI MUNȚI ȘI CÎTEVA CURSURI DE APĂ.

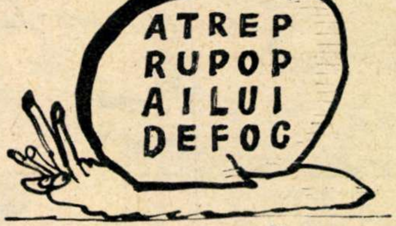

ȘARADĂ
(2-6)

Prima parte e un nu
Spus în formă populară;
Ai ghicit? Păi, cum să nu!
Dar să văd și-a doua oară
De-ai afla-o tot așa:
Ea-nsoțea, odinioară,
Fata cînd se mărita.
Și-acum, dacă le unești,
Spune iute: ce găsești?

Liviu Poenaru
Poiana — Gorj
(Soluția: BA+LADA=BALADA)

ENIGMELE LUI DOREL

DE SANDU ALEXANDRU
ȘI PUIU MANU

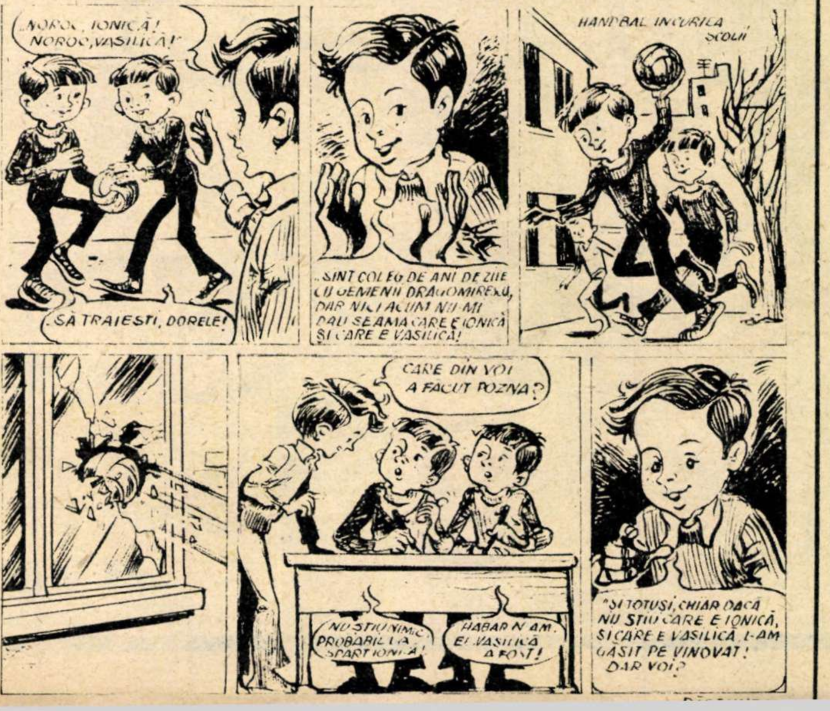
„NOROC, IONICĂ!
NOROC, VASILICĂ!"
„SĂ TRĂIEȘTI, DORELE!
„...SÎNT COLEG DE ANI DE ZILE CU GEMENII DRAGOMIRESCU, DAR NICI ACUM NU-MI DAU SEAMA CARE E IONICĂ ȘI CARE E VASILICĂ!
HANDBAL ÎN CURTEA ȘCOLII
CARE DIN VOI A FĂCUT POZNA?
NU ȘTIU NIMIC. PROBABIL L-A SPART IONICĂ!
HABAR N-AM. EL, VASILICĂ A FOST!
„ȘI TOTUȘI, CHIAR DACĂ NU ȘTIU CARE E IONICĂ, ȘI CARE E VASILICĂ, L-AM GĂSIT PE VINOVAT! DAR VOI?

CLUBUL LOGICIENILOR

Prezintă
prof. univ. dr. docent
EDMOND NICOLAU

Pe cînd făcea curat în casă, bunica Mariei a găsit caietul de matematică al nepoțelei sale. Era deschis pe masă. Curioasă să vadă ce mai învață azi elevii, s-a uitat și ea în caiet. Acolo era un exercițiu care i s-a părut bunicii tare curios. Într-adevăr, negru pe alb, acolo scrie 8×8=40! «Dar Maria este o elevă foarte bună, se minună bunica. O fi greșit ea oare sau e altceva la mijloc?»

Puteți voi s-o ajutați să dezlege enigma?

Răspunsul în numărul viitor.

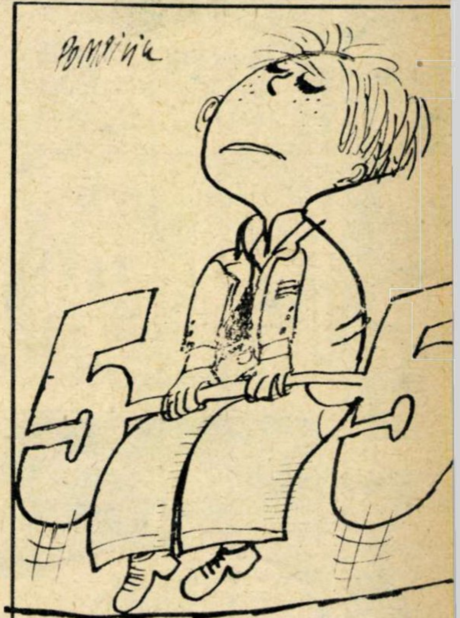

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Redactor de număr:
ILIE TRAIAN
Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
IOAN MIHĂESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia». TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137, telex: 11226, București.

Index 41033
12 pagini, 1 leu

ÎNTÎLNIRE ÎN SPAȚIU

Scenariu: Horia Aramă
Desene:
Valentin și Liana Tănase
PARTEA A DOUA

EPISODUL 2

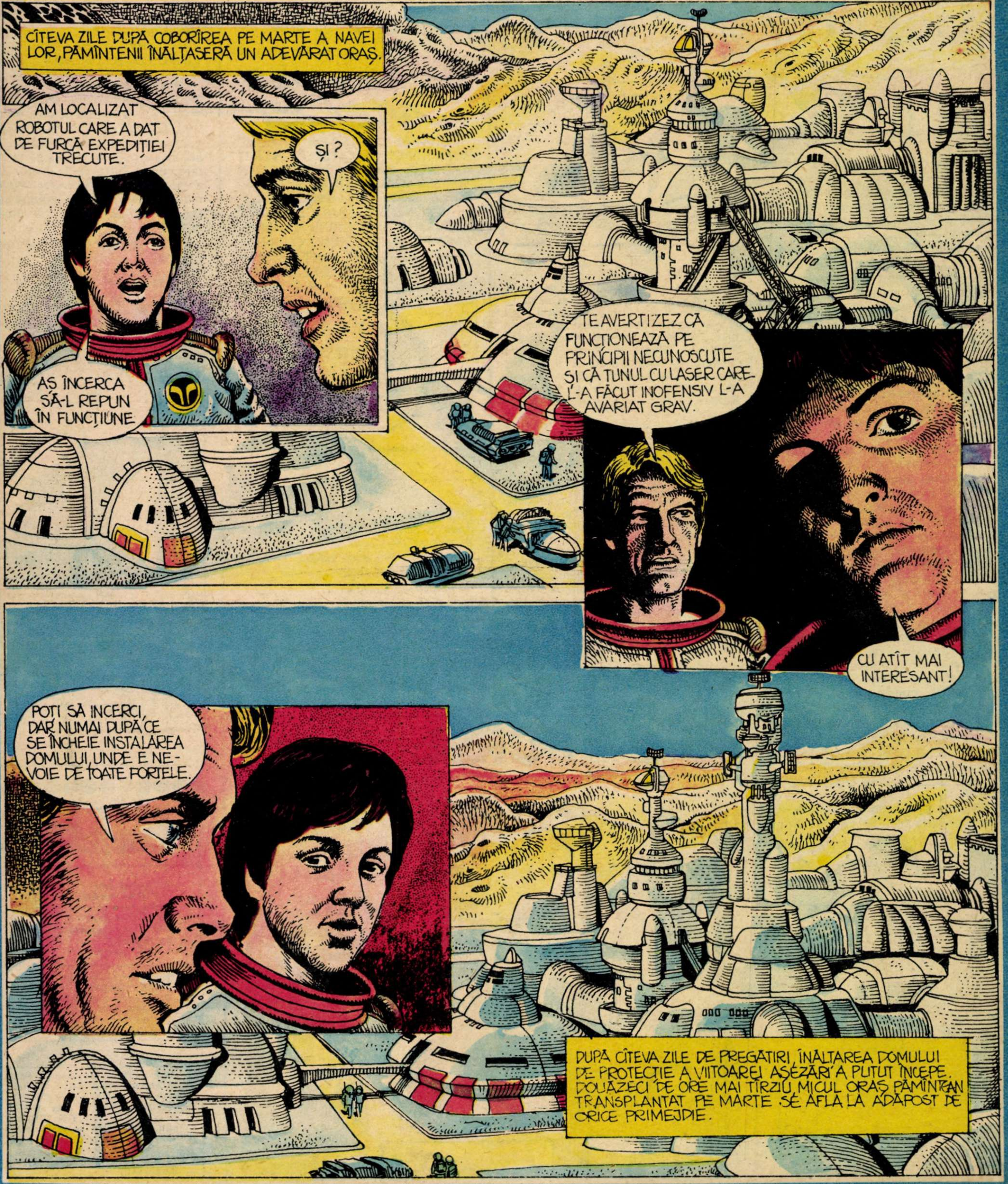
CÎTEVA ZILE DUPĂ COBORÎREA PE MARTE A NAVEI LOR, PĂMÎNTENII ÎNĂLȚASERĂ UN ADEVĂRAT ORAȘ.
AM LOCALIZAT ROBOTUL CARE A DAT DE FURCĂ EXPEDIȚIEI TRECUTE.
ȘI ?
AȘ ÎNCERCA SĂ-L REPUN ÎN FUNCȚIUNE.
TE AVERTIZEZ CĂ FUNCȚIONEAZĂ PE PRINCIPII NECUNOSCUTE ȘI CĂ TUNUL CU LASER CARE L-A FĂCUT INOFENSIV L-A AVARIAT GRAV.
CU ATÎT MAI INTERESANT!
POȚI SĂ ÎNCERCI, DAR NUMAI DUPĂ CE SE ÎNCHEIE INSTALAREA DOMULUI, UNDE E NEVOIE DE TOATE FORȚELE.
DUPĂ CÎTEVA ZILE DE PREGĂTIRI, ÎNĂLȚAREA DOMULUI DE PROTECȚIE A VIITOAREI AȘEZĂRI A PUTUT ÎNCEPE. DOUĂZECI DE ORE MAI TÎRZIU, MICUL ORAȘ PĂMÎNTEAN TRANSPLANTAT PE MARTE SE AFLA LA ADĂPOST DE ORICE PRIMEJDIE.

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

14

JOI, 2 APRILIE 1981,
(ANUL XV (NR. 705)

În acest număr: ● **PRIMĂVARA CU FLORI ȘI COPII A DOFTANEI** *(pag. 3)* ● **FESTIVALUL NAȚIONAL «CÎNTAREA ROMÂNIEI»** *(pag. 4—5)* ● **PIONIERPRES — EDIȚIE SPECIALĂ — «TOT ÎNAINTE!»** *(pag. 6—7)* ● **MISIUNEA «LIBELULA»** *(pag. 8)* ● **DIN JURNALUL UNUI ECOLOG** *(pag. 9)*

DRUM GLORIOS DE LUPTE ȘI VICTORII

ACȚIUNEA „TOT ÎNAINTE!" ÎN PLINĂ DESFĂȘURARE

CADRAN POLITIC

Într-un puternic avînt patriotic, revoluționar, oamenii muncii din țara noastră își consacră cu entuziasm întreaga energie realizării cu succes a prevederilor planului național unic de dezvoltare economico-socială pe 1981, primul an al actualului cincinal. Evenimente politice deosebite dau noi impulsuri acestei efervescente activități creatoare.

Miercuri, 25 martie 1981, a avut loc, sub președinția tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român. În cadrul plenarei au fost dezbătute însemnate probleme ale activității de partid și de stat, adoptîndu-se hotărîri și măsuri organizatorice menite să contribuie la o și mai eficientă traducere în viață a orientărilor celui de al XII-lea Congres al P.C.R., a indicațiilor date cu diverse prilejuri de către secretarul general al partidului. În încheierea lucrărilor plenarei, tovarășul Nicolae Ceaușescu a rostit o importantă cuvîntare, trasînd cu precizie și claritate sarcinile de viitor în domeniile abordate cu acest prilej.

Joi, 26 martie, în prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, s-au desfășurat lucrările primei părți a sesiunii a treia a celei de a opta legislaturi a Marii Adunări Naționale, în plenul căreia au fost prezentate și dezbătute unele proiecte de legi, fiind apoi aprobate în unanimitate de către reprezentanții poporului în forumul suprem al puterii de stat.

Tot joi, 25 martie, în cadrul unei solemnități desfășurate la Palatul Marii Adunări Naționale, tovarășul Nicolae Ceaușescu a înmînat înalte distincții ale Republicii Socialiste România unor organizații județene de partid, consilii populare județene, unități economice și institute de cercetare și proiectare, conferite prin decret prezidențial, pentru rezultatele deosebite obținute în anul 1980, în perioada 1976—1980, în îndeplinirea și depășirea sarcinilor de plan și a angajamentelor asumate, pentru locurile fruntașe ocupate în întrecerea socialistă. Conferirea înaltelor distincții reprezintă o expresie grăitoare a prețuirii pe care partidul, secretarul său general, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, o acordă muncii pline de abnegație desfășurată cu dăruire și pasiune de milioanele de oameni ai muncii din țara noastră — români, maghiari, germani și de alte naționalități — pentru înfăptuirea neabătută a hotărîrilor celui de al XII-lea Congres al P.C.R., pentru continua înflorire a patriei noastre socialiste.

DRUM GLORIOS DE LUPTĂ ȘI VICTORII

CONSULTAȚIE POLITICĂ PENTRU PIONIERI ȘI ȘCOLARI, ÎN SPRIJINUL DESFĂȘURĂRII ACȚIUNII «TOT ÎNAINTE!»

În cele șase decenii care au trecut de la istoricul eveniment al făuririi Partidului Comunist Român, care a marcat o etapă nouă, superioară, în mișcarea revoluționară și democratică din România, comuniștii, preluînd și ducînd mai departe idealurile luptei de eliberare națională și socială a poporului nostru, cele mai bune tradiții ale mișcării muncitorești și socialiste, au străbătut un drum glorios de lupte și victorii, au înfăptuit mărețele țeluri ale revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă în patria noastră, au asigurat transformarea democratică și socialistă a societății, au pus temelii trainice României socialiste de azi, ca țară prosperă, liberă, independentă și suverană.

Niciodată România nu a cunoscut un asemenea ritm de dezvoltare, o atît de puternică înflorire economico-socială ca în anii socialismului, între care perioada inaugurată de Congresul al IX-lea al partidului (1965) este cea mai strălucită.

Glorioasa aniversare a Partidului Comunist Român se desfășoară sub semnul angajării plenare a întregii națiuni în înfăptuirea obiectivelor stabilite de Congresul al XII-lea al partidului, care a fundamentat orientările dezvoltării societății noastre în următoarea etapă, ale ridicării pe o treaptă calitativ nouă a activității economico-sociale și politice, ale progresului în domeniul învățămîntului, culturii și științei, ale înfăptuirii neabătute a Programului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și de înaintare a României spre comunism. Totodată, jubileul a 60 de ani ai partidului nostru comunist prilejuiește evocarea bogatelor tradiții revoluționare ale poporului nostru, ale mișcării muncitorești și democratice.

Această mare sărbătoare a partidului și poporului nostru constituie un nou prilej pentru pionieri și școlari de a cunoaște minunatele tradiții de luptă ale clasei muncitoare, ale eroicului său conducător, Partidul Comunist Român. În întîmpinarea acestui glorios jubileu, în cadrul amplei acțiuni pionierești «Tot înainte!» purtătorii cravatelor roșii cu tricolor organizează vizitarea locurilor istorice legate de lupta poporului nostru pentru libertate și independență, de activitatea și lupta mișcării muncitorești, a partidului comunist, discuții în cluburi de dezbateri politico-ideologice, evocări istorice. Acestea constituie tot atîtea prilejuri de exprimare a recunoștinței față de partid și conducătorul său, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, revoluționarul încercat a cărui viață se identifică eroic cu însăși lupta poporului nostru.

O imagine cuprinzătoare a drumului victorios străbătut de clasa muncitoare, de partidul său comunist o oferă muzeele de istorie. O vizită la Muzeul de istorie a partidului comunist. a mișcării revoluționare și democratice din România prilejuiește cunoașterea unor dovezi de deosebită valoare cu privire la rădăcinile istorice ale Partidului Comunist Român, ale luptei clasei muncitoare începute încă în secolul al XIX-lea, ale înființării în 1893 a primului său partid. Tot aici sînt prezentate exponate despre realizarea în anul 1918 a statului român unitar. Deosebit de grăitoare sînt mărturiile despre făurirea acum 60 de ani, a Partidului Comunist Român. eveniment care — ca și eroicele lupte care au urmat — ne este înfățișat prin multe documente, fotografii, obiecte din acele timpuri. Muzeul redă apoi prestigioasa activitate, plină de devotament, neobosită, competentă, pe care comuniștii români au desfășurat-o în anii ce au urmat pentru eliberarea patriei, pentru construirea societății noi, socialiste, pe pămîntul patriei.

Vizitele pionierilor din toată țara la muzeu constituie lecții vii despre eroismul clasei muncitoare, în frunte cu comuniștii, despre dăruirea lor revoluționară, despre abnegația lor în luptă.

Partidul Comunist Român reprezintă astăzi centrul vital și forța dinamică a societății noastre, îndeplinindu-și cu înaltă răspundere misiunea istorică în conducerea destinelor patriei, în unirea eforturilor poporului pentru edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintarea României spre comunism. Este un temei de profundă mîndrie patriotică pentru comuniștii români, pentru toți cetățenii țării, fără deosebire de naționalitate, faptul că România — în trecut o țară cu o economie înapoiată, înfeudată marilor monopoluri imperialiste — se înfățișează astăzi ca un stat socialist cu o industrie în plină dezvoltare și cu o agricultură în plin proces de modernizare, cu un nivel de viață materială și spirituală tot mai ridicat, demonstrînd forța transformatoare a socialismului, capacitatea noii societăți, în care clasa muncitoare are rolul conducător, de a asigura progresul economic și social al țării.

Prin succesele obținute în dezvoltarea economico-socială, în edificarea noii societăți, succese datorate politicii ferme a partidului, gîndirii clarvăzătoare a președintelui țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, Republica Socialistă România se bucură azi în lume de un imens prestigiu. Pentru creșterea acestui prestigiu, pentru dezvoltarea și înflorirea patriei, poporul român muncește cu nemărginită abnegație exprimînd astfel supremul său omagiu la a 60-a aniversare a Partidului Comunist Român. În această uriașă activitate se înscriu și eforturile voastre, ale pionierilor, cei a căror viață este însorită de marile realizări ale României contemporane. Prin învățătură și muncă, voi vă pregătiți ca mîine să duceți țara mai departe, spre comunism, spre noi culmi ale progresului și civilizației.

Conf. univ. dr.
ION ARDELEANU

ACTIUNEA
„TOT ÎNAINTE!“

PRIMĂVARA CU FLORI ȘI COPII A DOFTANEI

Zidurile acestea, desigur, n-au fost făcute spre a fi privite de către copii. Aceste locuri n-au apărut pe lume spre a fi îngrijite de ei. Dimpotrivă: copiii României l-ar fi rugat pe Făt-Frumos să le dărîme, așa cum a procedat el de fiecare dată cu dușmanii dreptății, ai frumuseții omenești. Vechiul vis s-a îndeplinit: sînt aproape 37 de ani de cînd poporul nostru, condus de partid, a sfărîmat inumanele rînduieli pentru păzirea cărora burghezo-moșierimea construise închisoarea Doftana. Nimic din toate acestea nu a rezistat luptei comuniștilor pentru dreptate națională și socială. Azi, Doftana este un muzeu care ne amintește cu putere marile lor jertfe.

Mii și mii de copii din întreaga țară au venit de-a lungul anilor la Doftana; aici au devenit pionieri, aici au rostit legămîntul, aici au devenit uteciști. Mai mult de jumătate din însemnările de pe fiecare pagină a albumului cu însemnări pus la dispoziția celor care vizitează muzeul aparțin unor grupuri de copii: din Muntenia, din Transilvania, din Moldova, din Banat... Lipsesc tocmai semnăturile acelora care vin aici mai des decît oricare alții: copiii de lîngă Doftana. Dar ei sînt aici mereu: apar odată cu ghioceii, curăță aleile muzeului, greblează curțile, smulg buruienile, aduc flori. Mai presus decît toate acestea însă, ei, copiii de lîngă Doftana, se simt ca într-o permanentă și nobilă misiune: aceea de-a se manifesta în orice împrejurare ca niște mesageri, ca niște făclieri ai spiritului Doftanei.

*

Cînd Ștefania Dima, sau oricare alt copil din Telega, merge în tabere, nu puțini dintre noii săi prieteni (veniți din diferite colțuri ale țării), știu că Telega e aproape de Doftana și că deci Ștefania este «un copil de lîngă Doftana». Una dintre prietenele ei de tabără, Florentina Ionescu din București, care «locuiește pe B-dul Eroilor», i-a făcut o vizită special pentru a merge la Doftana. Au luat niste flori — «Ce flori, Stefania?». «Trandafiri» — și s-au dus. «M-a întrebat o sumedenie de lucruri» — își amintește ea. «Și le-ai știut?» «Da. Nu era pentru prima dată cînd mă aflam în postura de ghid. Odată am primit, împreună cu detașamentul nostru, un grup mare de pionieri constănțeni. Ne-au scris direct la școală: știau deci că Telega e lîngă Doftana. I-am primit cu bucurie, i-am dus la muzeu, am dat în fața lor un mic spectacol-evocare, ne-am oferit reciproc daruri». Mihaela Anghel le-a dus la muzeu pe verișoarele ei din Făgăraș și din Craiova, venite în vizită de familie; Cătălin Dima a făcut același lucru cu familia unchiului său de la București. «M-au întrebat multe, dar ei știau răspunsurile, voiau să mă încerce». Cătălin știa însă răspunsurile și mai bine. Verișoara lui, Mihaela, recunoscînd în chipul unui tînăr cu o expresie de demnitate și îndîrjire pe tovarășul Nicolae Ceaușescu și aflînd că avea 18 ani cînd a fost întemnițat la Doftana, a exclamat adînc emoționată: «Era abia cu un an mai mare decît mine!»

În ziua aceea și ea, Mihaela, avea flori în mînă. O tulburătoare evidență face ca mai ales copiii să urce drumul de piatră ce duce la muzeu, la cimitirul luptătorilor căzuți aici, cu flori în mînă. Pentru cei veniți în vizită însă, faptul pare mai ușor explicabil. Dar în cazul lui Constantin Stoican, clasa a VI-a, de-aici, din Telega? A mers cu detașamentul, cu grupa, de nenumărate ori. Cunoaște acolo, sus, fiecare colțișor, fiecare piatră. Acum însă, în primăvară, cum au apărut ghioceii și călțunașii la ei în grădină s-a înțeles cu bunica, au făcut un buchet mare și s-au dus, ei amîndoi, să le depună la locul unde a căzut luptătorul comunist Ilie Pintilie. Nu-l chemase nimeni de la muzeu, nu fusese vorba de-o acțiune organizată. Poate bunica avea motive personale: vreo rudă căzută aici, vreo amintire...? Nu, nici unul din ei n-avea «motive personale» și totuși numai faptul că i-au simțit pe cei care au luptat acolo ca fiind «ai lor» i-a putut îndemna să urce dealul spre fortăreața de piatră. «Cum apar primăvara prin grădini primele flori — ghiocei, călțunași, viorele, panseluțe, agricei —, copiii noștri urcă, rînduri-rînduri, spre muzeu.» Apoi urcă cu greble, cazmale, mături.

Sigur că administrația muzeului este în măsură și singură să se descurce, dar parcă fără copii, fără florile și hărnicia lor, primăvara ar veni mai greu acolo, sus, unde zidurile din piatră ale fortăreței au tînjit întotdeauna după culorile dătătoare de viață și de speranță ale florilor.

Se-apropie vacanța de primăvară. Anul acesta, sub semnul acțiunii «Tot înainte», care omagiază cei 60 de ani ce au trecut din mai 1921, prietenii lor din țară vor veni tot mai numeroși. Le-au scris din vreme, iar ei știu că vor veni și alții, care nu le-au scris lor. Dacă s-au pregătit să le fie ghizi? Ei sînt pregătiți de mult. În primul rînd, printr-un foarte divers program de activități, ei vor omagia spiritul Doftanei, înțelegînd că numai astfel pentru toți ceilalți copii ai țării, dar mai ales pentru ei înșiși, sînt, într-adevăr, «copiii de lîngă Doftana», aceia care veghează ca primăvara să nu lipsească niciodată de pe aceste locuri de luptă și de jertfă.

La poalele dealului de unde, cu ani în urmă, se revărsau bătăile de toacă cu ajutorul cărora călăii voiau să acopere strigătele celor torturați, se află acum șosele moderne, case frumoase, dar și un sat de vacanță și o tabără. Semn că jertfa și lupta comuniștilor a rodit deplin, semn că primăvara oamenilor nu vine niciodată singură și că țara aceasta, mîndră de istoria ei, are destule flori și destui copii ca să-și asigure o necontenită primăvară.

Ilie Traian

SĂRBĂTOARE

Sub raza ta, partid iubit,
Cunună eu ți-am împletit.
Am pus și flori și bucurii
Și vise de copii
S-o porți cu drag, în zi de mai.

În cinstea ta, partid iubit,
Îți cînt un cîntec fericit;
Ți-l cînt cu drag și bucurie
Pentru a mea copilărie
Să îl asculți cu drag, în zi de mai.

La sărbătoarea ta, partid iubit,
Eu sînt copilul cel mai fericit
Că pot din fapte și din vise
să-mpletesc
Omagiul meu pionieresc
De ziua ta, în zi de mai.

Iuliana Stănuș
clasa a VII-a A,
Școala generală nr. 2,
Sebeș, județul Alba

RITMURI PIONIEREȘTI ÎN FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI“

SUCEAVA

Au adus cu ei ecoul pădurilor de molid, susurul izvoarelor, șoapta ogorului pregătit pentru semănat, ritmul trepidant al șantierelor și comoara, descinsă parcă din legendă, a tradițiilor strămoșești de pe meleagurile «Țării de Sus». Și nu numai atît: pionierii participanți la faza județeană a festivalului au adus pe scenă nenumărate aspecte din viața și preocupările lor de școlari. Cu douăzeci și șapte din cele o sută de formații artistice, prezente în această etapă, ne vom revedea la faza națională a «Cîntării României». Printre ele se află brigada artistică a Școlii generale nr. 3 din Cîmpulung Moldovenesc, formațiile de dansuri populare aparținînd școlilor din comunele Arbore, Cașvana și Grănicești, interpreții de obiceiuri populare de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Vatra Dornei și de la Scoala generală Buda, comuna Zvoriștea.

Apariția pe scenă a formației de teatru de păpuși de la Școala generală din comuna Marginea a fost primită cu entuziasm nu numai de spectatorii aflați la vîrsta celor ce mînuiau cu pricepere păpușile,ci și de nenumărații profesori și părinți prezenți în sală. Copiii din Marginea au dovedit încă o dată nu numai talent, ci și o minuțioasă pregătire a «personajelor» cu care au venit — păpușile. Și de data aceasta, juriul le-a atribuit premiul întîi.

La o înaltă ținută artistică s-a prezentat ansamblul folcloric «Brădulețul», de la Scoala generală Poiana Stampei, străveche așezare din Țara Dornelor, îndrumat cu dăruire și pricepere de doi dascăli de-ai lor — Florentina și Gavril Banu. Alăm că membrii ansamblului strălucesc nu numai pe scenă, ci si în cataloage.

TULCEA

Dacă l-ai fi intîlnit în curtea școlii, ocupîndu-se de răsadurile de flori și legume, într-o recreație, bătînd mingea, sau într-o oră de clasă, urmărind explicațiile profesorului, nu ți-ar fi atras prin nimic atenția. Pentru că pionierul Marin Ploscaru, din comuna Turcoaia, județul Tulcea, este un elev obișnuit. Numai că, spre deosebire de alți colegi de școală, el are o pasiune pentru un instrument vechi: cavalul. Marin a reușit să devină un instrumentist atît de bun, încît a fost ales să participe la faza județeană a Festivalului național «Cîntarea României». La Tulcea, pe scenă, recitalul său din caval a cucerit sala de la primele cîntece. Repertoriul a fost alcătuit mai ales din melodii dobrogene pe care le-a ascultat adeseori de la bătrînii din comună.

Dar la Tulcea, în etapa județeană, cele 120 de formații artistice au prezentat multe programe bine puse la punct, dovedind multă fantezie în conținut. Astfel, Școala generală de la Ciucurova a venit cu teatrul său popular, care își cucerise de mai înainte un nume prin spectacolul «Copiii cîntă natura», prezentat în stagiune permanentă. Filonul de înaltă vibrație patriotică a textului, buna interpretare artistică au confirmat și pe scena festivalului calitățile acestui frumos spectacol pionieresc. Foarte bună a fost inițiativa județului Tulcea de a prezenta un recital de poezie alcătuit din creațiile copiilor de la Școala generală nr. 5 și Liceul «Spiru Haret» din oraș. La toate acestea trebuie adăugat că echipele artistice pionierești au adus prin cîntece, jocuri, poezii, dar și prin port, multă autenticitate și frumusețe din creația populară a acestei zone a țării.

BISTRIȚA-NĂSĂUD

28 februarie — 1 martie, 1981, zile însorite, în prag de primăvară, zile fermecătoare de teatru, de cîntece, de recitări și de dans pionieresc. Pe scena frumoasei săli de spectacole a Casei de cultură din Năsăud, 2 100 de pionieri și școlari, constituiți în 137 de formații reprezentînd cele mai diferite genuri, au adus — în etapa județeană a Festivalului național «Cîntarea României» — entuziasmul, prospețimea și talentul lor, recunoștința pentru copilăria fericită din patria noastră. De nenumărate ori, scena a fost inundată de frumusețe, grație, ritm și culoare. Cu obrajii îmbujorați, strălucind de zîmbet cald, fetele de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Prundu Bîrgăului au demonstrat, într-o frumoasă ținută artistică, ireproșabilă, că dansul modern este foarte îndrăgit de copii, că între artă și joc există o legătură foarte strînsă, plină de farmec.

Alături de aceste minunate dansatoare, pe locul I s-au situat și pionierii de la Școala generală din Sebiș, cu colectivul de obiceiuri folclorice «Vin ciobanii de la munte», și pionierii de la Școala generală din Șieuț, cu «Dansuri populare».

Ei au reușit să-i transpună pe spectatori în minunata atmosferă a obiceiurilor populare, a baladelor bătrînești, a dansurilor și strigăturilor specifice județului Bistrița-Năsăud.

Spre mîndria lor, frumusețea portului și a obiceiurilor acestor meleaguri va fi dusă mai departe, cu strălucire sporită, la faza finală a marelui festival.

BACĂU

Pe scena Festivalului «Cîntarea României» s-a remarcat în această ediție o prezență mai numeroasă a echipelor de teatru, a recitatorilor și a montajelor literare, deci a spectacolului de teatru în felurite ipostaze. Deși punerea în scenă a unei piese presupune multe eforturi, ea are însă avantajul că antrenează un număr mare de participanți — pionieri — pentru text, regie, decor, interpretare.

Locul I l-a ocupat, în această etapă, Școala generală nr. 2 din Comănești, care a oferit o «premieră absolută» cu piesa «Călătorie peste trei mări» — un spectacol plin de umor și de fantezie, în care cadrul de desfășurare este școala. Piesa a dobîndit, în interpretarea pionierilor, multă veridicitate, fiindcă tot ce se întîmpla acolo era însăși viața lor de fiecare zi — în clasă, în recreație, pe stradă. Pentru cîteva minute, interpreții aproape uitau că este vorba de teatru, atît de adevărat jucau. O notă aparte, plină de farmec, au adus-o teatrele de păpuși, multe la număr și de bună calitate. Foarte frumos basmul lui Creangă «Ursul păcălit de vulpe», în interpretarea micilor păpușari de la Școala generală nr. 13 din Bacău.

Sperăm că succesele dobîndite de participanți cu formațiile de teatru vor constitui în viitor un imbold pentru extinderea acestei frumoase activități artistice, care constituie și un prețios ajutor pentru orele de limba română.

PRAHOVA

Febra pregătirilor de 8 Martie cucuprinsese întregul oraș, în ziua în care am sosit la Ploiești, pentru a participa la faza județeană a Festivalului național «Cîntarea României». Un mare număr de copii erau prezenți în forfota magazinelor, în florării, pentru a pregăti mici atenții mamelor, surorilor, profesoarelor — acelor femei cărora doreau să le exprime dragostea și recunoștința cuvenite. În această ambianță generală, mi s-a părut cît se poate de firesc să constat că pionierii și școlarii au prezentat în concurs cîntece pline de duioșie, evocînd chipul scump al mamei, mîinile ei ocrotitoare și privirea-i atît de dragă. Aș aminti în acest sens grupul vocal al Școlii generale nr. 11 din Sinaia, care a abordat această temă în cîntecele populare cu care a evoluat pe scena Palatului culturii din Ploiești.

O deosebită impresie a produs în rîndurile spectatorilor corul Școlii generale nr. 27 din Ploiești, printr-o interpretare nuanțată, amplitudine vocală și cizelarea cîntecelor prezentate, precum și prin elanul și veselia interpreților. Și pentru că am amintit de veselie, trebuie să evidențiem faptul că formația vocală de fete din Comarnic a antrenat întregul auditoriu, culegînd apoi ropote de aplauze. Remarcabile au fost și evolutiile grupului vocal folcloric din Pietriceaua, ale formațiilor corale de la Școlile generale nr. 6 și 26 din Ploiești, precum și ale formației «Camerata» de la Școala generală nr. 6 din Ploiești.

Soliștii instrumentiști — pian, vioară, clarinet, flaut — au interpretat opere clasice și contemporane, cu multă trăire interioară și tehnică interpretativă bună. Unul dintre cei mai tineri interpreți, Remus Duda — șoim al patriei —, prin interpretarea sa la pian a entuziasmat pe toți cei prezenți în sală. Profesorii de muzică au remarcat simțul ritmic deosebit, forța de interpretare neobișnuită la această vîrstă, conchizînd că acest copil are mari perspective.

Formațiile corale și vocale, soliștii instrumentiști, pionierii din județul Prahova au reușit, în ambianța sărbătorească din acea zi de început de martie să se întreacă pe ei înșiși.

Grupaj realizat de B. Caragiale, E. Mănescu, M. Petrovici, E. Roșca, C. Șerbescu

CREATIVITATEA TEHNICĂ PIONIEREASCĂ ÎN ACȚIUNE

In întreaga țară, în școli și la casele pionierilor și șoimilor patriei, cei mai tineri inventatori — purtătorii cravatelor roșii cu tricolor — se pregătesc intens pentru a participa la ediția 1981 a concursului «Start spre viitor», din cadrul Festivalului național «Cîntarea României».

De la tovarăsa profesoară Mioara Brîndușa Scridon, **conducător de activități politico-educative de masă în domeniul tehnic și științific la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Tg. Mureș, aflăm că la faza de masă a concursului au participat 791 de pionieri din oraș cu 702 lucrări. Obiectele selecționate pentru etapa municipală se află acum în stadiul de finisare. Astfel, pionierii** Iolanda Cătinean, Vass Csaba, Beyer Döczy Peter, Claudiu Ugran și Tudor Adrian **— membrii atelierului de carting — au preocupări privind reducerea consumului de combustibil și pregătesc o pompă de benzină montată în motorul cartului, iar colegii lor** Alexandru Oltean, Lucian Curticăpean, Dragoș Pop, Kiss Elemer, Varga Aron, Kacso Katalin, **în vederea reducerii consumului de metal, construiesc un rezervor de benzină din fibră de sticlă.**

Membrii atelierului de mecanică fină intenționează să se prezinte la concurs cu o turbină solară pentru irigații, care funcționează pe bază de amoniac, cu o jucărie eoliană, cu un cărucior cu reacție, cu o lampă cu braț extensibil și cu un vehicul cu motor de cauciuc.

Un colectiv format din nouă pionieri — pasionați electroniști — lucrează la realizarea unor obiecte deosebite: un pH-metru electronic, un cărucior telecomandat și un tir electronic, în timp ce membrii atelierului de chimie aplicată pregătesc o instalație de distilare.

Cu tot atita seriozitate sînt pregătite concursurile zonale, județene și interjudețene de radiogoniometrie, telegrafie, aeromodele și carturi, pionierii antrenîndu-se temeinic, din dorința — firească — de a obține locuri fruntașe.

La Casa pionierilor și șoimilor patriei din Tîrnăveni, **în cadrul atelierului de radioelectronică, unde activează un mare număr de foarte tineri electroniști, sub conducerea tovarășului profesor** Cornel Denghel, **sînt în curs de executare o punte R.C.L., un generator AF (16 Hz—20 kHz), relee electronice, amplificatoare de putere, radioreceptoare de tipuri diferite. Dintre pionierii pasionați, care s-au remarcat prin cunoștințele teoretice, dar mai ales prin deprinderile practice, i-am aminti pe** Ioan Moldovan, Ioan Zolog, Lucian Muntean, Cristian Țetcu, Sorin Vulea, Octavian Năstase, Teodor Ciugudean. **O mențiune deosebită pentru** Alin Iacob, **acum utecist, care-și continuă însă activitatea în cadrul Casei pionierilor și șoimilor patriei, obținînd rezultate deosebite.**

Maria Nicolae-Dumitrescu

DÎMBOVIȚA

In final, 104 premii și mențiuni! Sute de copii a căror dragoste și pasiune pentru vers, cîntec și dans au fost răsplătite nu numai cu aplauzele entuziaste ale colegilor spectatori, ci și cu locuri fruntașe în palmaresul concursului. Desigur, nu-i simplu să-i amintești, nici măcar în treacăt, pe laureați, lista lor fiind lungă, iar repertoriul deosebit de bogat. Putem însă, și o facem cu plăcere, să semnalăm prezența în concurs a multor... noutăți. Iată, de pildă, pionierii din Cîndești — numiți în timpul festivalului «frunzași» — au pregătit un frumos și interesant program de cîntece populare interpretate cu ajutorul frunzei. Juriul a apreciat favorabil nu numai măiestria dobîndită de «frunzași» în redarea nuanțată a melodiei, dar și meritul lor de a aduce pe scenă vechea și frumoasa tradiție a bunicilor lor care ziceau doinele cîntînd din frunză.

Venind din Pucioasa, de la Școala generală nr. 1, pionierii au făcut senzație fiind însoțiți de... cimpoaie. Și încă un fapt îmbucurător, sesizat de către juriu: progresul deosebit înregistrat în această etapă de către formațiile corale și muzicale, pentru a căror clasificare au fost necesare îndelungi dezbateri. Cu toate acestea, nimeni n-a avut motiv de supărare, știut fiind că activitatea artistică aduce bucurie și satisfacție nu numai cu prilejul concursului.

▲ *Brigada artistică a Casei pionierilor și șoimilor patriei din Găești (Dîmbovița) s-a clasat pe primul loc.*

De la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Moreni (Dîmbovița), pionierii au venit cu un montaj muzical-literar bine pus la punct. Ei au obținut nota maximă. ▼

CINE RIDICĂ MÎNA PENTRU DUMITRAȘ?

Ședea singur, în ultima bancă. Așa se așezase de cînd venise, ca nou coleg, în clasa a cincea B. Nimeni nu-l chemase mai în față, deși erau locuri libere. Și nici în recreație nu-i prea dădea cineva vreo atenție. Desigur, nu pentru că noii colegi ar fi avut ceva cu Dumitru Ostașuc. Dar ei se cunoșteau bine din ceilalți ani — parcurseseră împreună cei patru ani — legaseră strînse prietenii între ei. Pe cînd Dumitru nu părea deloc sociabil, mai în toate recreațiile rămînea liniștit în bancă. «Treaba lui!» gîndeau băieții grăbindu-se să iasă în curte. «Dacă băieții nu și-l iau tovarăș de joacă, doar n-o s-o facem tocmai noi», își spuneau și fetele, astfel că toți păreau împăcați cu izolarea lui Dumitru. Zilele primului trimestru treceau și iată că, într-o bună zi, tovarășa dirigintă îi întrebă: «Ce-i cu Dumitru? Lipsește de o săptămînă! V-ați interesat, e bolnav?»

Copiii s-au uitat mirați spre ultima bancă.

A doua zi, într-o pauză, tovarășa comandant-instructor Ileana Dobrescu veni din nou în clasa lor. Își dădură seama imediat că era supărată.

— După ore trebuie să stăm cu toții de vorbă. Dumitru a făcut ceva rău.

«...Ce-a putut să facă? — se întreba Daniel Vasilescu. Întotdeauna mi s-a părut un copil la locul lui. Doar cam retras. Ce rău îmi pare că atunci cînd m-a invitat la o partidă de șah l-am refuzat...»

«Într-o zi i-am spus că ar fi fost mai bine să vină la școală în uniformă, nu în trening — își amintea Cristina Barbu. Și chiar în ora următoare a apărut cu uniforma! Am rămas uimită.» «Am dat o fugă, în recreație, pînă acasă» — mi-a explicat. Ce mai «fugă!» — gîndisem eu, atunci. Mi-a plăcut gestul lui. Dar ce rău a putut să facă acum?...»

«...E harnic și săritor la orice treabă, dar nu-i prea strălucit la învățătură. Odată parcă ar fi vrut să mă întrebe ceva la matematică, dar nu i-am dat atenție — își aminti cu regret Octavian Soare, comandantul detașamentului. Oricum, nu putuse să facă cine știe ce» — încerca el să se autoliniștească...

Și totuși... făcuse! Lipsind și hoinărind mai multe zile, Dumitru își găsise «tovarăși» de ocazie și împreună hotărîseră să se «aprovizioneze» de la bufetul Clubului din apropiere. Cei mari au luat țigări și lichior. El, numai... o ciocolată. Totul se petrecuse însă atît de repede în descoperirea furtului, încît Dumitru nici nu apucase să guste ciocolata.

După nefericita întîmplare mai trecură două zile, Dumitru continua să lipsească de la școală. De data aceasta se izolase în casă. Avertismentul aspru pe care îl primise, din partea organelor în drept, supărarea provocată părinților și rușinea, toate îl făceau să nu-și mai dorească să vină la școală.

A intervenit însă ceva. Acum, de-abia acum, **i-au venit în ajutor colegii.** Indiferența a făcut loc apropierii, grijii ca Dumitru să fie mereu prezent la școală, să-și pregătească conștiincios lecțiile în fiecare zi. Copiii au înțeles, deși anii lor se numără pe degete, că trebuie să se cunoască bine între ei, să fie tovarăși și prieteni, să-și afle grijile și preocupările, să se ajute la greu. Despre Dumitru, de pildă, nu știau că întreaga zi rămînea singur acasă. Acum, aflînd lucrul acesta, s-au sfătuit împreună și au stabilit un program de lucru și de joacă pe care Dumitru îl respectă cu strictețe și chiar... cu plăcere.

Ne-am aflat în mijlocul pionierilor detașamentului clasei a cincea B de la Liceul industrial «Dumitru Petrescu» din București, la invitația acestora. Țineau prima adunare a cenaclului lor literar. Ne-am dus bucuroși. În prima bancă de lîngă fereastră un băiat blond, cu privire senină, interesat de tot ceea ce se petrece în jurul său, adesea cu replici și zîmbete pe buze: era Dumitru Ostașuc. La întrebarea noastră: «Cine este prietenul lui Dumitru?», toți, **absolut toți pionierii clasei a cincea B au ridicat mîna!**

Elena Mănescu

PIONIERPRES • EDIȚIE SPECIALĂ DEDICATĂ ACȚIUNII „TOT ÎNAINTE!”

DIALOG DESPRE MUNCĂ ȘI EROISM

Aici, în orașul de pe malul Cernei — Hunedoara —, noi, fiii oțelarilor, ne străduim ca prin muncă, prin învățătură, prin activitatea noastră de fiecare zi să urmăm exemplul părinților, al comuniștilor. Tot în scopul educării noastre prin muncă și pentru muncă inițiem interesante întîlniri, dezbateri cu caracter politico-educativ, precum cea desfășurată recent, în cadrul acțiunii «Tot înainte», la Casa de cultură din municipiu, sub genericul «De la comuniști învățăm cutezanța revoluționară». De fapt, Clubul artelor de la Casa pionierilor și șoimilor patriei este organizatorul acestei acțiuni, propunînd o dezbatere pe o temă foarte frumoasă și, totodată, instructivă pentru noi: «Și munca este o artă». Tocmai despre frumusețile meseriei și bucuriile muncii exemplare, devotate ne-au vorbit în cuvinte calde, convingătoare oaspeții noștri: Eroii Muncii Socialiste **Nicolae Mărculescu** (maistru furnalist la Secția II furnale a Combinatului siderurgic) și **Constantin Diaconescu** (maistru principal la I.C.S.H.) sau **Voichița Ciorogaru** (muncitoare la Întreprinderea de tricotaje) și inginerul **Ion Davidescu** (de la Întreprinderea minieră). A fost foarte interesant acest dialog și pentru că pionierii, foarte iscoditori, au pus numeroase întrebări, dornici să cunoască cît mai mult despre meseriile de-acum tradiționale pe meleagurile hunedorene și pe care mulți dintre noi le vom îmbrățișa, asemeni părinților noștri. Sigur, n-a lipsit de la această întîlnire și darul nostru artistic, oferit oaspeților. Și repertoriul a fost adecvat temei, ilustrată cu talent de interpreți — proaspeți laureați ai fazei județene a Festivalului național «Cîntarea României». Cei prezenți la Clubul artelor au asistat și la debutul literar al colegului nostru Șerban Popescu, membru al cenaclului «Muguri». Ne-am bucurat, de asemenea, de un moment liric oferit de poetul Ioan Evu. Dar surpriza, marea surpriză știți care a fost? Folcloristul Nicolae Isac a prezentat elogios culegerea de folclor «Pe Cerna în sus», aflată la prima ediție și semnată de... subredacția «Tot înainte» — Hunedoara! În încheiere, Clubul artelor ne-a mai oferit o surpriză: vernisajul unei expoziții de artă plastică ilustrînd foarte sugestiv tema «Muncă și viață».

NICOLAE MĂRCULESCU

CONST DIACONESCU

VOICHIȚA CIOROGARU

ION DAVIDESCU

Fotoreportaj realizat de
Marcela Brustur,
Subredacția «Tot înainte»,
Hunedoara

În cadrul activităților clubului de dezbateri politico-ideologice de la Școala generală nr. 4 din Rădăuți am avut, recent, o interesantă și instructivă întîlnire cu tovarășa Trandafira Cozariuc, muncitoare la Intreprinderea de tricotaje «Bucovina», deputată în Marea Adunare Națională.

Această întîlnire ne-a prilejuit o mai bună înțelegere a principiului centralismului democratic, a necesității cunoașterii și aplicării legislației noastre socialiste.

Adriana Costan, cl. a VIII-a C,
Școala generală nr. 4, Rădăuți,
Suceava

ORAȘUL
ÎN CARE CREȘTEM

În urmă cu cinci ani eram elevă în clasa întîi. În fiecare dimineață îmi îndreptam pașii spre școală și eram atentă la ceea ce se petrecea în jurul meu. Peste tot se auzea că Buziașul este un șantier.

La școală, tovarășa învățătoare ne vorbea despre prefacerile ce vor avea loc în acel cincinal. La activitățile pionierești, tovarășii din conducerea orașului, comuniști de frunte, ne-au vorbit despre ceea ce va deveni Buziașul în anii următori. Atenți la ceea ce ni se spunea, dar mai ales la ceea ce observam zi de zi, ne-am dat seama că trăim evenimente deosebit de importante pentru viitorul nostru. Toate acestea m-au făcut să fiu atentă și să observ cu ochii mei aceste minunate prefaceri.

Cînd am început clasa întîi, mergeam la un magazin alimentar și la o cofetărie în care abia încăpeau cîțiva oameni. Astăzi intrăm într-un spațios și luminos «supermagazin», unde găsești tot ce dorești. Cofetăria, c-un mobilier viu colorat, cheamă mai ales copiii să guste din minunatele ei prăjituri și bomboane. De vrei să-ți faci o haină, un palton de blană, un frumos jerseu, mergi la modernul complex de servire. Cu ani în urmă, străzile orașului erau înguste, pline de praf, dar astăzi a apărut un adevărat bulevard în centrul orașului, iar celelalte străzi sînt asfaltate și pavate. De o parte și de alta a străzilor sînt minunate rondouri cu flori care își revarsă mireasma lor în apartamentele ce-au apărut pe tot cuprinsul orașului. Spun aceasta fiindcă în Buziaș s-au construit zeci de blocuri cu sute de apartamente, formîndu-se cartiere întregi, așa cum sînt cele din zona Griviței sau cele de pe strada Florilor.

Dar cele mai frumoase realizări socialiste, construcții deosebit de moderne și impunătoare, sînt Casa de cultură, cantina Stațiunii balneare și liceul, care dau centrului orașului adevăratul chip al unui oraș modern. Alături de acestea au mai apărut în centrul orașului poșta, farmacia, librăria, hotelul «Silagiu» și altele.

Dacă treci prin parc — un loc frumos și îndrăgit atît de localnici, cît și de vizitatori — observi multe înnoiri și prefaceri: rondouri frumoase, alei asfaltate, pomi ornamentali de toate felurile, iar izvoarele minerale sînt înconjurate în permanență de sute de oameni veniți aici pentru refacerea sănătății. Străbătînd centrul parcului, dai de o frumoasă grădină «Zoo», creație tot a acestor ani, dai de minunata construcție de o deosebită realizare arhitecturală, hotelul «Parc», cu o capacitate de 250 de locuri, cu cantină și cu bază de tratament proprii.

Economia orașului se caracterizează printr-o agricultură nouă, socialistă, dar în același timp și-au făcut apariția și primele secții ale industriei, cum sînt: secția «Apemin», secția «Modern», secția «Electromotor», toate înălțîndu-și spre cer construcțiile din beton și din sticlă, demonstrînd măreția și frumusețea zilelor pe care le trăim.

Dar toate acestea au fost realizate. *În noul cincinal se vor înălța alte noi obiective edilitare: policlinica, sala de sport, noul complex balnear, biblioteca, școala generală și alte zeci de blocuri cu apartamente pentru oamenii muncii. Toate aceste realizări și proiecte se înfăptuiesc prin grija Partidului Comunist Român, de la a cărui înființare se împlinesc anul acesta 60 de ani.*

Noi, pionierii, sîntem foarte bucuroși că avem o asemenea viață fericită și ne angajăm să muncim și să învățăm pentru a deveni constructori de nădejde ai României socialiste și comuniste.

Luminița Gurban
clasa a V-a B,
Școala generală, Buziaș

TELEX
«Tot înainte!»

● Unitățile de pionieri din orașele CORABIA și BALȘ, județul OLT, au declanșat recent o competiție a hărniciei avînd ca obiectiv amenajarea unor baze sportive, înfrumusețarea școlilor, întreținerea parcurilor și a spațiilor verzi ● În cadrul ciclului de acțiuni privind orientarea școlară și profesională, pionierii din TITU-TÎRG, județul DÎMBOVIȚA, au organizat o vizită la Schela petrolieră Titu. ● Pionierii unităților DRĂGOEȘTI și OLANU, județul VÎLCEA au participat la acțiunea de curățire a peste 500 ha pășuni și fînețe, precum și fertilizarea acestora. Iar colegii lor din GALICEA au tăiat și pregătit pentru prelucrat peste 2 000 kg de răchită.

UN EROU AL SATULUI MEU

DIN LUCRĂRILE SOSITE LA CONCURSUL DE CREAȚIE „EROICA 1921—1981”

Firește, nu întîmplător gîndul mi-a zburat spre chipul atît de cunoscut al omului care a atras și atrage ca un magnet dorința oamenilor de mai bine ai satului meu natal.

L-am admirat deunăzi, cînd, într-un cadru emoționant, i-am dăruit o cravată, simbol al cutezanței. Cu ce prilej? mă veți întreba. Venise ca invitat al nostru, al pionierilor, să ne vorbească despre «perspective de viitor», zicea «cumpănite la Congres»... Și ce perspective!

Deși mi se părea uneori că sînt mai înaltă decît mulți dintre colegii mei, cînd cu sfială și cu mîna tremurîndă i-am pus cravata roșie cu tricolor la gît, m-a fulgerat un gînd răzleț: «Ce mică sînt!» Ridicată pe vîrfuri ca și cum aș fi purtat tocuri înalte la pantofii mei, vișinii, îi vedeam umerii puternici, ochii visători ca o mare albastră, fața zîmbitoare și îmbujorată.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor că un om mare se poate emoționa în așa fel încît să roșească! Poate gestul nostru i-a schimbat și vocea, cînd simplu și glumeț ne-a întrebat: «S-o port și eu ca voi?»

Nu mai era omul care mai înainte vorbea apăsat și cu convingere, arătînd cîte se vor realiza în comuna noastră dragă! Ce începuturi promițătoare cărora să le dai aripi și împliniri!

Deodată mi-a apărut înainte imaginea «Complexului comercial», în construcție, parcul din centrul comunei...

Mergînd spre casă, tot mereu mă îndemna glasul unui cîntec: «Maramureș, țară veche/ Cu oameni fără pereche» și nu m-a părăsit simțămîntul de a spune și mai multe despre acest mare gospodar, președintele țăranilor cooperatori: nenea Alexandru Pintea, tatăl colegei mele de clasă!

Cu aceste gînduri am intrat în casă și în timp ce-mi aranjam costumul de sărbătoare cu mare grijă, chiar în ograda părintească, se auzea glasul domol și bătrînesc al badelui Văsălică, vecinul nostru:

— Ei, ce zici de Alexandru al nostru, președintele! îi spunea el tatii. Dacă bine-ți amintești, cînd a venit la noi, era holtei, cu gînduri mari. Mi-a plăcut de el... He, he, he!!... Ții minte ce zicea? Că noi, agricultorii, trebuie să facem mai mult, să producem mai mult, s-avem și noi, cerneștenii, cum au și cei de la oraș. M-am uitat pe geam: nu glumea, deși un zîmbet voios îi lumina fața badelui Văsălică.

— Nu te supăra 'mneata, l-am auzit iar pe badea Văsălică, da' nici astăzi n-aveam apă bună, rece de izvor, după coasă și sapă, să ne răcorim nițel, de nu umbla Alexandru valvîrtej, în dreapta și-n stînga. Bun băiat, spuse vecinul Văsălică, strivind un muc de țigară și privind gînditor la domoalele dealuri din jur.

Supărată am fost odată, mai an', cînd printre lacrimi l-am văzut cu ochii mei cum a venit cu tractoarele și cum a arătat cu brațul spre cei cîțiva meri bătrîni, strîmbi și noduroși din livada de pe deal. Acolo era locul nostru de joacă. Vara ne zbenguiam, iar iarna aveam pîrtie grozavă. Ce bine era!

Acum însă, cînd văd noua generație de pomi ce îmbracă dealul și pe care-i ocrotește un gard înalt din plasă de sîrmă, îmi dau seama că tristețea mea nu-și avea rostul și o nemărginită voioșie mă cuprinde la gîndul că în curînd merii vor da în floare și își vor arăta cu fală rodnicia.

Știam că nenea Alexandru e îndrăgit de oamenii satului și am iubit în acel moment mai mult livezile tăcute, dealurile ce le vedeam pline de rod și îmi răsărea ca o floare de busuioc încrederea că președintele va face și mai multe, acum cînd era atît de însuflețit.

Știam asta și din vorbele pe care le auzisem la școală. Da, era omul care totdeauna avea ceva de spus.

Simona Belu
clasa a VI-a, com.
Cernești nr. 107, județul
Maramureș

ATELIER DE PRESĂ / PORTRETUL

Prezintă VICTOR VÂNTU, publicist la ziarul «Scînteia»

Vrei să scrii un portret? Privește cu atenție, cu multă atenție în jurul tău! Vei descoperi lesne modelul pentru viitorul portret: poate fi colegul tău de clasă, cel mai harnic la învățătură sau autorul unei fapte pionierești de cinste. Sau vreun prieten mai mare, utecistul a cărui fotografie ai întîlnit-o pe panoul de onoare al uzinei sau al cooperativei agricole de producție. Sau tatăl unui coleg de-al tău, un comunist care înalță bărbătește construcțiile de pe un șantier ori stă pînă noaptea tîrziu aplecat peste schițele unei invenții. Sau o mamă eroină, un mecanic de locomotivă, deputatul din cartier, un cercetător științific, un zootehnist, o arhitectă, un ostaș... Oameni deosebiți despre care lumea din preajma lor vorbește cu interes și admirație, pe care-i ascultă și-i urmează.

Află, du-te, întreabă, cunoaște-l! Și adună fapte, cît mai multe fapte — numai ele interesează și conving, nu simplele declarații și calificative («om extraordinar», «nemaipomenit», «o faptă formidabilă», «emoționantă»). Pune-ți întrebările: ce lucru deosebit a făcut acest om? de ce e prețuit și iubit? cum gîndește și acționează concret? la ce năzuiește? care este întîmplarea cea mai interesantă din viața sa? ce îi place și ce nu? care este trăsătura sa umană sau profesională cea mai caracteristică? Fiindcă prima condiție a unui portret — ca și a unui reportaj, dealtfel — este o cunoaștere cît mai adîncă, mai amănunțită a subiectului.

Icebergul, observa un mare scriitor, iese doar cu o zecime din volumul său la suprafață, restul de nouă zecimi se află în adîncuri, nevăzute, dar tocmai pe ele se bazează frumusețea și măreția icebergului. Cu alte cuvinte, spunea el, ceea ce ajunge la suprafață, pagina scrisă, trebuie să se sprijine pe multe, foarte multe cunoștințe și material de viață. Intervine apoi operația de selecție, de sinteză și limpezire, de punere în lumină a acelor fapte și gînduri esențiale care configurează trăsătura dominantă a omului despre care scriem. Căci un portret reușit nu este un galantar cu 1001 de amănunte, așa cum pică ele la întîmplare din carnetul de notițe...

Alege, gîndește, corectează, transcrie! Și vei găsi singur ceea ce te frămîntă: forma cea mai potrivită, cea mai atrăgătoare pentru a reda cu sinceritate, cu respect neabătut față de adevărul faptelor, personalitatea modelului pe care ți l-ai ales. Poate fi un dialog cu eroul, istorisirea unei întîmplări din viața sa, mărturie pasionantă, o suită de observații și păreri ale celor alături de care trăiește, muncește și visează, o filă de jurnal... iar uneori și o poezie...

Succes la scris!